HAVABUS
Havaalanı Yolcu Servisi
YOLCULARINA ÜCRETSİZDİR
NİSAN / APRIL
ISSN 2149-8172
2021 | 64

skyroad

aylık gezi kültürü dergisi monthly travel magazine

ÇOK UZUN SÜREN ESKİ BİR SUSKUNLUK

SLOVAKYA

SÖYLEŞİ: AKI KAURISMÄKI

DÜNYANIN EN TUHAF MÜZELERİ

CALVINO VE VENEDİK'E 55 NOT

MAĞRİP'TEN DÜNYAYA: DHAFER YOUSSEF

BEN GEÇTİM, HAYATIM GERİDE KALDI

Hiçbir şey, geriye gitmeden ilerleyemez. Burada bir paradoks söz konusu mu, hayır değil. Çünkü insan olmak, her gidişte -aslında burada yön tayinin de bir önemi yok- geride bir şeyi unuttuğunun farkına varmaktır. Her seferinde, her toparlanıp "artık hazırım" dediğinde insan, "yanında götüreceği bir şeyi" mutlaka unutur. Bu bir şey olmadan yolculuk, yol, asla tamamlanamaz. Burada insanı bekleyen iki şey ortaya çıkar; ya geçmişe gidip, çok dikkatli bir şekilde unutulan şeyi geri alması gerekir ya da hiçbir şey olmamış gibi davranması. Geri dönme cesareti gösterenleri bekleyen şey ise her geri dönüşte "başka şeylerin de unutulduğunu" fark etmeleridir. Yol budur, yolculuk da budur aslında, yolun tamamlanması her seferinde yeni bir şeyin unutulduğunu fark etmektir.

Skyroad bu sayısını yolun tamamlanmasının ancak geriye dönmekle mümkün olduğunu bilenlere adıyor. Bu sayımızda da yine önceki sayılarımızda olduğu gibi; şehirlere, mimarlara, ressamlara, müzisyenlere, sinemacılara, bazı şarkılara, bazı sergilere, bazı anlara ve bazı hayatlara yüzümüzü dönüyoruz. Nisan sayımızda "ek" olarak verdiğimiz Türkiye'nin Unesco Destinasyonları dosyamıza da göz atmanızı dileriz.

Hiçbir şey geri dönmeden ilerleyemez, evet. Ve bir daha... İyi yolculuklar.

I PASSED, MY LIFE LEFT BEHIND

Nothing can move forward without going backwards. Is there a paradox here; no, there is not. Because being human is realising that you forget something behind every time you go–actually, bearings don't matter here. Every time you pack and say "I'm ready," you always forget "something to take with." The journey, the road, is never complete without this one thing. Two things that await one here, either they have to go back and take back what has been forgotten very carefully or to pretend that nothing had happened. What awaits those who dare to return is that they realise with every return that "other things have also been forgotten." This is the road, that is the journey, in fact, completion of the road is to realize that each time something new is forgotten.

Skyroad dedicates this issue to those who know that the completion of the road is only possible by turning back. In this issue, as in our previous issues, we turn our faces to cities, architects, painters, musicians, filmmakers, some songs, some exhibitions, some moments, and some lives. We wish you take a look at our "supplement" for the April issue named UNESCO World Heritage Destinations in Turkey.

Nothing can move forward without going backwards, yes. And once again... Have a safe trip.

Rıdvan Tulum

skyroad

HAVABUS yolcularına ücretsizdir
Free with HAVABUS

NİSAN *APRIL* **2021**
NO: 64 ISSN 2149-8172

İmtiyaz Sahibi
KETEBE KİTAP VE DERGİ YAYINCILIĞI A.Ş. Adına
Licensee on Behalf of
Ketebe Kitap Ve Dergi Yayıncılığı A.Ş.
MUSTAFA ALBAYRAK

Genel Yayın Koordinatörü *Publication Coordinator*
YUSUF GENÇ

Genel Yayın Yönetmeni *Editor in Chief*
RIDVAN TULUM

Editör *Editor*
BETÜL DURDU

Grafik Tasarım *Graphic Design*
ŞEYDA NUR UĞUR

Çeviri *Translation*
ESRA ARI

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü *Responsi Editor*
BURHAN İSTENCİ

Yapım *Production*
ÇETELE KÜLTÜR SANAT İLETİŞİM LTD.

Reklam *Advertising*
Genel Müdür *General Manager*
ABDULLAH HANÖNÜ

Genel Müdür Yardımcısı
Deputy General Manager
ZİYA KADAM

Rezervasyon
Reservation
0212 467 65 65

Satın Alma ve Baskı Müdürü
Purchasing and Print Manager
ÖZCAN URAL

İletişim - Yönetim Yeri *Contact - Administration*
Maltepe Mah. Fetih Cad. No: 6
34010 Topkapı, Zeytinburnu / İst. 0212 467 65 16

www.skyroad.com.tr
iletisim@skyroad.com.tr
Basım *Print*
İhlas Gazetecilik A.Ş.
Yenibosna / İSTANBUL
0212 454 30 00

Her hakkı mahfuzdur.
Dergideki yazı, fotoğraf ve diğer görsellerin izin alınmadan veya kaynak gösterilmeden her türlü ortamda çoğaltılması yasaktır.
All Rights Reserved.

VakıfBank'ta FAST ile para göndermek çok kolay

Kolay Adres ya da IBAN'la 7/24 dilediğiniz kişiye dilediğiniz anda para gönderebilirsiniz.

VakıfBank, daima seninle.

fast

#dijitalkolaylaştırır

444 0 724 | vakifbank.com.tr

VakıfBank
Burası Sizin Yeriniz

/vakifbank

adL

www.adL.com.tr

SPRING-SUMMER 2021

axess | 7 Taksit | CARDFINANS

içindekiler

contents

30 MAXIMO PARK

50 AKI KAURISMÄKI

36 İBRAHİM ÇALLI

106 BÜNYAMİN K.

58 NİKARAGUA

94 RRIJKSMUSEUM

Ankara'dan Kiev'e AnadoluJet'le Uçun

Detaylı bilgi için:
anadolujet.com

ANADOLUJET
A TRADEMARK OF TURKISH AIRLINES

Jay-Jay Johanson Türkiye'de...

Çok sesli ve çok renkli müziğiyle taze kalabilen, İsveçli şarkıcı ve söz yazarı Jaje Johanson, bilinen sahne ismiyle Jay-Jay Johanson yeniden Türkiye'de. Şarkılarında yavaş yavaş tırmandırdığı downbeat, trip-hop ve electro-pop ritimleriyle adeta film-noir estetiğinde kendine has bir sound yakalamayı başaran, Jean-Pierre Ensuque, Robin Guthrie gibi isimlerle de çalışan Jay-Jay Johanson, 9 Nisan 2021'de %100 Studio'da!

Swedish singer and songwriter Jaja Johanson, known by his stage name Jay-Jay Johanson, who is known for his polyphonic and always fresh colourful music, is in Turkey again. Jay-Jay Johanson, who has achieved a unique sound in film-noir aesthetics with his slow-escalating downbeat, trip-hop, and electro-pop rhythms in his songs, also works with musicians such as Jean-Pierre Ensuque and Robin Guthrie, is at %100 Studio on 9 July 2021!

Mevsimler Sürüklenirken

SALT Beyoğlu'nun *İKLİMCİL: Mevsimler Sürüklenirken* isimli yeni sergisi, bir zamanların mevsimlerine, haritadan silinen bölgelere doğru bir yolculuk sunuyor. *İklimcil: Mevsimler Sürüklenirken* sergisi 7 Nisan-22 Ağustos 2021 tarihleri arasında gerçekleştirilecek.

Seasons Made to Drift

SALT Beyoğlu's new exhibition, CLIMAVORE: Seasons Made to Drift, offers a journey towards the seasons of the past and the regions erased from the map. The 'CLIMAVORE: Seasons Made to Drift' exhibition will be held between April 7 and August 22, 2021.

Güzellik Tartışmaya Açılabilir mi?

"Güzellik ve beğeni kavramları, daha kapsayıcı bir gelecek için tartışmaya açılabilir mi?" sorusundan yola çıkan *Zevk Meselesi* nisan ayı boyunca Pera Müzesi'nde ziyaretçileri bekliyor.

Can Beauty be Argued?

Asking the question "Can the concepts of beauty and taste be discussed for a more inclusive future?" *A Question of Taste* awaits visitors at Pera Museum throughout April.

Locus Solus Sergisi

Selen Ansen'in küratörlüğünü üstlendiği, maden, bitki, hayvan ve insan varoluşları arasındaki ilişkileri tekrar düşünmeyi amaçlayan *Locus Solus*, nisan ayı boyunca Arter'te.

Locus Solus Exhibition

Curated by Selen Ansen and aiming to rethink the relationships between mine, plant, animal, and human beings, *Locus Solus* is at Arter during April.

Semazen Dünyası Sergisi

Galata Mevlevileri'nin sunduğu *Sema Gösterisi ve Semazen Dünyası Sergisi*, nisan ayında Hocapaşa Kültür Merkezi'nde gerçekleşiyor.

Whirling Dervish World Exhibition

The Sema Ceremony and the Whirling Dervish World Exhibition by the Galata Mevlevi dervishes take place in April at the Hocapaşa Cultural Center.

HAZIRLAYAN: M. ALİ OTURAK

SUR YAPI ANTALYA TURKUAZ SİTESİ'NDE

0,99

KREDİ ORANIYLA

TAKSİT TAKSİT ÖDEYİN PEŞİNATINIZ TESLİME KALSIN

Turkuaz rengi göletler, yıllar boyu keyifle yaşayacağınız rahat ve konforlu daireler, açık ve kapalı yüzme havuzları, Sur Yapı Antalya Turkuaz Etabı'nda sizi bekliyor. Örnek dairemizi görmek için sizleri satış ofisimizde kahve içmeye davet ediyoruz.

Satış Ofisi: Kepez Mah. 5 Temmuz Kurtuluş Cad. No: 2/1 Kepez/Antalya

SURYAPI
UYGARLIĞIN MİMARI

Kampanya stoklarla sınırlı olup bitiş tarihi 30 Nisan 2021'dir.

444 5 787

Avrupa'ya Eleştirel Bir Bakış

Sinemada sosyal gerçekçiliğin öncülerinden Dardenne Kardeşler, Cannes'da kendilerine En İyi Yönetmen Ödülü'nü kazandıran son filmleri *Le Jeune Ahmed*'te Avrupa toplumuna bu kez Belçika'da Müslüman bir ergen üzerinden bakıyor. Henüz 13 yaşındaki Ahmed'in, ailesinin ve çevresinin telkinlerini yok sayıp ve birkaç ayda benimsediği radikal görüş ve davranışlarından vazgeçemeyişini aktaran bu yapım izlemeye değer.

A Critical Perspective on Europe

The Dardenne Brothers, among the pioneers of social realism in cinema, look at the European community through a Muslim adolescent in Belgium in their latest film *Le Jeune Ahmed*, which won them the Best Director Award at Cannes. This production, which conveys the fact that Ahmed, who is only 13 years old, ignores the suggestions of his family and his circle and cannot give up his radical views and behaviours that he has adopted in a few months, is worth watching.

Türkiye'nin En Büyük Postanesi

Sirkeci'de yapımına 1905'te başlanan ve 1909'da tamamlanan, Türkiye'nin en büyük postane binası olma unvanını taşıyan Büyük Postane (PTT Müzesi), hafta içi her gün saat 09.00 - 17.00 arasında ziyaretçilerini beliyor. Eski günleri anlamak için yolunuzu buraya düşürmelisiniz.

Turkey's Largest Post Office

Constructed between 1905 and 1909 in Sirkeci, Turkey's largest post office building with the title of Grand Post Office (PTT Museum), can be visited every weekday between 9.00 to 17.00. You should visit here to understand old days.

İstanbul'un Perde Arkası

Formula 1: Drive to Survive 3. sezonuyla Netflix ekranlarında. Büyük beğeni toplayan belgesel serisinin yeni sezonunda İstanbul Park'taki yarışın detaylarına da yer veriliyor.

Behind the Scenes of İstanbul

Formula 1: Drive to Survive is on Netflix with its third season. Details of the race in İstanbul Park are also included in the new season of the critically acclaimed documentary series.

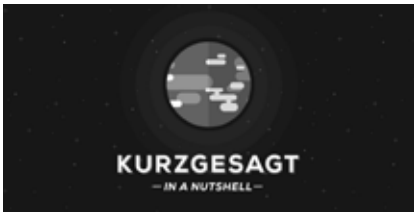

Çikolatacı Aziz Bey'den...

İstanbul'un şirin semtlerinden Kuzguncuk'ta bulunan Çikolatacı Aziz Bey sunduğu 120'ye yakın çikolata çeşidiyle dikkat çekiyor. Yolunuz Kuzguncuk'a düşerse el yapımı narlı çikolatayı denemelisiniz.

From Çikolatacı Aziz Bey...

Located in Kuzguncuk, one of the charming districts of İstanbul, the chocolate shop Çikolatacı Aziz Bey draws attention with nearly 120 chocolate varieties it offers. If you happen to be in Kuzguncuk, you should try handmade pomegranate chocolate.

Bilim ve Animasyon

Genellikle bilimsel konuları ele alarak 10 dakikalık kısa animasyonlu videolar hazırlayan ve Türkçe altyazı seçeneği de sunan *Kurzgesagt - In a Nutshell* isimli Youtube kanalını takip etmenizi öneririz.

Science and Animation

We recommend you to follow the YouTube channel *Kurzgesagt - In a Nutshell*, which usually prepares 10-minute short animated videos on scientific issues and also offers Turkish subtitles.

HAZIRLAYAN: ALİ YAKUP

SEN NEREDEYSEN, İŞİN NEREDEYSE, BANKAN ORADA.

Sana her yer CEPTETEB.
Sadece CEPTETEB'e girersin, ticari ya da bireysel tüm bankacılık işlemlerini olduğun yerden, dilediğin zaman yaparsın.
CEPTETEB; evde, işte, cepte, neredeysen seninle.

TEB

ceptеteb.com.tr / 0850 222 09 29

App Store'dan İndirin | Hemen indirin Google Play | Hemen indirin AppGallery

ÇOK UZUN SÜREN ESKİ BİR SUSKUNLUK:

SLOVAKYA

AN OLD SILENCE LASTING TOO LONG: SLOVAKIA

SEVİL MERT

Avrupa'nın neredeyse ortasında, fazla dikkat çekmeyen, kendi hâlinde, üretime odaklanmış bir ülke Slovakya. Hâlbuki Unesco Dünya Kültür Mirası listesine alınmış tarihi kaleleri, doğaseverleri kendine mıknatıs gibi çeken yemyeşil milli parkları, farklı mimari özellikleri ile dikkat çeken sevimli kasabaları ile yükselen bir turizm destinasyonu Slovakya!

Slovakya Hakkında Kısa Kısa

- Slovakya; batıda Avusturya ve Çek Cumhuriyeti, kuzeyde Çek Cumhuriyeti ve Polonya, doğuda Ukrayna ve güneyde Macaristan ile sınır komşusu. Hatta Avusturya'nın başkenti Viyana ile Slovakya'nın başkenti Bratislava arası sadece 80 kilometre.
- Karpat Dağları Slovakya'nın kuzeyini kaplıyor, yüksek zirveler kayak yapmak isteyenler, yürüyüş yolları ise doğa aktivitelerini sevenler için harika alternatifler sunuyor.
- Slovaklar Slav kökenli bir topluluk. Tarih boyunca bölgeye Keltler, Slavlar, Macarlar, Germenler hâkim olduğundan oldukça karışık bir etnik yapısı var.
- Slovaklar, Çeklerle birlikte, I. Dünya Savaşı'ndan sonra, ilk Çekoslovakya devletini kurmuşlardır. 1990'da ise Çek ve Slovak Federatif devletleri olarak ayrılmışlardır.

Slovakya'ya Gitmek için En İyi Zaman

Slovakya'da genel olarak karasal iklim hâkim yani yazlar sıcak ve kurak kışlar soğuk ve yağışlı. Temmuz ve Ağustos ayları Slovakya'nın en sıcak ayları olsa da gezmek için en güzel aylar ağaçların çiçek açtığı, havanın da daha ılıman olduğu Mayıs ayıdır. Slovakya ormanlarının renkten renge büründüğü dönem ise tabii ki sonbahar, renk cümbüşünü görmek için Eylül Ekim aylarını tercih edebilirsiniz ancak yağışlı olacağını önceden bilerek gitmeniz gerekir.

Slovakia is a country in the middle of Europe that doesn't attract much attention and is focused on production. However, Slovakia is a rising tourism destination with its historical castles, which are included on the UNESCO World Cultural Heritage List, lush national parks that attract nature lovers, and charming towns with different architectural features!

A Short Brief About Slovakia

- Slovakia borders Austria and the Czech Republic to the west, the Czech Republic and Poland to the north, Ukraine to the east, and Hungary to the south. In fact, the distance between Vienna, the capital of Austria, and Bratislava, the capital of Slovakia, is only 80 kilometres.
- The Carpathian Mountains cover the north of Slovakia, high peaks offer great alternatives for those who want to ski and hiking trails for those who love nature activities.
- The Slovaks are a community of Slavic origin. Since Celts, Slavs, Hungarians, and Germans dominated the region throughout history, it has a very mixed ethnic structure.
- The Slovaks, together with the Czechs, established the first Czechoslovakian state after World War I. In 1990, they were separated as Czech and Slovak Federative states.

Best Time to Go to Slovakia

In Slovakia, the continental climate generally prevails, meaning summers are hot and dry and winters are cold and rainy. Although July and August are the hottest months in Slovakia, the best month to visit is May, when the trees are in bloom and the weather is milder. Autumn, of course, is the period when Slovakia forests change colour. You can choose September or October to see the riot of colours, but you should know in advance that it will be rainy.

Slovakya 8'lisi (Slovakia 8):

1

Başkent Bratislava

Slovakya'ya giriş kapısı, eski Macar başkenti Bratislava Slovakya gezinizin başlangıç noktası olmalı. Eski şehir merkezinin trafiğe kapalı ara sokaklarında dolaşmak, merkezden küçük bir tepe üstüne kurulmuş olan Bratisliva Kalesi'ne yürümek, kaleyi gezmek, başkentte yapabileceğiniz en güzel aktiviteler. Geleneksel Slovak yemekleri yapan pek çok restorandan birinde yemek molası vermeyi de unutmayın!

The Capital Bratislava

The gateway to Slovakia, the former Hungarian capital Bratislava should be the starting point of your Slovakia trip. The best activities you can do in the capital are wandering in the pedestrian streets of the old city centre, walking to the Bratislava Castle built on a small hill from the centre, visiting the castle. Don't forget to take a lunch break at one of the many restaurants that serve traditional Slovak food!

2

Tatra Milli Parkı

Muhteşem Karpatlar'da yer alan Tatra Milli Parkı, Polonya ile Slovakya arasında yer alıyor ve iki ülke tarafında da UNESCO Biyosfer Rezervi listesinde bulunuyor. 2500 metre ve üzerinde pek çok zirvenin bulunduğu milli parkta yürüyüş yolları, vadiler, vahşi yaşam doğaseverleri misafir ediyor. Strbske Gölü, Skalnate Gölü, Lomnicky zirvesi, Hrebienok, Tatranska Lomnica kasabası, Stary Smokovec kasabası, Belianska mağarası Tatra Milli Parkı'nda mutlaka görmeniz gereken yerler arasında.

Tatra National Park

Situated in the magnificent Carpathians, Tatra National Park is located between Poland and Slovakia and is on the UNESCO Biosphere Reserve List on both sides. In the national park, where many 2500-metre peaks and above are located, hiking paths, valleys, and wildlife host nature lovers. Štrbské Lake, Skalnaté Lake, Lomnický Peak, Hrebienok, the towns Tatranská Lomnica and Starý Smokovec, Belianska Cave are among the must-see places in Tatra National Park.

AYRICALIKLAR
DÜNYASINA
HOŞ GELDİNİZ
TURKISH AIRLINES
Miles&Smiles
Hayatınızın her alanında ayrıcalıklı
hissettirecek Miles&Smiles dünyası
şimdi sizleri bekliyor.
Miles&Smiles
Bilet işlemlerinizi dijital kartınızı okutarak
hızlıca yapabilirsiniz.
Miles&Smiles
Miles&Smiles
Miles&Smiles
Miles&Smiles
milesandsmiles.com | 444 0 849

3

Spis Kalesi

12. yüzyılda inşa edilmiş olan Spis Kalesi, Slovakya'daki ve hatta Avrupa'daki en büyük kalelerden biri. 1993 yılında Unesco Dünya Kültür Mirası listesine girmiş olan kale Roma mimarisi ile de dikkat çekiyor. Bulunduğu bölgedeki en yüksek nokta olması nedeniyle harika bir manzaraya sahip olduğunu söylemeden geçmeyelim.

Spiš Castle

Built in the 12th century, Spiš Castle is one of the largest castles in Slovakia and even in Europe. The castle, which was included on the UNESCO World Cultural Heritage List in 1993, also draws attention with its Roman architecture. I must say that it has a wonderful view as it is the highest point in the region.

4

Banská Štiavnica

Banská Štiavnica, altın ve gümüş madeni yatakları nedeniyle Habsburg Hanedanlığı döneminde yani 18 ve 19. yüzyılda zengin ve önemli bir şehir. Bugün Unesco Dünya Kültür Mirası listesinde bulunan şehirde eski ve yeni kale, madencilik müzesi gibi görmeye değer pek çok yer bulunuyor. Kaleden manzaranın harika olduğunu söylememe gerek yok sanırım.

Banská Štiavnica

Banská Štiavnica was a rich and important city during the Habsburg Dynasty, that is, in the 18th and 19th centuries, due to its gold and silver mines. Today, the city, which is on the UNESCO World Cultural Heritage List, has many places worth seeing such as old and new castles and mining museums. I guess I don't need to say that the view from the castle is amazing.

BORSA
İSTANBUL'A
YATIRIM
HAYATA
yatırım
Gelecek için elinden gelenin
en iyisini yapanlara,
hayata en değerli yatırım
olarak bakanlara...
...Borsa İstanbul
www.borsaistanbul.com
/ borsaistanbul
BORSA
İSTANBUL

5

Ochtinska Aragonit Mağarası

Ochtinska Aragonit mağarası dünyada sadece dört benzeri olan bir yapıya sahip ve Unesco Doğa Mirası listesinde yer alıyor. Mağara sadece 300 metre uzunlukta olmasına rağmen aragonit cevheri açısından zenginliği ile benzersiz bir doğal oluşum. Bratislava'nın doğusunda Kösice şehrine yakın olan mağara, Bratislava'ya yaklaşık 335 kilometre mesafede yer alıyor.

Ochtinská Aragonit Cave

The structure of the Ochtinská Aragonite Cave has only four similarities in the world and is included on the UNESCO Natural Heritage List. Although the cave is only 300 metres long, it is a unique natural formation with its richness in aragonite. Close to the city of Košice in the east of Bratislava, the cave is located approximately 335 kilometres from Bratislava.

6

Ahşap Kiliseler

Daha çok kuzey ülkelerinde görmeye alışık olduğumuz ahşap kiliselerin farklı örneklerine Slovakya'da, özellikle Karpatlar civarında rastlıyoruz. Slovak mimarisini yansıtan ahşap kiliseleri sıralayacak olursak; Hervartov ve Tvrdošín'deki Roma Katolik kiliseleri, Kežmarok, Leštiny ve Hronsek'teki Evanjelik eklem kiliseleri ve Bodružal, Ladomirová ve Ruská Bystrá'daki Doğu ayin kiliseleri... Hepsine gidemeseniz de bir veya birkaçını listenize alabilirsiniz.

Wooden Churches

We come across different examples of wooden churches that we are used to seeing in northern countries in Slovakia, especially around the Carpathians. We can list the wooden churches reflecting the Slovak architecture as, the Roman Catholic churches in Hervartov and Tvrdošín, the Evangelical churches in Kežmarok, Leštiny, and Hronsek, and the Eastern churches in Bodružal, Ladomirová, and Ruská Bystrá. Even if you can't visit all of them, you can add one or more of them to your list.

Biz TÜRKİYE İçin Çalışıyoruz...

- Çevreyle ilgili yasa ve yönetmelik hükümlerine bağlı kalarak, mevzuatlarda yapılan değişikliklere uyum sağlıyoruz,
- Çevresel amaçları ve hedeflerimizi sürekli geliştiriyor ve iyileştiriyoruz,
- Şirket çalışanlarımızı, müteahhitlerimizi ve tedarikçilerimizi Çevre Politikasına uymaları konusunda bilinçlendiriyor ve bunun için gerekli eğitimleri sağlıyoruz,
- Çevresel faktörleri ve riskleri tanımlıyor, değerlendiren ve etkin bir şekilde kontrol eden bir çevre yönetim sistemini oluşturuyor ve uyguluyoruz,
- Atıkların azaltımı, tekrar kullanımı ve geri kazanımı için çalışmalar yapıyoruz,
- Etkin karar ve önlemler alabilmek amacıyla çevresel konular ve sosyal etkiler hakkında yöre halkı ve ilgili taraflar ile açık bir iletişim kuruyoruz,
- Verimlilik artışını ve yeni teknoloji kullanımını teşvik ile enerji, su ve doğal kaynakların tasarrufunu sağlıyoruz,
- Madencilik faaliyetleri sırasında ve sonrasında arazilerin doğaya yeniden kazandırılma çalışmalarını yürütüyoruz,
- Tedarik zincirinde kullanılan malzemenin ve alınan hizmetlerin Çevre Politikasına uygun olmasını sağlıyoruz,
- Çevresel performansı şeffaf bir şekilde kamuya aktarma yükümlülüğünü sergiliyoruz.

Milli Ekonomiye Katkı Sağlıyoruz

KOZA
ALTIN İŞLETMELERİ

7

Bojnice Kalesi

Bojnice Kalesi, Slovakya'da gezilecek yerler listesinde mutlaka bulunması gereken yerlerin başında geliyor. Bratislava'dan araçla yaklaşık 2 saatlik bir mesafede bulunan kale, 13. yüzyılın başlarında yapılmış Slovakya'nın en güzel kalelerinden biri. Bojnice şehrinde bulunan hayvanat bahçesi çocuklu aileler için de güzel bir gezi rotası oluşturuyor.

Bojnice Castle

Bojnice Castle is one of the must-see places in Slovakia. The castle, which is about 2 hours away from Bratislava by car, is one of the most beautiful castles in Slovakia, built in the early 13th century. The zoo located in the city of Bojnice also creates a nice sightseeing route for families with children.

8

Orava Kalesi

Slovakya'da çok sayıda kale olduğunu söylemiştim. Orava Kalesi, nehir kıyısında yükselen kayanın üzerine inşa edilmiş çok etkileyici bir kale. Slovakya'daki pek çok kale gibi önce ahşaptan yapılan kale, saldırılara karşı koyabilmek için taştan yeniden inşa edilmiş. Konumu nedeniyle Slovakya'da en iyi korunmuş kalelerden biri.

Orava Castle

I told you that there are many castles in Slovakia. Orava Castle is a very impressive castle built on the rock rising on the river bank. Like many castles in Slovakia, the castle, which was first made of wood, was rebuilt from stone to resist attacks. Due to its location, it is one of the best-preserved castles in Slovakia.

İŞ SANAT MÜZİK

JÜLİDE ÖZÇELİK

30 NİSAN 2021 / 20.30

ETKİNLİKLERİMİZİ SEZON BOYUNCA SOSYAL MEDYA HESAPLARIMIZDAN VE İNTERNET SİTEMİZDEN ÜCRETSİZ İZLEYEBİLİRSİNİZ.

/ issanat | issanat.com.tr

"DÜNYA"DAN 8 SAHNE...

ANLATILAN NE VARSA EKSİK KALACAK

8 HALLS IN THE WORLD... WHATEVER IS TOLD WILL BE INCOMPLETE

ZEYNEP KANTARCI

Royal Albert Hall – İngiltere

Londra'nın South Kensington adlı bölgesinde I. Victoria'nın eşi Prens Albert tarafından kurulan bu devasa sahne, 1871 yılının mart ayında açılmış. O dönemde gösterişliliğiyle dünyanın her yerinde ses getiren ve bültenini herkesin hevesle takip ettiği Royal Albet Hall'da dünyaca ünlü pek çok sanatçı sahne almış. Binada yalnızca tiyatro ve opera değil, farklı alanlardan çeşitli etkinlikler de düzenlenmiş. Burada sahne almış olan isimlerin arasında Zeki Müren ile Sezen Aksu da yer alıyor. En popüler olanları ise: Frank Sinatra, The Beatles, Robbie Williams, Jimi Hendrix, Led Zeppelin, Eric Clapton ve Elton John.

Royal Albert Hall – England

Founded by Prince Albert, husband of Victoria I, in South Kensington, London, this gigantic hall opened in March 1871. Many world-renowned artists took the stage at the Royal Albert Hall, which was popular all over the world at that time and whose newsletter was followed by everyone enthusiastically. Many various events from different fields were organised in the building. Zeki Müren and Sezen Aksu are among the names who took the stage here. Also, Frank Sinatra, The Beatles, Robbie Williams, Jimi Hendrix, Led Zeppelin, Eric Clapton, and Elton John were here.

AYNI GÜN
UCUZA
KAPIDA
MARKET FİYATINA DEĞİL
A101 FİYATINA
A101 HARCA HARCA BİTMEZ
A101 KAPIDA
HEMEN İNDİR
A101 KAPINA GELSİN
App Store'dan İndirin
Google Play İLE İNDİR
AppGallery İle KEŞFEDİN
A101 KAPIDA 81 İLDE

Sidney Opera House – Avustralya

Mimarı Jørn Utzon'a 2003 Pritzker Mimarlık Ödülünü kazandıran yapı, Avusturalya'yı kültürel arenada ayrıştıran bir mekân ve aynı zamanda 20. yüzyılın önemli eserlerinden biri. Utzon, bu ilginç binanın tasarımını yaparken kuş kanatları, bulutlar, deniz kabukları ve yelkenler gibi doğayı çağrıştıran unsurlardan ilham almış. 1973'te II. Elizabeth tarafından açılan Sidney Opera Evi, 2007'de UNESCO tarafından Dünya Mirasları Listesi'ne eklenmiştir.

Sidney Opera House – Australia

The building, which won the 2003 Pritzker Architecture Prize for its architect Jørn Utzon, is a space that differentiates Australia in the cultural arena and is also one of the important works of the 20th century. While designing this interesting building, Utzon was inspired by elements that evoke nature such as bird wings, clouds, seashells, and sails. Sydney Opera House, opened by Elizabeth II in 1973, was added to the World Heritage List by UNESCO in 2007.

The Elgin and Winter Garden – Kanada

1913 yılında Marcus Lowe tarafından yaptırılıp 1989'da eyalet hükûmeti tarafından olağanüstü bir performans ile restore edilen bu ikiz-tiyatro, Kanada'nın Toronto şehrinde bulunuyor. Her iki tiyatro salonu da başlangıçta vodvil türündeki oyunlar ile sessiz filmlerin sergilenmesi amacıyla inşa edilmiş, geçmişteki farkları ise seyircilerinin zorunlu sınıf ayrımlarıymış. Elgin ve Kış Bahçesi Tiyatroları, günümüzde canlı performanslara, müzikallere, film ve tiyatro gösterilerine ev sahipliği yapıyor.

The Elgin and Winter Garden – Canada

Built by Marcus Lowe in 1913 and restored by the state government in 1989 with an extraordinary performance, this twin-theatre is located in Toronto, Canada. Both theatres were originally built to showcase vaudeville-style plays and silent films, while the differences in the past were the mandatory class distinctions of the audience. The Elgin and Winter Garden today hosts live performances, musicals, films, and theatre shows.

ENGLISH HOME

MODERN VE ŞIK TASARIMLARLA YAŞAM ALANLARINIZI *Yenileyin!*

Yatak odasından banyoya, salondan mutfağa her zevke uygun on binlerce ürün English Home'da!

w | www.englishhome.com | englishhome | englishhometr | englishhometurkiye

Mobil Uygulamamızı İndirin | Download on the App Store | GET IT ON Google Play

National Theatre – Çek Cumhuriyeti

Çek Cumhuriyeti'nin Prag şehrinde yer alan Ulusal Tiyatro, Çek opera grubunun yetiştiği okul ve Çek tarihi ve sanatının ulusal anıtı olarak görülmesi nedeniyle ülke için büyük bir değer. Vltava Nehri'nin hemen kenarında yer alan bu yapının tarihi 1860'lara uzanıyor. Her hafta çok sayıda kültürel etkinliğin gerçekleştirildiği tiyatroya özellikle üç sanat dalı hâkim: opera, bale ve drama.

National Theatre – Czechia

Located in Prague, Czech Republic, the National Theatre is of great value for the country, and it is seen as a national monument of Czech history and art. Located right on the bank of the Vltava River, this structure dates back to the 1860s. Three branches of art dominate the theatre; opera, ballet, and drama where many cultural events are held every week.

Ses Tiyatrosu – Türkiye

Rum mimar Campanaki tarafından Beyoğlu'ndaki Halep Pasajı'nın içerisine inşa edilen "Ses 1885", 87 yıl tiyatro ve 17 yıl da sinema olarak hizmet vermiş. 1989'da Ferhan Şensoy tarafından bir bölüm hissesinin satın alınması üzerine yeniden tiyatroya çevrilen sahne, geçmişte Ses Opereti ve Dormen Tiyatrosu adlarını da almış. Bugün, Ortaoyuncular Tiyatrosu ekibi tarafından devralındıktan sonra "Ses 1885 Ortaoyuncular" ismini taşıyor.

Ses Tiyatrosu – Turkey

Built by the Greek architect Campanaki inside the Aleppo Passage in Beyoğlu, "Ses 1885" served as a theatre for 87 years and as a cinema for 17 years. The hall, which was converted into a theatre after Ferhan Şensoy bought a part of it in 1989, was also named Ses Operetta and Dormen Theater in the past. Today, after being taken over by the Ortaoyuncular Theatre Team, it is named "Ses_1885 Ortaoyuncular."

Seebühne (Yüzen Sahne) – Avusturya

7 bin kişilik seyirci kapasitesiyle bir amfitiyatro özelliği taşıyan dünyanın en büyük yüzen sahnesi Seebühne, Konstanz Gölü'nün üzerinde yer alıyor. Bu alışılmadık tasarıma sahip olan tiyatro sahnesinde her yıl Bregenz Festivali kapsamında tiyatro, opera ve müzikaller başta olmak üzere çeşitli gösteriler sergileniyor. Yüzen Sahne, kendine has bir tarza sahip olması nedeniyle turistler tarafından oldukça ilgi görüyor.

Seebühne (The Floating Stage) – Austria

Seebühne, the largest floating stage in the world, which is an amphitheatre with a capacity of 7 thousand people, is located on Lake Constance. On the theatre stage with this unusual design, various performances, especially theatre, opera, and musicals, are performed every year as part of the Bregenz Festival. The Floating Stage attracts attention of tourists due to its unique style.

INTERNATIONAL TASTE INSTITUTE
2020
BRUSSELS
LEZZET ÖDÜLÜ

Ödüllü Lezzetlerimiz

SADECE BİM'DE

XL Çikolatalı İnce Gofret, Buono Katmer Boz Antep Fıstıklı Beyaz Çikolata ve Gofgof Fındıklı Gofret ürünlerimiz Brüksel merkezli Uluslararası Tat Enstitüsü'nde profesyonel şefler tarafından Üstün Lezzet Ödülü'yle ödüllendirilmiştir

Fındıklı Gofret
Gofgof

Antep Fıstıklı
Beyaz Çikolata
Buono

Çikolatalı
İnce Gofret
XL

KALİTEMİZ GÜVENCE ALTINDADIR
MEMNUN KALMADIĞINIZ ÜRÜNÜ TARTIŞMASIZ İADE EDEBİLİRSİNİZ

Ürünlerimizin periyodik analizleri yapılmaktadır.

bimturkiye | www.bim.com.tr

BİM

Shakespeare’s Globe – İngiltere

Giriş kapısının üzerinde Shakespeare ile özdeşleşen o cümleyi: "Totus mundus agit histrionem" (“Bütün dünya bir sahnedir”) taşıyan Globe Tiyatrosu, 1599 yılında Shakespeare’in oyuncular topluluğu tarafından inşa edilip 1613’te çıkan bir yangında ne yazık ki yıkılmış. 1997 yılında II. Elizabeth'in öncülüğünde modern bir yorum ile yeniden inşa edilen yapı, asıl tiyatrodan 230 metre uzaklıkta yer alıyor. Sahne, günümüzde eski geleneklere hürmeten hemen hemen her oyunuyla hâlâ kapalı gişe oynuyor.

Shakespeare’s Globe – England

The Globe Theatre, which carries the phrase identified with Shakespeare above the entrance door, “Totus mundus agit histrionem” (All the world's a stage), was built by Shakespeare's actors in 1599 and was unfortunately destroyed in a fire in 1613. The structure, which was rebuilt in 1997 with a modern interpretation under the leadership of Elizabeth II, is 230 meters away from the main theatre. Today, the hall still plays to a full house at almost every play that pays homage to old traditions.

Teatro Español – İspanya

İspanyol Tiyatrosu, Madrid hükûmeti tarafından yönetilen ulusal bir tiyatro. Bulunduğu yerde Orta Çağ döneminde aslında bir açık hava tiyatrosu yer alıyormuş. Seneler sonra Klasik İspanyol edebiyatını oluşturan birçok teatral parça ilk kez bu tiyatroda sahnelenmiş. Günümüzdeki yapının inşaatı 1895 yılında tamamlanmış. Mimar Román Guerrero tarafından tasarlanan bina, Neoklasik bir tarza sahip, ön cephesinde ise başta Federico García Lorca olmak üzere tiyatronun müdavimi olan önemli şahsiyetlerin isimleri yer alıyor.

Teatro Español – Spain

The Spanish Theatre is a national hall run by the Madrid government. In the Middle Ages, there was actually an open-air theatre where it is located. After years, many theatrical pieces that constitute Classical Spanish literature were staged in this theatre for the first time. The construction of the current building was completed in 1895. Designed by architect Román Guerrero, the building has a Neoclassical style, and on its front façade, there are the names of important figures who are the regulars of the theatre, especially Federico García Lorca.

Bu Ramazan

İYİLİK Seninle

ZEKAT FİTRE İFTAR

120₺
BİR KUMANYA BEDELİ

4 kıta 7 iklim 40 ülkede kardeşliğe
el uzatıyor, iyiliğe dokunuyor;
Ramazan'ı birlikte paylaşıyoruz.

İDDEF
İNSANA DEĞER VEREN DERNEKLER FEDERASYONU

ONLINE BAĞIŞ
iddef.org

MAXIMO PARK:

BAZI ŞARKILAR ÇOCUKLUĞA DÖNMEK İÇİN ORTAYA ÇIKAR

MAXIMO PARK: SOME SONGS EMERGE TO RETURN TO CHILDHOOD

SÖYLEŞİ: GİZEM ERTÜRK

Newcastle'lı sevilen grup Maxïmo Park; ismini verdikleri yeni albümleri Nature Always Wins yayınladı. İki platin albüm çıkaran grubun hikâyesini, gelecek planlarını, yeni albümlerini ve müziğe bakışlarını grubun üyelerinden Paul Smith ile konuştuk.

Popular Newcastle group Maxïmo Park released their new album, Nature Always Wins. We talked with Paul Smith, one of the members of the band, about the story of the band, which has released two platinum albums, their plans for the future, new album, and view of the music.

PANDEMİ DÖNEMİ

Hafta İçi: 10.00 - 16.00

BENİM ŞEHRİM

KONYA BÜYÜKŞEHİR BELEDİYESİ

KONYA BİLİM MERKEZİ SCIENCE CENTER

www.kbm.org.tr | 0 332 221 66 96 | #BenimŞehrim

All Of Me, Bruce Lee'yi selamlıyor...

Şarkının video klibi *Ejderin Üç Fedaisi*'ne görsel anlamda atıfta bulunuyor, aynalarla çevrelenmiş bir sahnede görülüyoruz! Şarkı yaşlandıkça mümkün olduğunca çok şey öğrenmekle ilgili.

Peki. Yeni albümünüz _Nature Always Wins_'den konuyu açalım. Ne oldu bu albümde?

Her zamanki gibi melodik ve akılda kalıcı şarkılardan oluşan bir albüm ama klavyenin ortamı daha sardığı bir düzenlemeyle. Bunlar 'geniş ekran' bir dinleme tecrübesinin ortaya çıkmasına yardımcı oluyor! Sözler genelde ebeveyn olmanın inişleri ve çıkışlarıyla ilgili çünkü şimdi benim de küçük bir kızım var. Baba olmak böyle belirli bir deneyimin nasıl evrensel duygular barındırdığı beni düşündürüyor. Bazı şarkılar kendi çocukluğuma ve hayatımın daha önceki bölümlerine farklı bir perspektiften bakıyor, artık ben bir babayım.

Nature Always Wins içinde bulunduğumuz günlere atıfta bulunuyor...

Albümün adı, eski endüstriyel binaların ağaçlarla ve diğer doğa olaylarıyla çevrili olduğu İngiltere'nin kuzey doğusundaki memleketimin dış mahallelerini anlatan son şarkısı *Child Of The Flatlands*'den geliyor. Bunun insan doğamız ve çocuklarımıza aktardıklarımız ya da ebeveynlerimizden miras aldıklarımız da dahil olmak üzere birçok başka şey için iyi bir metafor olduğunu düşündüm. Salgın ya da iklim değişikliği için geçerli olabilir; yoruma açık!

Ben Allen'la çalışmak nasıl bir deneyimdi? Onunla çalışırken sizi şaşırtan bir şey oldu mu ve aranızda nasıl bir bağ oluştu?

Harika bir yapımcı ve klavyecimiz ayrıldıktan sonra da bize çok yardımcı oldu. Kayıtta bütün farklı sitillerde yardımcı olabilecek ve bununla beraber birkaç enstrüman çalabilen bir müzisyenle çalışmak istiyorduk. Çünkü izole bir şekilde dosyaları internet üzerinden göndererek bunu yapmamız gerekiyordu, şarkılara eklediği farklı sonik elementler beni sürekli hayrete düşürüyordu. Biz her sabah kendi zaman dilimimizde uyanıyorduk.

All Of Me sends greetings to Bruce Lee. What does it mean to you?

The video for the song has a little visual reference to *Enter the Dragon*, in that we appear within a hall of mirrors! The song itself is about learning as much as you can as you get older.

So, let's talk about your new album, Nature Always Wins. What happened in this album?

It's full of melodic, catchy songs, as usual, but with more ambient keyboards in the mix. They help to make it a 'widescreen' listening experience! The lyrics are often about the highs and lows of parenthood because I now have a young daughter. Being a father has made me think a lot about how such a specific experience contains very universal emotions. Some songs look back at my own childhood and earlier life with a different perspective now I'm a parent.

Nature Always Wins, is it make a reference to the days we live...

The title comes from the last song on the record, *Child Of The Flatlands*, and describes the outskirts of my hometown in the north east of England, where old industrial buildings are surrounded by trees and other natural phenomena. I thought it was a good metaphor for many other things, including our human nature and what we pass down to our children, or inherit from our parents. It could apply to the pandemic or it could apply to climate change - it's open to interpretation!

How was the experience to work with Ben Allen? Is there anything that surprised you when you work with him and how was the bond between you and him?

He is a fantastic producer and really helped us after our keyboard player left. We wanted to work with someone who was a multi-instrumentalist as well as someone who could help us with all of the different styles of the song on the record. Because we had to do it in isolation, sending files via the internet, I was constantly surprised by the different sonic elements he would add to the songs.

> ***Şarkıları pandemiden önce yazmıştık ama pandemiden dolayı kayıt sürecimizi değiştirdik.***
>
> ***We had written the album before the pandemic but we had to change our entire recording process.***

BURSA BÜYÜKŞEHİR BELEDİYESİ

BURSA BÜYÜK-ŞEHİR GENÇLİK KULÜBÜ

BURSA'DAKİ GENÇLER GENÇLİK KULÜBÜ'NDE

SEN NEREDESİN?

Google Play 'DEN ALIN

App Store'dan İndirin

Uygulamayı indirin, ücretsiz ve sürpriz ayrıcalıkları yakalayın.

Ben de Atlanta'da gece boyu şarkılar üzerinde çalışıp istediğimiz taze *sound*'a daha da yaklaştırıyordu. Neyse ki, karantinadan hemen önce Şubat 2020'de Newcastle'a geldi böylece onunla tanışıp yaratıcılık açısından aynı frekansa ulaştık. Bu durum WhatsApp görüntülü aramaları aracılığıyla albümü uzaktan bir araya getirmeye çalışırken rahat hissetmemize gerçekten yardımcı oldu!

Covid-19 yaratıcılık ve üretim süreçlerinizi nasıl etkiledi? Ve bu "yeni normal"in piyasayı değiştireceğini düşünüyor musunuz?

Albümdeki şarkıları pandemiden önce yazmıştık ama bütün kayıt sürecimizi değiştirmek zorunda kaldık. Bugünlerde teknoloji mükemmel ve zor şartlar altında mümkün olduğunca kolaydı. Çünkü aynı odanın içinde değildik, daha az spontaneydi ama her şeyi tam istediğimiz gibi yapacak kadar vaktimiz vardı. Yüksek profilli bir yapımcı kullandığımız için, uçuşlarımız ve konaklamamız dışında çok fazla tasarruf etmedik ama bu evde kalırken de harika müzik yapabileceğinizi gösteriyor.

Müzikal anlamda ilham kaynağınız kimdir sorusu böyle söyleşilerin olmazsa olmazıdır...

Benim çok fazla müzikal ilham kaynağım var! Hem günümüzde hem de geçmişte çok fazla ilham alınacak müzik var. The Go-Betweens gibi bir grup benim için oldukça ilham verici çünkü her albümleri tutarlı bir şekilde çok iyi ama her kayıtları kendine göre farklı. Kendi müzikal yolunda giden, müzik türelerini birleştiren ama hep samimi lirik bir bakış açısı olan Arthur Russell gibi insanları seviyorum. Kate Bush gibi birisi ilham verici çünkü oldukça sıra dışı ve benzersiz ama geniş kitlelerin dikkatini çeken hit pop şarkıları yapmayı başardı.

Müziğe yaklaşımınızı nasıl tanımlarsınız?

İlginç ve duygu ağırlıklı alternatif pop müzik yapmak istiyoruz.

Pandemi döneminde en çok neyi özlediniz?

Aile, arkadaşlar ve konserler...

We would wake up each morning, in our own time-zone, and Ben would have worked on the songs overnight in Atlanta, getting them closer to the fresh new sound we wanted. Luckily, he came to Newcastle just before lockdown, in February 2020, so we got to meet him and get onto the same wavelength, creatively-speaking. It really helped us feel comfortable when we were trying to put the album together remotely via WhatsApp video calls!

How did Covid-19 affect your creation and production process? And do you think this "new normal" will change the industry?

We had written the album before the pandemic but we had to change our entire recording process. Technology is fantastic these days so it wasn't too hard, under difficult circumstances. Because we weren't in the same room, it was less spontaneous, but we had enough time to get things exactly how we wanted them. Because we were using a high-profile producer, we didn't save much money, apart from our flights and accommodation, but it shows that you can make great music home.

Asking about the inspirations is the indispensable part of the interviews...

I have too many musical inspirations to mention! There's so much music to be inspired by, both old and new. A band like The Go-Betweens is very inspiring to me because they were so consistently good with each album, but each record is different. I love people like Arthur Russell, who followed his own musical path, mixing genres, but always having an intimate lyrical point of view. Someone like Kate Bush is inspiring because she is quite unusual and unique, but managed to great big pop songs.

How do you define your musical approach?

We want to make interesting, emotionally-driven alternative pop music

What did you miss the most during the pandemic?

Family, friends... and concerts.

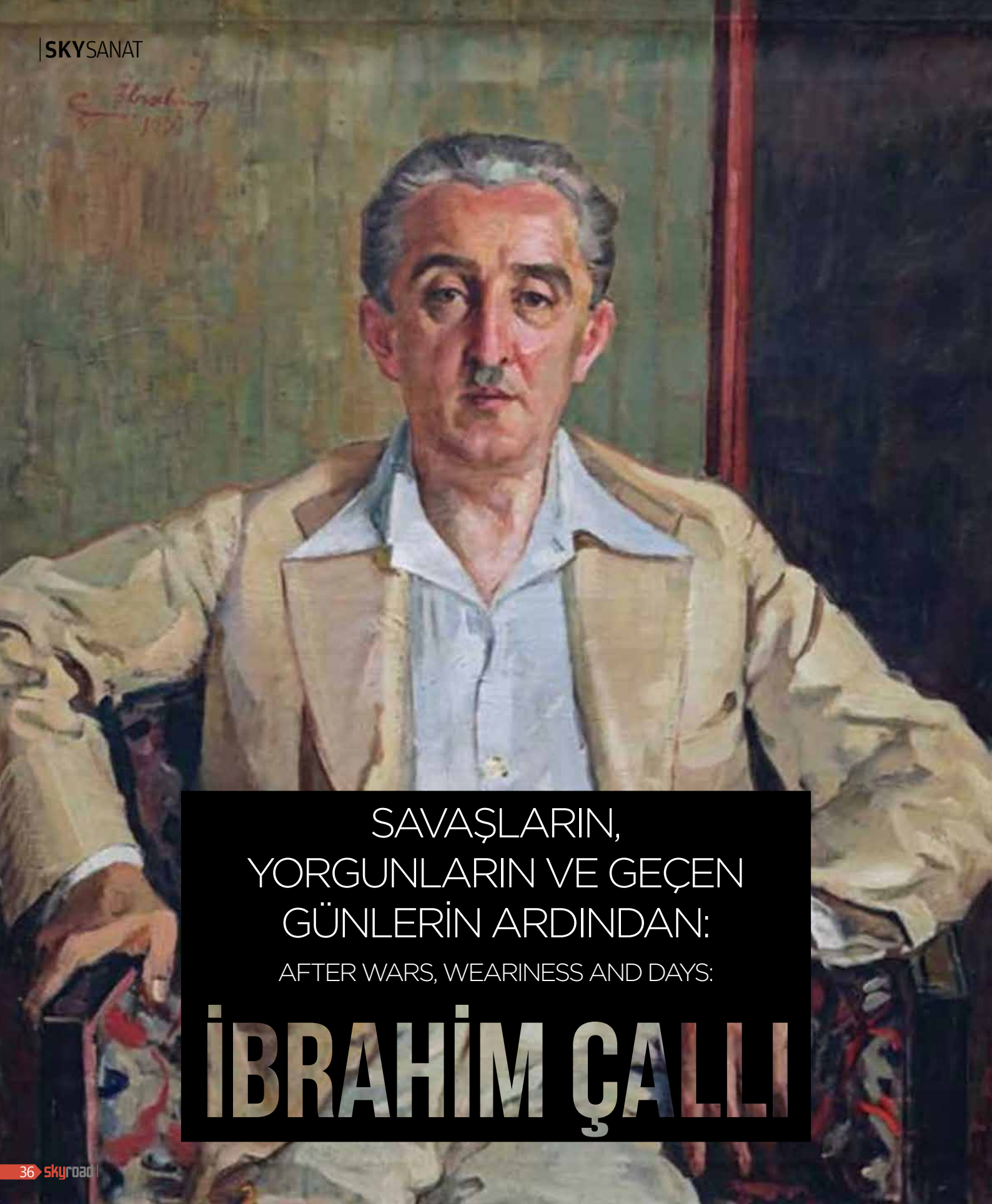

DOĞADAN BİR *Mucize*

SELÇUKLU BELEDİYESİ

Ahmet PEKYATIRMACI
SELÇUKLU BELEDİYE BAŞKANI

KONYA TROPİKAL KELEBEK BAHÇESİ

SAVAŞLARIN, YORGUNLARIN VE GEÇEN GÜNLERİN ARDINDAN:

AFTER WARS, WEARINESS AND DAYS:

İBRAHİM ÇALLI

CELINE SYMBIOSIS

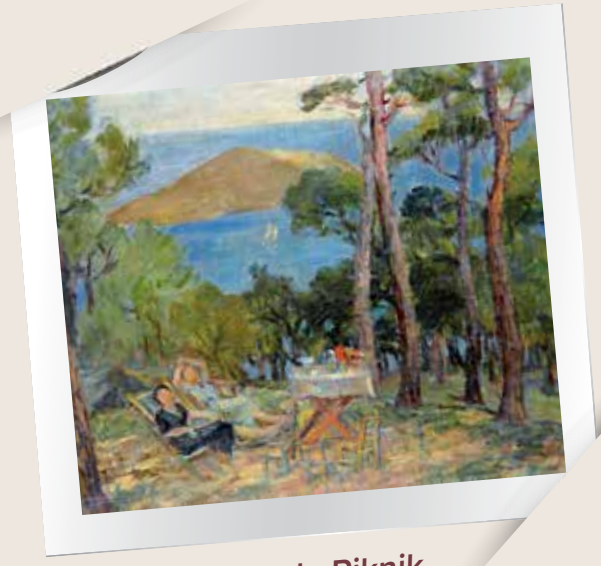
İlk Yılları

İbrahim Çallı 13 Temmuz 1882'de, eski adı Demirciköy olan ve o yıllarda İzmir'e bağlı bulunan Çal kasabasında doğar. İlk ve orta öğrenimini Çal'da, liseyi ise İzmir'de tamamlar. Ancak okuldaki derslere ilgisi yoktur; onu asıl cezbeden şey, kasabadaki Rum kunduracıların dükkânlarında gördüğü "Köroğlu-Ayvaz" resimleridir. Saatlerce, hayran hayran seyrettiği bu resimlerin etkisiyle sanata olan ilgisi başlar. Küçük yaşlarda hem anne hem de babasını kaybetmesiyle payına düşen toprağı satarak, doksan altınla dolu kemeri belinde İstanbul'a gelir.

Asıl niyeti Askeri okula girmektir, ama kayıtların kapandığını öğrenince ertesi yılı beklemek zorunda kalır. Bu sırada Galata'da altınlarını çaldırdığı için kendine iş aramaya başlar. Önce *Malûmat Gazetesi*'nde müvezzilik, sonra Yenicami önünde arzuhalcilik yaparak para kazanmaya başlar. Yazısını beğenen adliye başkomiseri Osman Bey, Çallı'nın İstanbul Adliyesi'ne mübaşir olarak atanarak memur olmasını sağlar. 1905 yılında başladığı Adliye Kâtipliği görevini 1911 yılına kadar devam eder. Bu süre içinde de Tavukpazarı'nda tanıştığı ressam Rupen Seropyan'dan resim dersleri almaya başlar. Oraya gidip gelirken günün birinde, Şeker Ahmet Paşa'nın oğlu İzzet Bey'le tanışır. Resimleriyle Ahmet Paşa'nın dikkatini çeken Çallı, Paşa'nın önerisi üzerine 1906 yılında şimdiki adı Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi olan dönemin Sanayi-i Nefise Mektebi'ne girer.

Emirgan
I. Abdülhamid Çeşmesi

Adada Piknik

Early Years

İbrahim Çallı was born on July 13, 1882, in the town of Çal, formerly Demirciköy, which was a part of İzmir in those years. He completed his primary and secondary education in Çal and high school in İzmir. However, he was not interested in the lessons at the school, what really attracted him was the "Köroğlu-Ayvaz" paintings that he saw in the shops of Greek shoemakers in the town. His interest in art started with the influence of these paintings, which he admired for hours. After losing both his parents at an early age, he sold the land left to him and came to İstanbul with his belt filled with ninety gold coins.

His main intention was to enter the military school, but when he learned that the enrollments were closed, he had to wait for the following year. Meanwhile, he started looking for a job because his gold was stolen in Galata. He started to earn money first by working as a distributor in the Malûmat Newspaper and then by being a petition writer in front of the New Mosque. Liking his article, Osman Bey, the head of the courthouse, made Çallı a civil servant by being appointed as bailiff to the İstanbul Courthouse. He continued his duty, which he started in 1905, until 1911. During this time, he started taking painting lessons from the painter Rupen Seropyan, whom he met at Tavukpazarı. While going there, he met İzzet Bey, son of Şeker Ahmet Pasha, one day. Drawing the attention of Ahmet Pasha with his paintings, Çallı entered the School of Fine Arts of the period, which is now Mimar Sinan Fine Arts University, in 1906 upon Pasha's recommendation.

Akademi

Sanayi-i Nefise Mektebi'de ilk yılında Salvatore Valeri'den, ikinci yılı Ömer Adil Bey'den, son sene de Warnia Zarzecki'nin atölyesinde çalışır. Akademide başarılı bir öğrenci olarak altı yıllık okul dönemini, dört yılda birincilikle tamamlar. İkinci Meşrutiyet'in ilanından sonra 1909 yılında açılan Avrupa'da burslu eğitim sınavını birincilikle kazanarak Fransa'ya gönderilir. Namık İsmail, Hikmet Onat, Nazmi Ziya Güran ve Avni Lifij'le birlikte, Ferdinand-Anne Piestre Cormon'un École des Beaux-arts'daki atölyesinde 4 yıl resim eğitimi alır. 1914 yılında Birinci Dünya Savası çıkınca, eğitimini tamamlayamadan yurda zorunlu olarak dönen Çallı, aynı yıl Sanayi-i Nefise Mektebi'nde Alexandre Vallaury'nin yardımcılığına getirilir. Kendi yaş grubu içinde, öğretim kadrosuna atanan ilk sanatçı İbrahim Çallı'dır. Aynı zamanda kuşağının diğer sanatçıları gibi, Osmanlı Ressamlar Cemiyeti'nde aktif bir rol üstlenir.

Savaşla beraber Türk toplumunun değişen yüzünü sanat yoluyla aktarmak amacıyla Enver Paşa tarafından kurulan Şişli Atölyesi'ne davet edilen ressamlardan savaş ve Türkiye konulu resimler yapması istenir. Davet edilen sanatçılar arasında yer alan Çallı, Çanakkale Savaşı'nın devam ettiği cepheleri ziyaret eder. Çanakkale gezisi dönüşünden sonra Berlin, Viyana ve İstanbul'da açılan sergilerde resimleriyle büyük ilgi görerek "Sanayi-i Nefise Madalyası" kazanır. Böylece 1914 Kuşağı ressamları " 914 Çallı Kuşağı" adıyla anılır.

Manolyalar

Rumeli Hisarı

Academy

He worked in the workshop of Salvatore Valeri in the first year of the School of Fine Arts, Ömer Adil Bey's in the second year, and Warnia Zarzecki's in the last year. As a successful student at the academy, he completed his six-year school term with first place in four years. After the proclamation of the Second Constitutional Monarchy, he passed the scholarship education exam in Europe in 1909 and was sent to France. He studied painting for 4 years in Ferdinand-Anne Piestre Cormon's workshop in École des Beaux-arts with Namık İsmail, Hikmet Onat, Nazmi Ziya Güran, and Avni Lifij. When the First World War broke out in 1914, Çallı returned to the country without completing his education and was appointed as the assistant of Alexandre Vallaury in the School of Fine Arts in the same year. İbrahim Çallı is the first artist in his age group to be appointed to the teaching staff. At the same time, like other artists of his generation, he played an active role in the Ottoman Painters Association.

The artists, who were invited to the Şişli Workshop founded by Enver Pasha, were asked to make war and Turkey-themed paintings in order to depict the changing face of Turkish society during the war, through art. Çallı was one of those artists and he visited the fronts where the Gallipoli Campaign continued. After his return from Çanakkale trip, he won the "Fine Arts Medal" with his paintings in exhibitions held in Berlin, Vienna, and İstanbul. Thus, the painters of the 1914 Generation are known as the "1914 Çallı Generation."

RAMAZAN'I OSMANLI BAŞKENTİ BURSA'DA KARŞILIYORUZ

Ramazan ayı boyunca, Emir Sultan Hazretleri'nin dualarıyla bereketlenen, Evliya Çelebi'nin "Üzerinde nur dolaşan şehir" dediği Bursa'da buluşacağız.

Ramazan TVNET'te izlenir.

RAMAZAN HİLALİ

13 Nisan'dan itibaren 18:00'de

Destekçilerimiz

Ana Sponsor

TURKISH AIRLINES

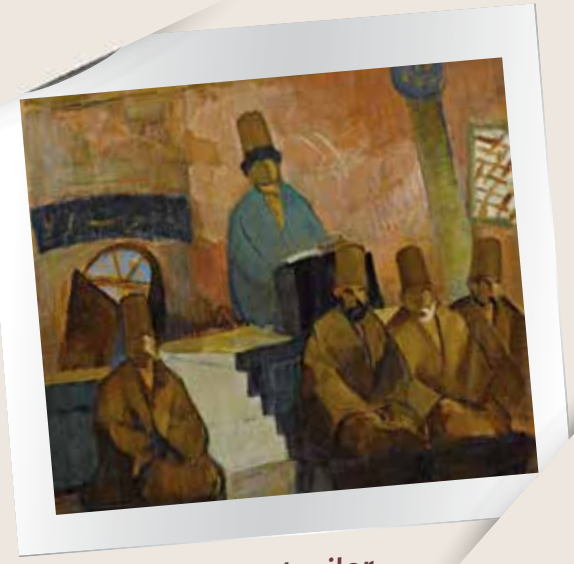
tvnet.

1914 Kuşağı

Türk resim sanatı tarihinde "Çallı Kuşağı" ya da "Türk İzlenimcileri" olarak da isimlendirilen 1914 Kuşağı ressamları, Sanayi-i Nefise'de resim eğitimlerinin ardından Paris'de resim eğitimi almak üzere gönderilmiş, ancak Birinci Dünya Savaşı'nın başlaması ile bu eğitimlerini yarıda bırakarak yurda geri dönmek durumunda kalmış olan sanatçı topluluğudur. İbrahim Çallı, Namık İsmail, Nazmi Ziya Güran, H. Avni Lifij, Feyhaman Duran, Mehmet Ruhi Arel, Sami Yetik, Hasan Vecih Bereketoğlu ve Ali Sami Boyar isimlerden oluşan grup, Paris'te İzlenimcilikten etkilenerek manzara, portre, ölü-doğa gibi resim türlerinde kendilerine özgü bir dil geliştirmişlerdir. Türk resmine kazandırdıkları yeni kimlik, bir sonraki kuşakta yetişecek ressamlar için yol gösterici olmuştur.

Mevleviler ve Arzuhalciler

İbrahim Çallı'nın sanat hayatının dönüm noktalarından biri, Ukrayna doğumlu Rus ressam Aleksis Griçenko (1883-1977) ile tanışmasıdır. Rusya'daki iç savaştan kaçıp geçici bir süre için İstanbul'a sığınan Aleksis Griçenko, 1919-1921 yılları arasında İstanbul'da yaşamıştır. Yeni akımları, anlayışları anlamaya hevesli, sanatsal etkileşimden çekinmeyen Çallı, Griçenko'yla dostluk kurmuş, onun yaptığı resimlerden etkilenmiştir. 1924'lere kadar, Empresyonist teknikle çalışan Çallı, Griçenko'nun etkisiyle farklı bir üslupla *Mevleviler ve Arzuhalciler* olarak bilenen en ünlü resim serisini oluşturmuştur.

Mevleviler

Kurtuluş Savaşında Zeybekler

1914 Generation

The painters of the 1914 Generation, also known as the "Çallı Generation" or "Turkish Impressionists" in the history of Turkish painting, were sent to study painting in Paris after their painting education at the School of Fine Arts. It is the artist group that had to leave and return to the country. However, with the start of the First World War, they had to stop their education and return to their country. The group consisting of İbrahim Çallı, Namık İsmail, Nazmi Ziya Güran, H. Avni Lifij, Feyhaman Duran, Mehmet Ruhi Arel, Sami Yetik, Hasan Vecih Bereketoğlu and Ali Sami Boyar, influenced by Impressionism in Paris, developed a unique language in their genre. The new identity they brought to Turkish painting became a guide for the next generation of painters.

Whirling Dervishes and Petition Writers

One of the turning points of İbrahim Çallı's artistic life was his meeting with the Ukrainian-born Russian painter Alexis Gritchenko (1883-1977). Alexis Gritchenko, who escaped from the civil war in Russia and took refuge in İstanbul temporarily, lived here between 1919-1921. Eager to understand new trends and understandings, not afraid of artistic interaction, Çallı became friends with Gritchenko and was impressed by his paintings. Working with the Impressionist technique until 1924, Çallı created the most famous painting series known as Whirling Dervishes and Petition Writers with a different style under the influence of Gritchenko.

Y A Z I K A L I R

Yıllardır geometri deryasına kürek daldırıp, cömert gergefine işlediği desenleri insanların zihnine nakşetmek için emeğini ve zamanını vakfetmiş Serap Ekizler Sönmez, evvelinden ahirine Osmanlı mimarisine meftun kalemiyle bize bir seçki sunuyor. Duyumsadığı güzellikleri eskizleriyle anlatırken, Osmanlı mimarisinin zarif çizgilerine kendi gönül penceresinden baktırıyor.

ketebe.com ketebe ketebe ketebe

KETEBE

Çallı, *Mevleviler ve Arzuhalciler* olarak bilinen resim serisinde Mevlevileri salt Oryantalistlerin teması olmaktan çıkararak geliştirmiş, Türk resminin konuları arasına taşımıştır. Bu resimler için Nurullah Berk "Çallı'nın sanatında bir ada gibi tek başına kalmış bir dönemdir ve en başarılı eserlerde bu dizidedir" demiştir.

Çallı'nın Kurtuluş Savaşı resimleri Cumhuriyet'in kuruluşundan sonra özelikle de İnkılap Sergileri için hazırlanan çalışmaları arasında yer alır. Sanatçı, 1933'de Resim ve Heykel Müzesi'nde sergilenen Zeybekler'inde, Mustafa Kemal Atatürk'ün 'Biz Kurtuluş Savaşı'nda yemeye ekmek bulamıyorduk, senin resmindeki at nasıl semirmiş böyle?' demesi üzerine, atı bir deri bir kemik haline getirerek savaş günlerinin etkilerini göstermeye çalışmıştır.

Çallı'nın Büyükada resimleri, 1940'lı yıllarının İstanbul yaşamına pencere açar. Kış aylarını şehirde, yaz aylarını Marmara Denizi'ndeki adalarda geçiren İstanbul'un soylu ailelerinin fertleri, Çallı'nın fırçasına yakalanır. Çallı'nın Büyükada resimleri, Türk Resim Sanatı Tarihinin önemli etkinliklerinden olan Yurt Gezileri kapsamında yapılmıştır.

Adada Sohbet

Osman Hamdi Bey'in Portresi

In his painting series known as Whirling Dervishes and Petition Writers, Çallı developed the Whirling Dervishes by removing them from being the theme of only Orientalists and brought them into the subjects of Turkish painting. For these paintings, Nurullah Berk said, "It is a period in Çallı's art that has been left alone like an island, and the most successful works are in this series."

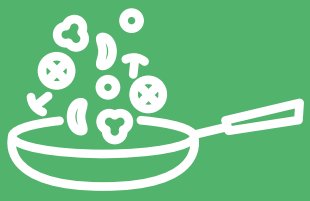
Çallı's paintings of the War of Independence were among the works prepared especially for the Revolution Exhibitions after the foundation of the Republic. After Mustafa Kemal Atatürk said, "We couldn't find bread to eat in the War of Independence, how did your horse in the painting got so fat," for his painting Zeibeks exhibited in the Painting and Sculpture Museum, he tried to show the wartime by making the horse skinny.

Çallı's Büyükada paintings open a window into the İstanbul life of the 1940s. The members of the noble families of İstanbul, who spent the winter months in the city and the summer months on the Princes' Islands in the Sea of Marmara, were caught by Çallı's brush. Çallı's Büyükada paintings were made within the scope of Homeland Tours, which was one of the important events in the history of Turkish Painting Art.

Babamın Arkitekt'i

Annemin Lokma'sı

Kardeşimin GZTMZT'si

Ablamın Nihayet'i

Benim Skyroad'um

Abimin Zpor'u

Herkesin bir GZT'si var!

Takip Et

GZT.COM

Çallı Atölyesi

İbrahim Çallı, Türk ressamlarının devlet tarafından gruplar hâlinde Anadolu'ya gönderildiği 1938-43 yurt gezilerine aldığı resim siparişleri nedeniyle katılamamış olsa da, ilki 1939 yılında başlayan devlet sergilerine İstanbul'dan yaptığı resimlerle yer almıştır. Güzel Sanatlar Birliği'nin düzenlediği İstanbul ve Ankara Sergileri, İnkılâp Sergileri, Birleşik Resim Sergileri, Devlet Resim ve Heykel Sergileri sanatçının düzenli olarak katıldığı belli başlı yerel sergilerdir. 1930'lu yıllar boyunca birçok sipariş almış, yurtdışı sergilerinde Türk resminin tanıtılmasında aktif rol oynamıştır.

Çallı, Sanayi-i Nefise Mektebi'nde 1914 yılında başladığı görevine, 1947 yılındaki emekliliğine dek devam etmiş, birçok önemli sanatçı yetiştirmiştir. Bedri Rahmi Eyüboğlu, Zeki Kocamemi, Hale Asaf, Halil Dikmen, Cemal Tollu, Nurullah Berk, Eşref Üren, Refik Epikman, Turgut Zaim, Ali Çelebi, Cevat Dereli, Nuri İyem, Mahmut Cûda gibi döneminin öne çıkan sanatçılarının hemen hepsi İbrahim Çallı'nın öğrencisi olmuşlardır. Emekliliğinden sonra Milli Eğitim Bakanlığı'nın emriyle akademinin en büyük atölyelerinden birine "Çallı Atölyesi" adı verilmiştir.

Vicdan Moralı'nın Portresi

Çallı Workshop

Although İbrahim Çallı couldn't participate in 1938-43 Homeland Tours where Turkish painters were sent to Anatolia in groups by the state due to painting orders, he took part in the state exhibitions, the first of which started in 1939, with his paintings made in İstanbul. İstanbul and Ankara Exhibitions, Revolution Exhibitions, United Painting Exhibitions, State Painting, and Sculpture Exhibitions organised by the Fine Arts Union were the main local exhibitions that the artist participated in regularly. During the 1930s, he received many orders and played an active role in promoting Turkish painting in international exhibitions.

Çallı continued his career in the School of Fine Arts, which he started in 1914, until his retirement in 1947, and raised many important artists. Almost all of the prominent artists of the period such as Bedri Rahmi Eyüboğlu, Zeki Kocamemi, Hale Asaf, Halil Dikmen, Cemal Tollu, Nurullah Berk, Eşref Üren, Refik Epikman, Turgut Zaim, Ali Çelebi, Cevat Dereli, Nuri İyem, Mahmut Cûda were his students. After his retirement, one of the biggest workshops of the academy was named "Çallı Workshop" by the order of the Ministry of Education.

> ***Çallı, Sanayi-i Nefise Mektebi'nde 1914 yılında başladığı görevine, 1947 yılındaki emekliliğine dek devam etmiş, birçok önemli sanatçı yetiştirmiştir.***
>
> ***Çallı continued his career in the School of Fine Arts, which he started in 1914, until his retirement in 1947, and raised many important artists.***

M. Vahdat & M. S. McClain - Meditating Over A Photo

Bir yanda etkileyici sesiyle geleneksel Fars müziğini dünyaya duyuran İranlı Mahsa Vahdat, diğer yanda blues türünün güçlü sesi Amerikalı Mighty Sam McClain... İkisi de tarzlarını koruyarak inanılmaz güzellikte bir yorum ortaya çıkarıyorlar. *Meditating Over A Photo*, Doğu ile Batı'nın kendisi gibi kalarak bir araya gelebildiği sihirli bir şarkı.

On the one hand, Iranian Mahsa Vahdat, who introduced traditional Persian music to the world with her impressive voice, and on the other hand, the powerful voice of the blues genre, American Mighty Sam McClain... They both maintain their style and create an incredibly beautiful interpretation. *Meditating Over a Photo* is a magical song where East and West can come together while remaining the same.

Ladaniva - Vay Aman

Ladaniva, 2019'da Ermeni şarkıcı Jacqueline Baghdasaryan ve Fransız multi-enstrümantalist Louis Thomas tarafından kuruldu. Geleneksel Balkan müziğinden; Arapça ve Afrika motifleriyle maloya, reggae, caz ve Ermeni folk müziğine uzanan çok kültürlü müzik anlayışına sahip grup, egzotik ve bir o kadar da keyifli müzikal deneyim sunuyor.

Ladaniva was founded in 2019 by Armenian singer Jacqueline Baghdasaryan and French multi-instrumentalist Louis Thomas. With a multicultural understanding of music ranging from traditional Balkan music to maloya with Arabic and African motifs, reggae, jazz, and Armenian folk music, the band offers an exotic and enjoyable musical experience.

Rodrigo Leão - Tardes De Bolonha

Çağdaş müziğin Portekiz rüzgârı Rodrigo Leão; eserlerinde fado, pop, tango ve Fransız müziğinden etkilenerek şarkılarını oluşturuyor. Portekiz esintilerinin doğal bir sonucu olarak hüznü şiddetli bir şekilde hissettiren ve birçok film müziğinin de bestecisi olan sanatçı, Sétima Legião ve Madredeus gibi gruplarda yer aldıktan sonra şimdi büyülü müziklerine solo olarak devam ediyor.

The Portuguese wind of contemporary music Rodrigo Leão creates his songs influenced by fado, pop, tango, and French music. The artist, who makes us feel sad as a natural result of the Portuguese influences and is the composer of many soundtracks, continues his magical music solo after taking part in bands such as Sétima Legião and Madredeus.

Simge Pınar - Yeni Bir Hayat

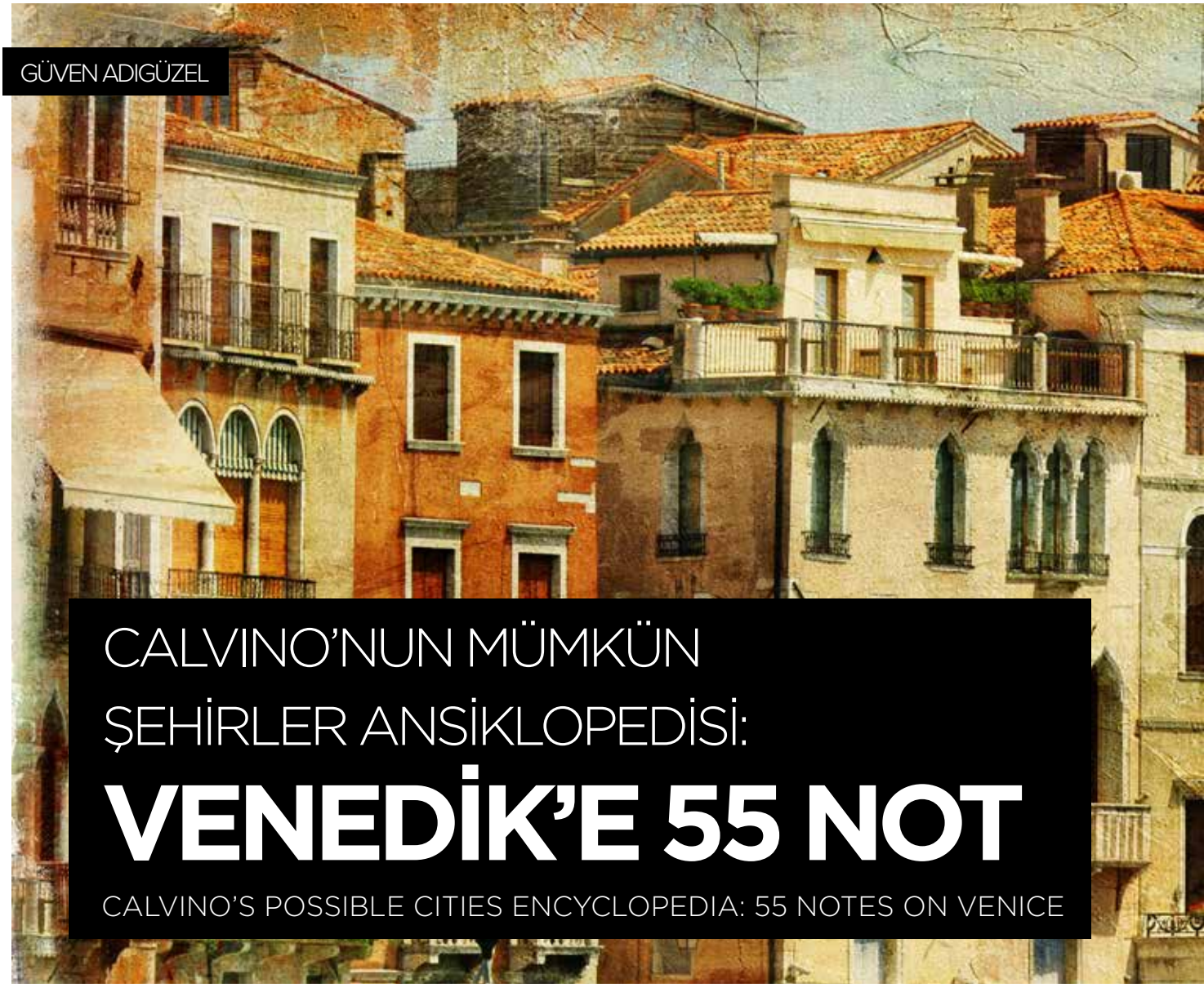
Simge Pınar, *Biz Hep Aynı* ve *Sangria* teklilerinin ardından, 2019 yılında ilk albümü *Güzel Şeyler*'i yayınladı. Şarkı düzenlemeleri Harun Tekin ile çalışan sanatçı, yumuşak sesiyle her şarkısında özgün bir kişilik yaratıyor. Özellikle, Sofar İstanbul kayıtlarından dinlediğimiz *Yeni Bir Hayat* şarkısındaki akustik canlı performansı, insanı dinginlikle sarıyor.

Simge Pınar released her first album, *Güzel Şeyler*, in 2019, after her singles *Biz Hep Aynı* and *Sangria*. Working with Harun Tekin in song arrangements, the artist creates a unique personality in every song with her soft voice. Especially, the acoustic live performance of the song *Yeni Bir Hayat*, which we listened to from Sofar İstanbul records, surrounds you with calmness.

OĞUZ TURAN

GÜVEN ADIGÜZEL

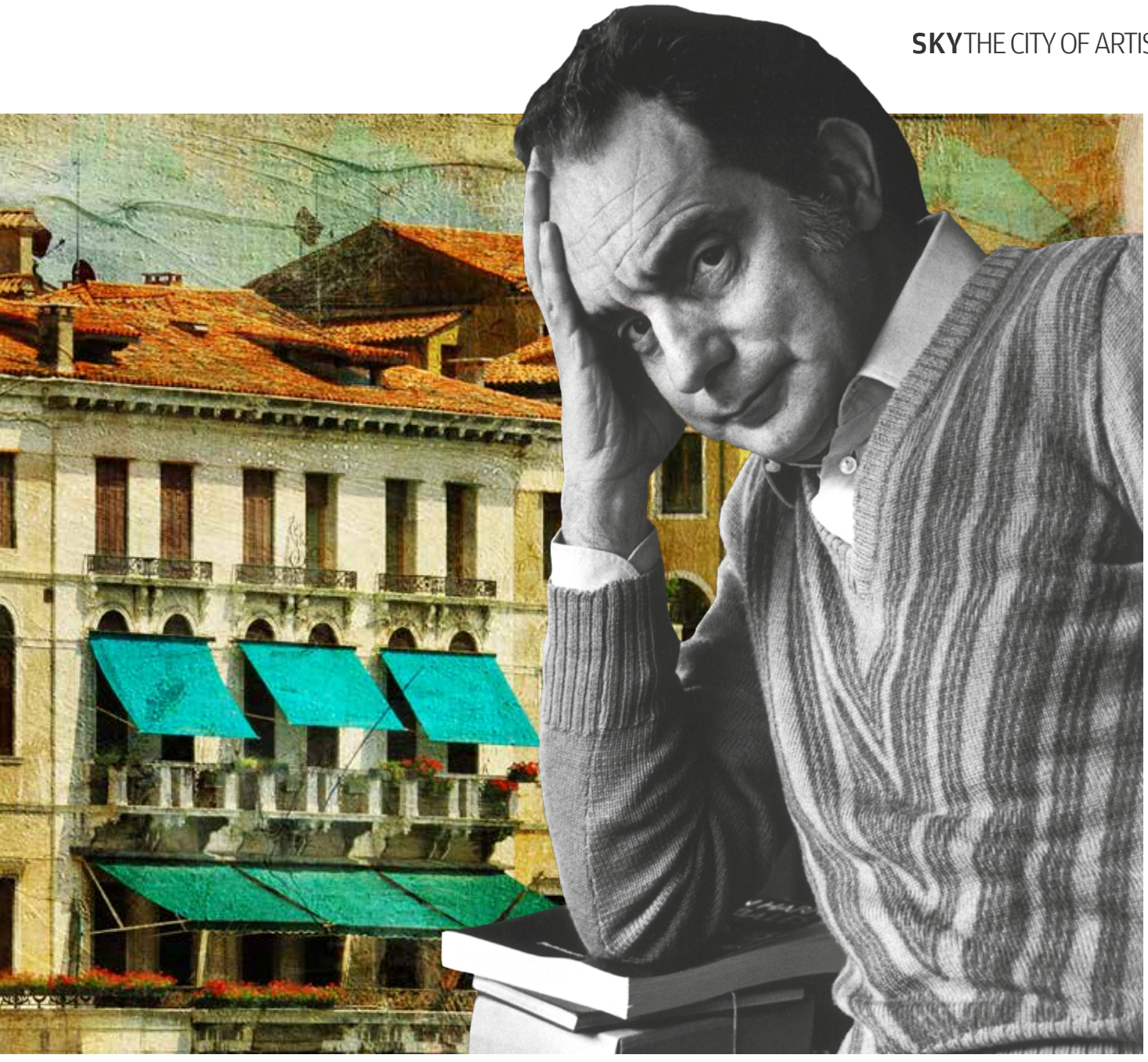

CALVINO'NUN MÜMKÜN ŞEHİRLER ANSİKLOPEDİSİ: VENEDİK'E 55 NOT

CALVINO'S POSSIBLE CITIES ENCYCLOPEDIA: 55 NOTES ON VENICE

Uzun yollardan gelmiş bir başka Venedik. Masal şehri ile turist kapanı arasında sıra dışı bir imge. Bir zamanların ihtişamlı deniz gücü, Akdeniz'in iki hâkiminden biri, sanatın, hayatın ve ticaretin başkenti. Nâm-ı diğer "la serenissima", huzurlu ve sükunetli. Geçmişin gölgesinde kalmış yalnız bir güzel. Büyük bir dekor belki. Modern insanlık tarihinin en ilginç mekânlarından *altın şehir* Venedik, yüzyıllar önce Venedik Lagünü'nün derinliklerine çakılan ahşap kazıkların üzerine kurulsa da tarih kayıtlarına, Gotların istilalarına karşı akarsuyun yönünü değiştirerek şehrin etrafının sular altında kalmasını sağlayarak hayatta kalan Veneto halkının *büyük kurtuluş parolası* olarak geçmiştir. Mecburiyetten yapılmış olsa da en ilginç şehir fikri ve mümkün bataklıkların en güzelidir

It is Another Venice that has come a long way. An extraordinary image between fairy tale town and tourist trap. Once the glorious naval power, the capital of art, life, and trade. In other words, "la Serenissima," peaceful and tranquil. A lonely beauty overshadowed by the past. Maybe a great decor. Venice, one of the most interesting places in history, is *the golden city*, which was built on wooden piles driven into the depths of the Venetian Lagoon centuries ago, but it has been mentioned in the historical records as *the great liberation motto* of the people of Veneto, who survived by changing the direction of the river against the invasions of the Goths and flooding the city. Although it was made out of necessity, Venice is the most interesting city idea and the most possible beautiful marsh.

Venedik. Kanallarla ayrılan yollarını köprülerle birleştiren, iyot kokusunun çöktüğü labirent gibi sokaklarında seyyahları uzak bir rüyaya çağıran şehir. Nemli romantik, yüzen şehir, su cumhuriyeti, Republica Veneta!

Bugün kuzeydoğu İtalya'da 118 adacığı kapsayan 150 kanalı ve irili ufaklı 400 köprüsüyle Adriyatik'in Kraliçesi olarak anılan denizin yaslı gelini Venedik, romantizm ve rutubetten başka masallara da ev sahipliği yaptığı o görkemli yıllarının gölgesinde yaşıyor. Çılgın kalabalıkların arasında kendine doğru bakan bir şehrin yüzü. Azalıyor Venedik, duvarlarında biriken tuzların, meydanlarında çınlayan kahkahaların ve fonu olduğu milyonlarca fotoğrafın içinden geçerek her gün biraz daha çürüyor. Esir aldığı suların gönüllü esiridir artık.

It connects the roads separated by canals with bridges and calls travellers to a distant dream in its maze-like streets full of iodine scent. A moist romantic, floating city, water republic, Republica Veneta!

Known today as the Queen of the Adriatic, with 150 canals 118 islets, and 400 bridges in northeast Italy, Venice, the old, mournful bride of the sea, lives in the shadow of those glorious years when it was home to tales other than romance and dampness. It is the face of a city looking towards itself among the crazy crowds. Venice is decreasing, rotting a little more every day, passing through the salt accumulating on its walls, the laughter ringing in its squares, millions of photographs where it is taken as a background. Now it

Sırrını saklaması şartıyla yaşamasına izin verilmiş yaşlı bir kâhin gibi, hiçbir şey anlatmadan öylece duruyor şehir. Kimsenin onunla dertleşecek kadar vakti yok zaten, rutubetli yüzüne gülümseyen bir fotoğraf iliştiriyorlar yalnızca. Barbarlardan kaçan halkı, şehri ayakta tutan sualtı kazıkları, maske tiyatroları ve bir zamanlar veba cesetleri taşıyan kara gondollarıyla Venedik. Kaybolmak mümkün ama yasaktır, burada bütün yollar Avrupa'nın Salonu'na yani San Marco'ya çıkar. Rialto Köprüsü'nden geçtikten sonra Venedik biter ve bittiği yerden yeniden başlar.

Sırlı Kentler Atlası

Her şehir anlatıcısıyla var olur. Anlatılan hikâyeler birbirini doğuran yeni efsanelere kapı aralayarak, döngüyü hem mümkün hem imkânsız kılacaklardır. Anlattıkça çoğalan kapıların büyüsü, şehre hangi kapısından gireceğini şaşıran seyyahların hikâyesidir artık. Şehirler anlatıcılarıyla var olur. Bu varlık biçimi, onu sesinden tanıyanlar için sonsuzluğa doğru yapılmış bir yolculuğu resmeder. Sesler iz bırakır, bu izleri sürmek için şehri duymayı öğrenmenin bir yolu olmalı mutlaka. Venedik, görkemli tarihi boyunca suskun bir şehir olmadı. Konuştu ve anlattı. İz bırakan seslerin, dili olan sokakların ve anlattıkça çoğalan hikâyelerin şehriydi. İtalya'nın içinde ama ondan ayrı, başka, büyük, güçlü bir sınırsızlığı temsil ediyordu. Denizden başka, gökyüzünden başka, karadan başkaydı. Sularla çevrilmiş savunma hattının önünde bekleyen güçlü donanması, tarihe iz bırakacak kadar uzun ve elbette cesur, huzurlu ve varsıl zamanlar bağışlayacaktı ona.

Marco Polo 1254'te bu şehirde doğdu. Seyyah ruhlu bir tüccardı, Venedikliydi ve uzakları merak ediyordu. 1923 yılında Küba'da İtalyan bir ailenin çocuğu olarak doğup, 2 yaşında ailesiyle birlikte memleketine dönen Italo Calvino da uzakları merak eden bir çocuktu.

is the voluntary prisoner of the water it captured. The city stands still, like an old soothsayer who was allowed to live on the condition that he kept his secret, without telling anything. No one has the time to have a brief chat with it anyway, they only attach a photo smiling to its damp face. Here is Venice with its inhabitants fleeing the barbarians, underwater stakes that keep the city alive, mask theatres, and black gondolas that once carried plague bodies. It is possible to get lost but not allowed. Here all roads lead to the Salon of Europe, namely San Marco. After crossing the Rialto Bridge, Venice ends and starts again where it ends.

Atlas of Mysterious Cities

Every city exists with its narrator. The stories told will open the door to new legends that lead to each other, making the cycle both possible and impossible. The magic of the doors, which increase as they are told about, is now the story of travellers who are confused about which door they will enter the city. Cities exist with their narrators. This way of existing depicts a journey towards infinity for those who recognise it from its voice. Voices leave traces, there must be a way to learn listening to the city to follow these traces. Venice has never been a silent city throughout its magnificent history. It spoke and told. It was a city of voices that left their marks, streets that had a language, and stories that increased as they told. It represented another, great, powerful infinity within Italy but separate from it. It was different from the sea, sky, and land. Its mighty navy, waiting in front of the defensive line surrounded by water, would give it long enough to leave a mark in history, and of course brave, peaceful, and prosperous times.

Marco Polo was born in this city in 1254. He was a merchant with a travelling spirit, he was Venetian, and curious about far far away.

Marco Polo, her şeyi geride bırakıp Moğol diyarına, Kubilay Han'ın sarayına doğru yola çıktığında, Calvino'nun ona 6 asır öteden bir görev verdiğinden habersizdi. İki İtalyan, Venedik üzerinden kurulan bir hayalin iki eşit ortağıydı artık.

Tarih kitaplarının bir Marco Polo'su olduğu gibi, Calvino'nun da 6 asır öteden görev verdiği bir seyyah-anlatıcısı vardı elbette. Kendi Marco Polo'sunun anlamını şöyle tarif ediyor Calvino: "Benim Marco Polo'mun kalbinde yatan, insanları kentlerde yaşatan gizli nedenleri, krizlerin ötesinde değerleri olan nedenleri keşfetmek. Kentler birçok şeyin bir araya gelmesidir: anıların, arzuların, bir dilin işaretlerinin. Kentler takas yerleridir, tıpkı bütün ekonomi tarihi kitaplarında anlatıldığı gibi, ama bu değiş tokuşlar yalnızca

Italo Calvino, born in Cuba in 1923 as the child of an Italian family and returned to his hometown with his family at the age of 2, was also a child who was curious about far away. When Marco Polo left everything behind and sailed to the Mongol land, to the palace of Kublai Khan, he was unaware that Calvino had given him a mission from 6 centuries away. The two Italians were two equal partners in a Venice dream.

Of course, Calvino had a traveller-narrator whom he had given duty from 6 centuries ago. Calvino described his Marco Polo as follows: "What my Marco Polo desires is to discover the hidden reasons that keep people alive in cities, reasons that have values beyond crises. Cities are the collection of many things: memories, desires, signs of

ticari takaslar değil; kelime, arzu ve anı değiş tokuşlarıdır. Kitabım, mutsuz kentlerin içine gizlenmiş, sürekli biçim alıp, yitip giden mutlu kentler imgesi üstüne açılıp kapanıyor."

Italo Calvino'nun Marco Polo'ya anlattırdığı kentler, Venedik'in 55 parçaya bölünerek hikâye edilişini temsil ederler ve toplamda anlatılan şehir yine Venedik'tir. Bu şehirde doğmamış, yaşamamış, eğitim almamış, bu şehirde âşık olmamış, kavga etmemiş ve ömrümü geçirmemiş Calvino için Venedik, başka bir cevabın anahtarı olarak coşkuyla tebarüz eder. Polo'nun zihninde çamurdan yapılmış büyük bir rüyayı temsil eden şehir, Calvino'nun hayatı boyunca gördüğü bütün şehirlerin toplamına karşı alacağı tek bir cevabın adıdır. 55 parçadan oluşan uzun, yorucu ve başka soruları doğurmakta oldukça mahir bir cevap; Venedik. Calvino'nun, ruhu olan şehirlere yazdığı şiirsel bir ağıt olan *Görünmez Kentler*'de söylediği üzere; "Bir kente hayran kaldığın şey, onun yedi ya da yetmiş harikası değil, senin ona sorduğun soruya verdiği cevaptır."

a language; [they] are place of exchange, as all books of economic history explain, but these are not only exchanges of merchandise, but exchanges of words, desires and souvenirs as well. My book opens and closes on the image of happy cities hidden in unhappy cities, constantly taking shape and disappearing."

The cities Italo Calvino made Marco Polo told, represent the story of Venice by dividing it into 55 parts, and the city in total is again Venice. For Calvino, who was not born, lived, or educated in this city, didn't fall in love, fight or spend his life in this city, Venice was enthusiastically expressed as the key to another answer. The city, which represented a great dream made of mud in Polo's mind, was the name of a single answer Calvino would get to the sum of all the cities he saw in his life. Composed of 55 pieces, a long, tiring answer that raises other questions; Venice. As Calvino said in Invisible Cities, a poetic lament he wrote to cities with souls, "You take delight not in a city's seven or seventy wonders, but in the answer it gives to a question of yours."

SÖYLEŞİ: PHILIP CONCANNON

ÇEVİREN: ZEYNEP KANTARCI

AKI KAURISMÄKI:

ALTYAZIYA İHTİYAÇ DUYMAYAN FİLMLER ÇEKMEK İSTİYORUM

AKI KAURISMÄKI: I WANT TO MAKE FILMS WITHOUT THE NEED OF SUBTITLES

Philip Concannon tarafından Aki Kaurismaki ile yapılan bu söyleşi, 2 Nisan 2012 tarihinde philonfilm.com adlı internet sitesinde yayımlanmıştır.

Made by Philip Concannon with Aki Kaurismaki, this interview was published on the website philonfilm.com on April 2, 2012.

Nasılsınız bugün?

Pek iyi değilim. İki aydır sigara içmiyorum.

İki ay mı? Bu sizin tercihiniz miydi?

Evet, kendimi toparlamam gerekiyordu. [bir sigara yakar]. Ama sanırım artık gerekmiyor.

Londra'da en son yirmi yıl önce, *Bir Katil Kiraladım* filmini çekmiştiniz. Burada yeniden bir film çekmeyi o zamandan beri hiç düşündünüz mü?

Elbette, her yerde film çekebilirim. Fakat hem fotoğraf laboratuvarları hem de Kodak şirketi batmış bir hâldeler. Ben neden batmayayım?

How are you today?

Not good. I haven't smoked for two months.

Two months? Is that by choice?

Yeah, I was supposed to get organised. [lights cigarette] But not anymore, I guess.

You made a film in London twenty years ago with *I Hired a Contract Killer.* Have you ever thought of shooting here again since?

Sure, I will shoot anywhere. But the laboratories are bankrupt and so is Kodak, so why not me also?

Sinema sektörü bütünüyle dijitalleşse bile analog filmde devam etmeye kararlı mısınız?

Evet, bu çaba içerisinde öleceğim. Bu dünyada dijital film çekmeyeceğim. Sinema, ışığın bir ürünüdür. Bugünlerde film yapımcılarına ne dendiğini bile bilmiyorum, piksel yapımcısı deniyordur belki. Ben bir film yapımcısıyım, piksel yapımcısı değil. Her birine değilse de o kişilerin çoğuna şans diliyorum.

Fransa'da en son 1992 yılında *Bohem Hayatı* filmini çekmiştiniz. Geçmiş yirmi yılda oraya dönüp yeniden bir film çekme arzusu duydunuz mu?

Hayır, aslında İspanya'da bir hikâye çekmeyi planlamıştım ama

Do you intend to stick with film, even as the whole of cinema seems to be going digital?

Yes, I will die with my boots on. I won't make a digital film in this life. Cinema is made from light and I don't even know what you call a filmmaker these days...maybe a pixelmaker, and I am a filmmaker not a pixelmaker. I wish them luck, not all of them but most of them.

You last made a film in France in 1992 with *La Vie de Bohème*. Have you had a strong desire to go back and film there over the past twenty years?

No, in fact I planned to shoot the story in Spain but I couldn't

> ***Ebedi tasavvurum, köyde yaşayan Çinli bir kadının altyazısız bir şekilde anlayabileceği bir film çekmek.***
>
> ***My eternal plan is always to make a film that a Chinese lady from the countryside can understand without subtitles.***

orada gerçek bir liman şehri bulamadım. Daha sonra Marsilya'da çekmeyi istedim ancak orası da film çekmek için fazla karışıktı çünkü şehrin son derece dar sokakları var. Ekipmanlarımı yerleştirsem trafiği tıkayacaktı; bölgeye gitmesi altı saat, dönmesi altı saat sürecekti. Ben ne zaman çekebilecektim? Mantığım, bana bunun yapılamayacağını söyledi. Akdeniz'in sahil kıyılarının tamamını dolaştım, son çare Fransa'da Le Havre'a gittim, filmim için kusursuz bir yerdi.

O aşamadayken zihninizde hikâyenin tümü oluşmuş muydu, yoksa hikâye de doğru mekânı bulmanız ile mi gelişti?

Hikâye hazırdı fakat bir kente ihtiyacım vardı. Onu oturtacağım yer olmadan yazmaya başlayamadım.

Göçmenlik konusu niçin ilginizi çekti?

Bir utanç kaynağı olması dolayısıyla. Ben bir Avrupalıyım ve göçmenlik durumunun, böyle yakışıksız bir durumun hâlâ sürüyor olması Avrupa adına utanç verici.

Göç hikâyeleri genelde karanlık hikâyeler oluyor, ama bu film daha olumlu hissettiriyor.

Tabiatımdan gelen iyimserliğe engel olamıyorum.

İnsanlığa inanmak güzel bir şey.

Yok hayır, insanlığa dair hiçbir şey bilmiyorum.

find a real harbour town there. Then I wanted to shoot in Marseille but it was too complicated to shoot there because the streets are so narrow. If I put my tracks there it would block the traffic, and it would take six hours to the location and six hours back, so which hours would I shoot? My logical mind told me it couldn't be done. I drove all over the coast of the Mediterranean and France and Le Havre was my last hope, but it was perfect.

Did you have the whole story in your head at this point or did you develop it when you found the right location?

The story was ready but I needed a town. I couldn't start writing without the right place to set it in.

Why did the subject of immigration attract you?

It's a shame, that's why. I am European and it is a shame for Europe that we have this kind of disgraceful situation going on all the time.

Immigration stories are often very dark but this one feels optimistic.

I can't help my natural optimism.

It's a good thing to have, some faith in humanity.

No, of humanity I know nothing.

Eskiden zihninizde genellikle bir iyi, bir de kötü son hazırladığınızı ve hangisini kullanacağınıza son anda karar verdiğinizi duymuştum.

Bu sorunun geleceğini bildiğim için dün, sayısını hesapladım. İkinci filmlerin her zaman ya mutlu ya da mutsuz bir sonla bitmesi oldukça matematiksel görünüyor, ama *Umut Limanı* her şekilde mutlu bir son ile bitecekti, her hâlükârda bir masal olacaktı. Aslında *Umut Limanı*'nda iki mutlu son yer alıyor ve bu alışılmadık bir şey. Ama bunu seyirciye söylemeyin.

Finlandiyalı karakterler yerine Fransız veya İngiliz karakterler oluşturmak sizin için bir fark yaratıyor mu?

Hiçbir farkları yok; insan her yerde insandır. Ebedi tasavvurum, köyde yaşayan Çinli bir kadının altyazısız bir şekilde anlayabileceği bir film çekmek.

Şu anda Portekiz'de yaşıyorsunuz, değil mi? Orada bir film çekmeyi düşündünüz mü?

Hayır, hem de hiç. Tam 23 kıştır oradayım ve düşünme biçimlerini hâlâ anlayamıyorum. Fransızlar, İspanyollar ya da İngilizler gibi değiller onlar. İlginç bir ülke orası.

Sessiz sinemanın çalışmalarınızda büyük bir etki yarattığı söylenebilir mi? Buster Keaton'ın size ilham olan kişilerden olduğunu zannediyorum.

Evet, Keaton ve Chaplin tüm zamanların en iyileriydi. Her ikisi de. Özellikle Keaton'ın solgun sessizliğini seviyorum.

Keaton yalnızca yüzünü kullanarak pek çok şey anlatabilen biriydi. Bu, oyuncularınızda aradığınız bir özellik mi?

Gözler konuşur, yüzler değil. Öyle olsaydı oyunculukta aşırıya kaçınılırdı. Eğer gülüşleri ve el hareketleri rüzgâr güllerini anımsatmıyorsa işe alınırlar.

I know in the past you have often had a happy ending and sad ending ready and have made a late decision about which one you will use.

Since I knew this question would come, I counted yesterday. It seems to be quite mathematical that every second film is either a happy ending or sad ending, but with Le Havre it was always a happy ending, always a fairytale. In fact with Le Havre I have two happy endings, which is something new, but don't tell the audience.

How different is it for you to write French or English characters instead of characters from Finland?

There is no difference; people are people. My eternal plan is always to make a film that a Chinese lady from the countryside can understand without subtitles.

You live in Portugal now, right? Have you considered making a film there?

No, never. I have been there 23 winters now and I still can't understand the way they think. They are not like the French or Spanish or English. It is an interesting country.

Is silent cinema a big influence on your work? I imagine Buster Keaton was someone who inspired you.

Yes, Keaton and Chaplin were the best of all time. Both of them. I particularly like the pale silence of Keaton.

He was someone who could express so much through his face alone. Is that something you ask of your actors?

The eyes talk, not the face. That would be overacting. If they don't smile or move their hands like a windmill, they are hired.

O zaman oyuncularınızla sette nasıl çalışıyorsunuz?

Eğer ihtiyaç olursa nasıl oynamaları gerektiğini göstermek için karşılarında rolü kendim oynarım. Gerekmiyorsa onlara yalnızca oyunculuklarını azaltmalarını ya da artırmalarını söylerim ki bu genellikle azaltmaları yönünde olur. Rol dağıtımı yapmak, benim için doğru oyuncuları istihdam etmek demek. Bu nedenle genelde direktif vermem gerekmiyor. Tembel bir adam için iyi bir şey bu.

Hitchcock, "Yönetmenliğin %75'i oyuncu seçimidir." derdi.

Öyle mi demiş? Bunun kendi fikrim olduğunu düşünürdüm hep.

Altyazısız anlaşılabilen filmler yapma meselenize geri dönersek, 1999'da *Juha* adında bir sessiz film çekmiştiniz. Şu sıralar *The Artist* filminiz de büyük bir başarıya işaret ettiğine göre, bu alanı yeniden keşfedebileceğinizi düşünüyor musunuz?

Hayır, bunu çoktan yaptım. Yirminci yüzyılın son sessiz filmini çektim ve doğrusu bu çıkışı da çekilebilecek en iyi film ile yaptım. Dolayısıyla artık bir sessiz film çekmeme gerek yok.

***Le Havre* filminin üçlemenin ilki olacağını seziyorum.**

Yani, hayatta sayısız plan var. Öyle üşengecim ki zihnimi meşgul etmesi için gelecekte çekeceğim filmlerin düşünü kurmam gerekiyor. Bunun son filmim olduğunu söylemeyi isterdim fakat ölmek için henüz çok genç olduğumdan, gerçeği yansıtmaz.

Son filmlerinizin arasındaki süreyi epey uzun tuttunuz. Son filminiz *Alacakaranlıktaki Işıklar* 2006'da, *Geçmişi Olmayan Adam* ise 2002'de yayımlandı.

Eskiden dünyanın en hızlısıydım. 80'lerin sonlarında senede dört film çekiyordum ama yaşlandıkça insan yavaşlıyor. Jarmusch bile benden daha hızlı artık.

So how do you work with your actors on set?

If needed, I will act in front of them, to show them how they should act. If that's not needed, I will just tell them "more" or "less," and it's usually less. Casting for me is hiring the right actors so normally I don't have to direct at all, which is good for a lazy man.

That's what Hitchcock used to say, "75% of directing is casting."

Is that what he said? I always thought it was my idea.

Going back to your point about making films that can be understood without subtitles, you made a silent film in 1999 with *Juha*. Now that *The Artist* is proving a big success, do you think that's something you might explore again?

No, I have done it already. I made the last silent film of the twentieth century and in fact I started this boom with the best possible film, so I don't need to make a silent film anymore.

I understand *Le Havre* is intended as the first part of a new trilogy.

Well, there are lots of plans in this life. I'm so lazy that I have to make these illusions of films in the future. It keeps my mind busy. I would like to say that this is my last film but it wouldn't be a fact because I'm too young to die.

You have been taking quite a long time out between your most recent films. Your last picture was *Lights in the Dusk* in 2006 and before that it was *The Man Without a Past* in 2002.

I used to be the fastest in the world. In the late 80's I made four films a year but as you get older you get slower. Even Jarmusch is faster than me now.

> ***Yirminci yüzyılın son sessiz filmini çektim ve doğrusu bu çıkışı da çekilebilecek en iyi film ile yaptım. Dolayısıyla artık bir sessiz film çekmeme gerek yok.***
>
> ***I made the last silent film of the twentieth century and in fact I started this boom with the best possible film, so I don't need to make a silent film anymore.***

Son zamanlarda filmleriniz için bütçe almayı daha güç buluyor musunuz yoksa bir film çekmek istediğinizde maddi desteğiniz her zaman hazır oluyor mu?

Para hiçbir zaman bir sorun teşkil etmedi, eğer bütçe alamasaydım o zaman da bütçesiz çekerdim. Paranın olmaması tembel insanlar için sadece bir bahane.

Geçmiş otuz yılda çekilmiş tüm Fin filmlerinin beşte birinin size ve erkek kardeşinize ait olduğunu okumuştum.

Şimdilerde çeyreği gibi geliyor.

Finlandiya'daki film kültürü nasıl? Sinema-sever bir ülke mi Finlandiya?

Eskiden bir sinema ülkesiydi, Godard'ın Finlandiya'daki seyirci sayısı, Fransa'dakinden daha fazlaydı geçmişte. Artık klasik Hollywood saçmalığı mevcut çünkü dağıtım bir sorun.

Mika ile Midnight Sun Festivali'ni kurmanızın nedeni bu muydu?

Onun nedeni daha ziyade kimsenin kimseyle tanışmadığı festivallere olan öfkemizdi. Hiçliğin ortasında bir festival yapmaya karar verdik ki herkes herkesle tanışsın, kimse kaçamasın. Yönetmenlere, "Kaçmak isterseniz bize göre hava hoş. Havaalanı 150 km uzaklıkta." dedik. Şimdiye dek giden olmadı. Finlandiya'ya gittiniz mi hiç?

Hayır, gitmedim.

Gitmeyin. Zaten hayat yeterince sıkıcı.

Sık sık "başarısız ve tembel" bir film yapımcısı olduğunuzu söylediniz, ama son otuz yılda fena iş çıkarmadınız, öyle değil mi?

Körler diyarında tek gözlüler bile kraldır.

Gerçekten içinize sinen bir filminiz oldu mu?

Eğer içime sinseydi film çekmeye devam etmezdim, yani açıkça görülüyor ki hayır. Yalnızca bir kereliğine de olsa mutmain olmadan ölmek pek hoş değil, bu yüzden denemeye devam ediyorum.

Yazdığınız senaryolar filmlerin son hâlleriyle ne kadar örtüşüyor?

Elimde senaryo varsa birebirdir, bir farklılık olmaz. Bazen senaryom olmaz ve doğaçlama yaparım -oyuncular katiyen doğaçlama yapmaz ama ben yaparım- ve hikâyeyi çekim yaparken kurarım. Oldukça hızlı yazabiliyorum ve fikirler hemencecik ortaya çıkıyor, dolayısıyla filmi yazmam ya da doğaçlama şeklinde ilerlemem bir fark yaratmıyor. İkisi de aynı.

***Le Havre*'ın müthiş sahnelerden biri de Little Bob'un performans gösterdiği sahne. Onu nerede keşfettiniz?**

Little Bob, Le Havre'ın Elvis'i ve Elvis de Memphis, Tenessee'nin Little Bob'u. La Havre şehrinde Little Bob'a denk gelmeden gezemezsiniz. Sizin günlerinizden önce Avrupa'da ünlü bir yıldızdı, 70'lerin sonlarında Finlandiya'da bile turneye çıkmıştı. Yaptığı müziği biliyordum ama onunla daha önce tanışmamıştım. Tanışınca da onu da filme yazmam gerektiğine karar verdim. Filmlerimde nedense canlı müzik kullanmayı seviyorum. En azından bir şarkıyı hakiki kılmak hoşuma gidiyor.

Do you find it harder to get money for your films these days or is the support always there if you want to make a film?

Money was never a problem, and if I couldn't get money I would make it without. Not having money is just an excuse for lazy people.

I did read that you and your brother are responsible for one fifth of all Finnish movies over the past thirty years.

Nowadays I think it's more like one quarter.

What is the film culture like in Finland? Is it a big cinephile country?

It used to be a cinema country; Godard used to have more audiences in Finland than Paris in the old days. Now it is all the usual Hollywood shit because the distribution is a problem.

Is that why you and Mika started the Midnight Sun Festival?

That was more because of the rage we had against festivals where nobody meets nobody. We decided to have a festival in the middle of nowhere so everybody has to meet everybody, nobody can escape. We tell the directors, "If you want to escape you're welcome to. The airport is 150km that way." Nobody has left so far. Have you ever been to Finland?

No, I haven't.

Don't go. Life is boring enough.

You have often said that you're a bad filmmaker and a lazy filmmaker, but you haven't done badly over thirty years, have you?

Well, in the kingdom of the blind even the one-eyed jack is king.

Have you ever been satisfied with one of your films?

If I had been satisfied I wouldn't have continued, so obviously not. It's not nice to die without being satisfied just once, so I keep trying.

How closely do your scripts match the final movie?

If I have a script it's 1:1, there are no changes. Sometimes I don't have a script and I improvise – the actors don't improvise at all but I improvise – and I make the story when I shoot. I can write very fast and the ideas are there so it doesn't matter if I write the film or improvise, it's the same thing.

One of the great scenes is Le Havre is a performance from Little Bob. Where did you discover him?

Little Bob is the Elvis of Le Havre and Elvis is the Little Bob of Memphis, Tennessee. You can't go to Le Havre without bumping into Little Bob. He used to be a big star in Europe before your days, and he even toured Finland in the late 70's. I knew his music but I had never met the guy before. So when I met him I decided I had to write him into the film. I always use live music in my films for some odd reason. I like to make one song true.

DİNAMO ZAGREB'DEN ÖZKAN SÜMER'E...

FROM DINAMO ZAGREB TO ÖZKAN SÜMER

ERDAL HOŞ

Sene 2012... İngiltere'de yaşayan genç futbol insanı Güzey Özer rahmetli Özkan Sümer'in çabalarıyla Trabzonspor altyapısında çalışmaya ikna edilir. O tarihlerde Avrupa Kulüpler Birliği, altyapı konusunda bir seminer zinciri organize eder. Arsenal, inter, Ajax ve Dinamo Zagreb kulüpleri kendi altyapı sistemlerini anlatacaklardır. Özkan Hoca bu seminere mutlaka katılım sağlanması gerektiğini düşünür ve Güzey Hoca'yı gönderir. Türkiye'den temsilci gönderen tek kulüp Trabzonspor'dur...

Güzey Hoca dönüp Özkan Hoca'ya rapor verebilecek şekilde tüm etkinliklere katılır notlar alır. En çok etkilendiği sunum ise ne Ajax ne Arsenal ne de İnter'dir. Kendisini en çok etkileyen Dinamo Gagreb'in sunumu olur. Hatta aynı zamanda Zagreb'de üniversitede öğretim üyesi olan temsilci sunumda şöyle iddialı bir cümle kurar: "Eğer hiçbir oyuncumuzu satmazsak 10 yıl içinde Şampiyonlar Lig'i finali oynayacak bir kadro oluşturuyoruz ancak satmak zorundayız. Dolayısıyla başarı hedefimizi yarışmak kadar ürettiklerimizi satmakla birlikte düşüneceğiz."

Bu çok iddialı söyleme rağmen Dinamo Zagreb modelini döndüğünde tüm detayları ile Özkan Sümer'e anlatır Güzey hoca... Özkan Hoca da çok etkilenir ama kulüplerin

It was the year 2012... Güzey Özer, a young football person living in England, was persuaded to work at the youth setup of Trabzonspor with the efforts of the late Özkan Sümer. At that time, the European Club Association organised a chain of seminars on youth setup. Arsenal, Inter, Ajax, and Dinamo Zagreb clubs would describe their youth setup systems. Özkan Sümer thought that this seminar should definitely be attended and sent Güzey Özer. The only club that sent representatives from Turkey was Trabzonspor.

Güzey Özer participated in all activities and took notes so that he could return and report to Özkan Sümer. The presentation he was most impressed with wasn't Ajax's, Arsenal's, or Inter's. The presentation of Dinamo Zagreb impressed him the most. In fact, the representative, who is also a faculty member at the university in Zagreb, made an assertive sentence in the presentation: "If we don't sell any of our players, we'll create a team that will play the Champions League final in 10 years, but we have to sell them. Therefore, we will consider our goal of success together with selling what we produce as much as competing."

Despite this very assertive rhetoric, Güzey Özer explained the Dinamo Zagreb model to Özkan Sümer with all the details when he returned... Özkan Sümer was also very impressed, but it was not possible to try such a system because the clubs did not show continuity. We lost Özkan Sümer in the past months. Güzey Özer turned back to

süreklilik göstermemesi nedeniyle böyle bir sistemi denemek mümkün olmaz. Özkan Hoca'yı geçtiğimiz aylarda kaybettik; Güzey Hoca da Türkiye'de çalışma imkânı bulamadığı için İngiltere'ye geri döndü ve orda yaşıyor. Uzatmamak için Dinamo Zagreb'in altyapı modelini buraya detaylı yazmıyorum ama pekâlâ hemen her kulübümüzün yapabileceği şeyler. Gerekli olan özen, irade ve kaynak. Bu hikâyeyi birkaç yıl önce sevgili Akif Gür'den dinlemiş ve unutmuştum. Dinamo Zagreb, Mourinho'nun Tottenham'ını eleyip UEFA Avrupa Lig'inde çeyrek finale kalınca tekrar gündeme geldi. Bir peri masalı hikâyesi mi? Hayır bir çalışmak üretmek ve başarmak hikâyesi...

Peki, şimdi soralım Trabzonspor taraftarına, başkanına, camianın ileri gelenlerine: Kabul memleket futbolu adil değil ve başta adalet olmak üzere sürüyle problemimiz var. Peki, ama Allah aşkına Dinamo Zagreb'in yaptıklarını yapmanıza engel olan da hakemler, federasyon ve medya mı? Ben Trabzonspor yazdım siz yerine Bursaspor koyun, Göztepe koyun, Beşiktaş koyun hangi takımlı iseniz onu koyun ve sorun camianıza; şunu yapmaktan bile aciz isek niye bu oyuna bu kadar enerji ve zaman harcıyoruz?

England because he couldn't have the opportunity to work in Turkey. In order to cut it short, I am not writing Dinamo Zagreb's youth setup model in detail here, but it is something almost every club can do. Attention, willpower, and resources are required. I had heard and forgotten this story from dear Akif Gür a few years ago. Dinamo Zagreb came back on the agenda when it eliminated Mourinho's Tottenham and made it to the quarterfinals in the UEFA European League. Is it a fairy story? No, it's a story of working, producing, and succeeding...

Well, now let's ask the fans of Trabzonspor, its president, the leaders of the community: It is accepted that the country's football isn't fair and we have a lot of problems, especially about justice. But is it the referees, the federation, and the media that prevent you from doing what Dinamo Zagreb does for God's sake? I wrote Trabzonspor, you put Bursaspor, Göztepe, or Beşiktaş instead; put whatever team you support and ask this to your community; why are we spending so much energy and time on this game if we are incapable of doing that?

ORTA AMERİKA'DA İYİ SAKLANMIŞ BİR SIR:

NİKARAGUA

A WELL-KEPT SECRET IN CENTRAL AMERICA: NICARAGUA

ÖMER MUSA TARGAL

> *San Juan del Sur, dünyanın dört bir yanından gelen ziyaretçilerin, yerel kültürü ve tarihi tanımak için uğradığı bir yer.*
>
> *San Juan del Sur is a place where visitors from all over the world stop by to get to know the local culture and history.*

Nikaragua, unutulmuş bir ülke. 1990'lı yıllara kadar süren iç karışıklılıklar, siyasi mücadeleler Nikaragua'nın dünyaya açılmasını engelleyen faktörlerin başında geliyor. Son yıllarda sadece sırt çantalı gezginler ve sörfçüler için ucuz bir durak olarak dikkat çeken bu Orta Amerika ülkesi, turizmde kaybettiği yılları telafi etmek için yeni açılımlar peşinde.

Nikaragua artık birçok uluslararası listede, keşfedilmesi gereken yerler arasında gösteriliyor. Komşu ülkelerle karşılaştırıldığında en güvenli bölgelerden biri. Bazıları yeni Kosta Rika olarak bile adlandırıyor. Nikaragua, gerçekten küçük bir ülke. Ancak düzinelerce yanardağ, göl, orman, bakir plajlar, egzotik bir fauna ve floraya sahip doğa rezervleri, tarihi mimarisiyle dikkat çeken şehirleri ve zengin bir biyo çeşitliliğe sahip.

İki Okyanusa da Komşu

Nikaragua'nın biri Pasifik'e, diğeri de Karayipler'e bakan iki yüzü var. Ülkedeki İki büyük dağ silsilesi, kuzeyde Honduras ve güneyde Kosta Rika'yla doğal sınırı oluşturuyor. Şu anda beşi aktif olan sayısız yanardağ ve eşsiz doğal güzelliğiyle göller, ülkenin sismik doğasını hatırlatan tabelalar gibi.

Nicaragua is a forgotten country. Civil conflicts and political struggles that continued until the 1990s are among the main factors that prevent Nicaragua from opening up to the world. This Central American country, which has attracted attention as a cheap stop only for backpackers and surfers in recent years, is looking for new initiatives to make up for the years lost in terms of tourism.

Nicaragua is now featured in many international lists as a must-see destination. It is one of the safest regions compared to neighbouring countries. Some even call it the new Costa Rica. Nicaragua is a really small country. However, it has dozens of volcanoes, lakes, forests, virgin beaches, nature reserves with exotic fauna and flora, cities that attract attention with their historical architecture and rich biodiversity.

Neighbouring Both Oceans

Nicaragua faces the Pacific and the Caribbean. Two major mountain ranges form the natural border with Honduras in the north and Costa Rica in the south. The numerous volcanoes, five of which are currently active, and the lakes, with their unique natural beauty, are signs that remind of the seismic nature of the country.

Ülkenin başkenti Managua, aynı adı taşıyan bir gölün kıyısında yer alıyor. 1972 yılında büyük bir depremle zarar gören şehir, kolonyal mimariyi muhafaza eden mahalleler, harabeler ve ülkede yaşanan devrim sonrası inşa edilen binaların bir karışımından oluşuyor. Managua daha çok, ülkenin farklı bölgelerindeki doğal güzellikleri gördükten sonra alışveriş yapmak için uğranan bir durak gibi.

Pasifik Kıyısında: San Juan Del Sur

Güney Pasifik kıyısındaki San Juan del Sur, başkent Managua'dan iki buçuk saat uzaklıkta. Dünyanın dört bir yanından gelen ziyaretçilerin, yerel kültürü ve tarihi tanımak için uğradığı bir yer burası. Ayrıca sörf, kumsal ve parti severlerin buluşma noktası. Turizmin istilasına uğramasına rağmen hâlâ kimliğini kaybetmemiş bir balıkçı köyü San Juan del Sur.

Tam da bu noktada ilginç bir bilgi geliyor. Coğrafi konumları nedeniyle San Juan Nehri ve Büyük Nikaragua Gölü, Atlantik'ten Pasifik'e geçişi mümkün kılıyordu. Altın aramak için Kaliforniya topraklarına seyahat eden binlerce kişi için bu geçiş, doğal bir köprü görevi görüyordu. Toplamda bir ay süren bir yolculuk.

The capital of the country, Managua, is located on the shore of a lake of the same name. The city, which was damaged by a major earthquake in 1972, consists of a mixture of neighbourhoods that preserved the colonial architecture, ruins, and buildings built after the revolution in the country. Managua is more like a stop to shop after seeing the natural beauties of different parts of the country.

On the Pacific Coast: San Juan Del Sur

San Juan del Sur on the South Pacific coast is two and a half hours from the capital Managua. This is a place where visitors from all over the world stop by to get to know the local culture and history. It is also a meeting point for surfing, beach, and party lovers. San Juan del Sur is a fishing village that has not lost its identity despite being invaded by tourism.

At this point, an interesting piece of information comes in. Due to their geographical location, the San Juan River and Lake Nicaragua made it possible to pass from the Atlantic to the Pacific. For thousands of people who travelled to California territory in search of gold, this crossing served as a natural bridge. A journey that lasted a month in total. At that time, this route was

O zamanlar kullanılabilecek en kısa yol olarak bu rota öneriliyordu. Çünkü henüz Panama Kanalı henüz inşa edilmemişti. Bu nedenle de bu rotayı, Amerika kıtasındaki ilk okyanuslararası kanal olarak nitelendirenler var.

Kolonyal Mimarinin Mücevheri: Nikaragua Granadası

Nikaragua'daki ilk İspanyol yerleşim birimi Granada. 1524 yılında Francisco Hernandez de Cordoba tarafından kurulur ve popüler olarak "La Gran Sultana" adıyla bilinir. Orta Amerika'nın en eski şehirlerinden biri olan Granada, kolonyal mimarinin bir mücevheri âdeta. Tarih boyunca saldırılara uğradı, isyanlar gördü, çalkantılara göğüs gerdi. Hatta 1856'daki bir yangında neredeyse tümüyle yok oldu. Ancak bugün Nikaragua'nın en önemli turistik yerlerinden biri. Arnavut kaldırımlı sokakları, rengârenk evleri ve yerel pazarları.

Cocibolca Gölü

Peru ve Bolivya'nın paylaştığı Titicaca Gölü'nden sonra, Latin Amerika'nın en büyük gölü burası. Gölde, Isletas de Granada adıyla bilinen, 360'tan fazla volkanik küçük adadan oluşan bir takımada bulunuyor. Adalarda yaşayan yaklaşık 1200 kişi, genelde balıkçılıkla geçiniyor. Bu adacıkların doğası bambaşka. Bölgedeki çeşitli kuş türlerinin uğrak noktası bu adalarda, maymunlarla karşılaşmak da mümkün. Bir diğer ada ise Ometepe. Adada bir aktif, iki yanardağ bulunuyor. Misafirperver bir ortam, sessiz kumsallar, önemli bir biyo çeşitlilik, doğa rezervleri ve ormanlar. Hepsi bu adada.

Nikaragua'nın Yaşayan Tarihi: Leon

Ülkenin 1858'e kadar başkentliğini yapan Leon, belki de ülkeye ilk kez gelenlerin buradaki misafirperverlik ve şenlik havasını en yoğun hissedebileceği duraklardan biri. Pasifik kıyılarına yakın olan bu üniversite şehri, bu dünyadan iz bırakarak göçen Ruben Dario ya da Ernesto Cardenal gibi büyük şairlerin ebedi istirahatgahı. Tüm Orta Amerika'nın en güzel kolonyal şehirlerinden biri olan Leon, âdeta yaşayan bir tarih. Şehirdeki Devrim Müzesi de Nikaragua tarihine bir giriş kapısı gibi.

Volkanik manzaralar, kolonyal mimari, şaşkınlık yaratıcı kumsallar, uzak ve huzurlu adalar, dalgalardan harap olmuş Pasifik sahilleri ve el değmemiş ormanlar. Nikaragua hâlâ bir sır. Ve ülkeyi ziyaret edenler artıkça bu sır perdesi aralanıyor.

Cocibolca, Peru ve Bolivya'nın paylaştığı Titicaca Gölü'nden sonra Latin Amerika'nın en büyük gölü.

After Lake Titicaca, shared by Peru and Bolivia, Cocibolca is the largest lake in Latin America.

recommended as the shortest route to be used. Because the Panama Canal had not yet been built. For this reason, some describe this route as the first transoceanic channel in the American continent.

Jewellery of Colonial Architecture: Granada, Nicaragua

Granada, the first Spanish settlement in Nicaragua. It was founded in 1524 by Francisco Hernandez de Cordoba and is popularly known as “La Gran Sultana.” One of the oldest cities in Central America, Granada is jewellery of colonial architecture. Throughout history, it has faced attacks, riots, and endured turmoil. In fact, it was almost completely destroyed in a fire in 1856. However, today it is one of Nicaragua's most important tourist destinations with cobblestone streets, colourful houses, and local markets.

Lake Cocibolca

After Lake Titicaca, shared by Peru and Bolivia, this is the largest lake in Latin America. The lake contains an archipelago of more than 360 volcanic small islands known as Isletas de Granada. Approximately 1200 people living on the islands generally make a living by fishing. The nature of these islets is completely different. It is also possible to encounter monkeys on these islands, which are frequented by various bird species in the region. Another island is Ometepe. There are two volcanoes on the island, one active. A hospitable environment, quiet beaches, significant biodiversity, nature reserves, and forests. All on this island.

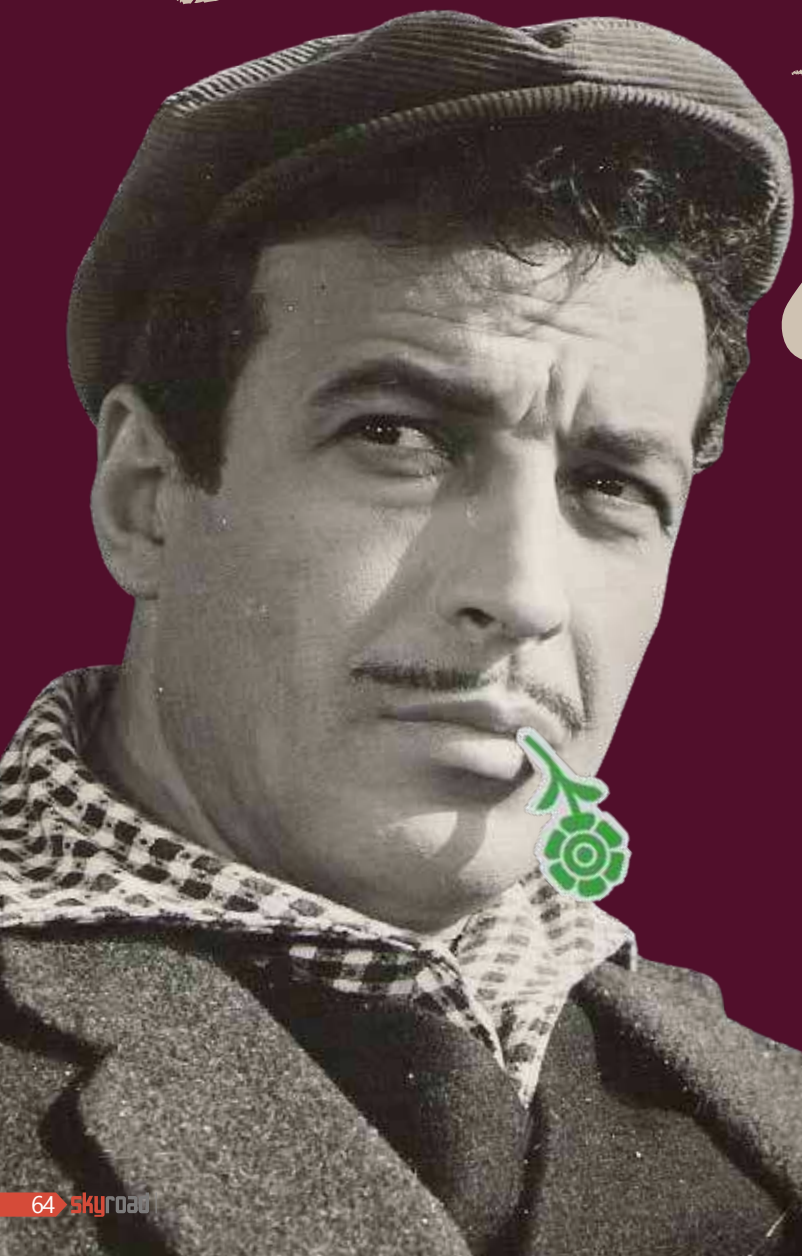
The Living History of Nicaragua: Leon

Leon, which was the capital of the country until 1858, is perhaps one of the stops where those who come to the country for the first time can feel the hospitality and festivity atmosphere most intensely. Close to the Pacific coast, this university city is the eternal resting place of great poets like Ruben Dario and Ernesto Cardenal, who left their mark on this world. Leon, one of the most beautiful colonial cities in all of Central America, is almost a living history. The Museum of the Revolution in the city is like a gateway to the history of Nicaragua.

Volcanic landscapes, colonial architecture, astonishing beaches, remote and peaceful islands, Pacific beaches devastated by waves, and pristine forests. Nicaragua is still a secret. And this veil of mystery is being lifted as the number of visitors to the country increase.

Halkın Gözleri ya da Müjgan'ın Gözleri: Sadri Alışık

RIDVAN TULUM

The People's Eyes Or Müjgan's: Sadri Alışık

Osman Konuk'un "80'lerin slow şarkılarıdır sebep biraz da / insanları sömürgecilerine benzeten" dizelerini "60'ların Yeşilçam'ıdır biraz da" diye değiştirsek, söylenmek istenen şey istikametini şaşırmaz. Evet, 60'ların Yeşilçam'ıdır biraz da... Dönemin Yeşilçam'ı (istisnalar hariç) bir ticaret ilişkisinin sonucu. Tek taraflı bir ilişki bu. Yani ithal fikirler, ithal senaryolar, ağdalı bir dil. Herkes çok "yapay", herkes çok "janti", kimse yoksulmuş gibi davranmıyor, kimse bu toprakların dilini bilmiyor, birkaç kişi hariç. Bu hariçlerin en birincisi Sadri Alışık.

If we change Osman Konuk's lines, "They are slow songs of the 80s/ the reason why people are likened to the colonialists" as "Yeşilçam of the 60s" and what is meant to be said will not be disoriented. Yes, a little bit of Yeşilçam of the 60s... Yeşilçam of the period (with exceptions) was the result of a trade relationship. This was a one-sided relationship. That consisted of imported ideas, imported scenarios, an unnatural language. Everyone was so "artificial," everyone was so "cool," nobody pretended to be poor, nobody knew the language of this land, except for a few people. The first of these exceptions is Sadri Alışık.

2

Yavuz Turgul'un Şener Şen'in omuzlarına yüklediği "iyilik" temsilini onun omuzlarına kimse bırakmadı. O, bu fikri buldu, sırtına aldı ve beyazperdede herkese gösterdi. Olmayacak bir şeyi, olmayacak bir şekilde "kendi"ne çevirdi. İyiliğin hatırlatıcısı ve taşıyıcısı. Yeniden ve yeniden... Rol aldığı ilk filmde "kötü" bir karakteri oynamasına rağmen onun hikâyesi "iyi" ve "gerçek" olana doğru evrildi. Evrildi değil, bunu o istedi.

Nobody left the representation of "goodness" on his shoulders that Yavuz Turgul put on Şener Şen's shoulders. He found this idea, humped, and showed it to everyone on the silver screen. He transformed something that would not have happened into "himself" in an unlikely way. The reminder and carrier of goodness. Again, and again... Although he played a "bad" character in his first film, his story evolved into "good" and "real." Not evolved, he wanted that.

3

Yoksulluk, Yeşilçam'da yapıldığı gibi tertemiz bir Türkçe ile anlatılan bir şey değildir. Kirli bir Türkçe gerektirir. Üzülmek buralarda kabadır. Uzun bir monolog ile değil, "böyle gelmiş böyle gider"e çalan bir teslimiyetle dile gelir. Nadiren bir monoloğa dönüşür. Genellikle birkaç cümleyi geçmeyen iç geçirmeler, dert yanmalara varır. Mahallede efkârla kahvede oturan adam için de cami avlusunda günü nü geçiren amca için de, ustalar ve çıraklar için de durum böyledir. Sadri Alışık bunu bilir. Karşısına gelen ithal ürünü, buraların diline dönüştürür. Çok iyi bir oyuncu olmanın iyi bir tercüman olmaktan geçtiğini bilir o; halka tercüme yapar.

Poverty isn't something that is explained in pure Turkish as it was done in Yeşilçam. It requires a bad Turkish. Being sad is rude here. He depicts with resignation saying, "it was ever so" instead of a long monolog. Rarely, it turns into a monolog. Mostly, it is a sigh with a few sentences. This is the case for the man sitting in the coffeehouse in the neighbourhood, for the old man who spends his day in the mosque courtyard, and for the masters and apprentices. Sadri Alışık knew that. He would turn the imported product that came across him into the language of these places. He knew that being a great actor is being a good translator; he would translate to the public.

4

Sadri Alışık'ın ortaya çıkardığı karakterlerin aşk konusunda düsturu şudur: "Vuslat varsa aşk yoktur." Vuslat varsa aşk yoktur, ama kavuşmak için elinden geleni yapar o. Kavuşamayacağı bilgisine sahiptir belki de her mahallenin delikanlısı gibi, her bilge gibi. Ama yine de... "Ama yine" nin peşinden gider o. *Menekşe Gözleri*'nde "Benimki bugün de gelmedi, nasıl da bekledim, on senelik bekledim." der bu yüzden de.

The motto of the characters revealed by Sadri Alışık is as follows: "If there is ultimate union, there is no love." If there is ultimate union, there is no love but he did everything he could do for regaining. Perhaps he knew he wasn't going to like all young men of every neighbourhood. But still... He followed "but still." In the film, *Menekşe Gözleri*, he said, "Mine didn't come today, either, I waited so badly like for ten years." For this reason.

5

Ah Müjgan Ah filmde Hüsnü karakterini o kadar gerçek oynar ki mahallenin abisini, sevdiği kız evlenenleri, kavuşamayanları bir meydanda buluşturur. “Bir daha mahalleye gelmedi Müjgan, gelemedi. Bizim dar ve eski sokaklara otomobili sığmıyormuş dediler.” repliği de bu meydanda bir miting konuşmasına dönüşür.

In the film, *Ah Müjgan Ah*, he played the character of Hüsnü so real that he brought together the brother of the neighbourhood, ones whose lovers got married, and those who couldn’t get together in a square. His line, “Müjgan never came back to the neighbourhood, she couldn’t. They said her car doesn’t fit in our old and narrow street,” turns into a meeting in this square.

6

Şakayla Karışık filminde Ofsayt Osman karakteriyle dışlananların tarafında cepheye gider Sadri Alışık. Serserilerin, varoşların, hayata birkaç sıfır geride başlayanların “ahlâk”a sahip olup olmadığı konusunda cevaplar arar bu film. Herkesin dışladığı -filme göre haksız da sayılmazlar ki yanlı bir anlatıdır bir yanıyla- kişilerin içinde biriktirdiklerini bir bir sahneler. “Bu da mı gol değil Hâkim Bey” repliğiyle hafızalarımıza kazınan Ofsayt Osman karakteri, bir sınıfsal eşitsizlik eleştiridir. Ve sosyolojinin tam da ortasından konuşur.

In the film, *Şakayla Karışık*, Sadri Alışık went to the front with the character of Ofsayt Osman on the side of the excluded. This film seeks answers whether vagabonds, those who started life a few points behind, have “morality.” He staged what people, who were excluded by everyone, had inside –and also, they don’t seem like they are wrong even though the narration is kind of prejudiced. The character of Ofsayt Osman took place in our minds with the line, “Isn’t it a goal, either, your honour,” is a criticism of class inequality. And he speaks in the middle of sociology.

7

Sesin insana verdiklerini, getirdiklerini bilir. Bu yüzden de geri durmaz filmlerde şarkılar söylemekten. *Karakolda Ayna Var*’da *Dalgalandım da Duruldum*’u okur. Bir kült hâline gelen *Turist Ömer* serilerinde kendi şarkısını söyler. Tam da yerinde söyler bu şarkıları. Duygunun, hissin pik noktasında girer bu meselelere. Çünkü oralardaki yoğunluk, dalgınlık, gamsızlık âhenkli bir ses beklemektedir.

He knew what the voice gave and brought to people. That's why he didn’t stop singing songs in films. He sang *Dalgalandım da Duruldum* in the film, *Karakolda Ayna Var*. He sang his own song in the series of Turist Ömer, which has become a cult. He sang these songs exactly where required. He entered these issues at the peak of emotions. Because the intensity, absent-mindedness, and lightheadedness were waiting for a harmonious voice.

8

Hindistan Cevizi filmde Zeki Müren'e şöyle söyler, zengin kız ve fakir halk çocukları hakkında: "Hikâyemiz hiç değişmez oğlum, sende de, bende de, onda da, onda da, onda da... Bu zengin kızlarını seven fakir halk çocuklarının hikâyesidir. Hiç kimsede değişmez. İyice tiye alırlar, matrak geçerler, romantik uyuzlarını kaşırlar bir müddet, sonra baktılar iş ciddiye gidiyor; iki satır mektup cızz. Boşla oltayı al voltayı. Ne demiş James Bond; "paran varsa dünya sana aşık, züğürtlere yakışır tahta kaşık yes ol rayyt!!"

In the film, *The Coconut* he said to Zeki Müren, "Our story never changes, man, yours, mine, his, his, or his... This is the story of poor boys who are in love with rich girls. It is the same for everyone. They have fun for a while, satisfy their romantic dreams, and when they realise things are getting serious with just a letter, they are gone. Buzz off! As James Bond said, 'if you have money, the whole world is in love with you!" about the story of the rich girl and the poor boys.

9

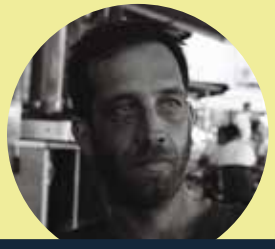
Sadri Alışık, gerçek adıyla Mehmet Sadrettin Alışık, 1925 yılında Beykoz'da doğdu, 1995 yılında öldü. Şiirler yazdı, plaklar doldurdu, İstanbul'u anlamaya çalıştı. İstanbul'u anlarken bir mit olarak ona bakmadı. Bütünüyle, yoksulluğuyla, geride kalmışlığıyla, hareketli bir şehrin ne söylediğini düşündü. Yaşamak geçti başından.

Sadri Alışık, with his real name Mehmet Sadrettin Alışık was born in Beykoz in 1925 and died in 1995. He wrote poems, recorded plates, tried to understand İstanbul. While understanding İstanbul, he didn't look at it as a myth. He thought about what a bustling city had to say with its integrity, poverty, and being left behind. Life happened to him.

BİR ŞEHRİ TANIMAYA NEREDEN BAŞLANIR?

WHERE SHALL WE START TO KNOW A CITY?

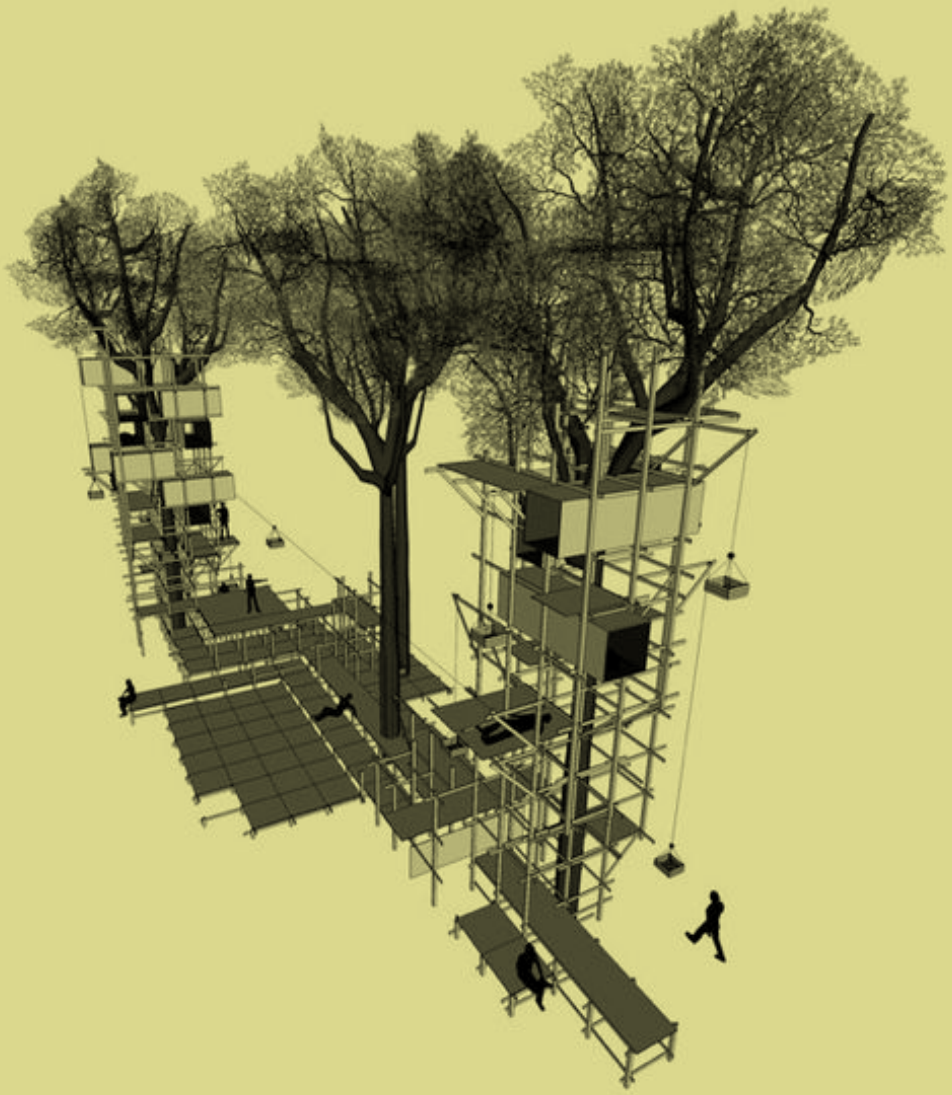

BALAZS SZÖLLÖSSY

Bir şehri tanımak için ilk ve en önemli şart size onu tanımanıza izin vereceği konusunda şehre güvenmenizdir; ister mekânlar, insanlar, kokular ya da tatlar olsun, sadece sizin için neler sakladığını göstermesi için kendinizi şehrin akışına bırakın. Bugünlerde cebimizdeki nerede olduğumuzu gösteren online haritalarla bunu yapmak zor ama bakmamak için direnmelisiniz ve şehirde kaybolmayı denemelisiniz. Yalnızca şehrin ve ayaklarınızın sizi götürdüğü yerlerde dolaşın. Zaten şehri bilmiyorsunuz, neden nerede olduğunuzu bilmeniz gereksin ki? Şehrin size hiçbir şekilde zarar vermeye niyeti olmadığı ve neresine aitseniz sizi oraya götüreceği konusunda ona güvenmelisiniz. Daha sonra bakıp kaldığınız yere dönebileceğiniz en kolay yolu bulabilirsiniz, o zamana kadar cep telefonunuzu şehirdeki sokakların, parkların, heykellerin ve binaların isimlerini kimlerden ve nelerden aldığına bakmak, şehri ve insanını tanımlamak için kullanmayı tercih edebilirsiniz. Bunları öğrenirken şehrin kimliğini ya da en azından planlanan kimliğini yakından tanımış olursunuz. Daha sonra, şehre biraz aşina olduğunuzda ve insanıyla daha fazla konuştuğunuzda hiçbir şeye isim vermemiş olan şeyleri ve insanları tanımaya başlarsınız; bunlar sizin için şehrin kimliğinin daha da güçlü bir parçası olabilir. Örneğin; gizli arka sokaklar çevrenin ve manzaranın onlara muhtaç ve onlarsız var olamayacak bulvarlardan ve büyük meydanlardan daha güçlü bir parçasını oluşturabilir. Eğer telefonunuzun cazibesinden kurtulamazsanız sizi eski fotoğraflarla zamanda yolculuğa çıkaracak sayfalara bakabilir ve zamanın şehri nasıl şekillendirdiğine tanık olabilirsiniz. Şehrin aynı açılardan çekilmiş geçmiş ve günümüz fotoğraflarını bulabileceğiniz @hayalleme, Şehirlerin Kraliçesi İstanbul için bu konuda harika bir örnek. Ancak benim için, bir şehri tanımak için bir diğer eğlenceli yöntem oralı bir yazarın romanını okuyup romanda geçen yerleri bulmak. Örneğin Macar modern klasik yazarı Antal Szerb 1935 yılında hâlen okunmaya değer ve bahsettiğimiz değişim yönünü de içeren Marslılar için bir Budapeşte Rehberi yazmıştı. Bir yazarın tamamen şehre yabancı olan birine şehri anlatmak için belirli noktalara hangi açıdan baktığını okuyup bugün olsa aynı yerleri nasıl görürdü diye merak edebilirsiniz.

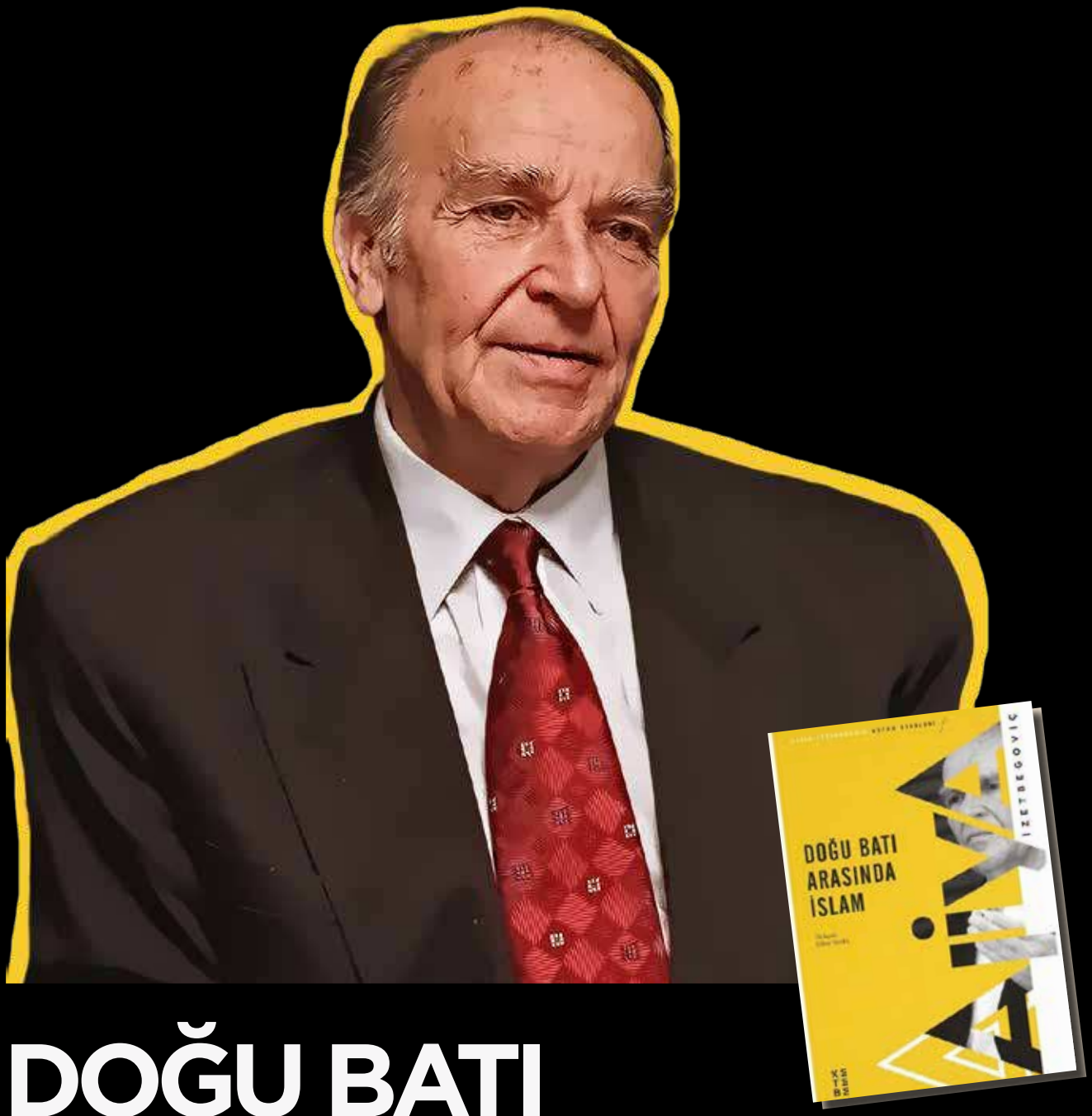
The first and most important condition in order to get to know a city is that you have to trust the city that it will let you get to know it – just let it drive you on its flows to show you what it has for you, let it be places, people, scents or tastes. It is difficult nowadays with online maps showing our locations in our pocket, but you have to resist to look at it and try and get lost in the city: just wander around where it and your feet take you. You don't know the city anyway, so why should you know where you are within it? You have to trust the city that it will mean no harm to you in any ways and that it will bring you to where you belong in it. Later you can check and find the easiest way back to where you stay, until then, you should rather use your mobile phone to check out who and what the objects around you are named after: the streets, parks, statues, buildings identify the city and its population while getting to know those they are named after, you get closer to the identity, or at least the intended identity of the place. Later, when you are more familiar with the city and talk to more and more citizens of it, you will get to know those things and people the city has not named anything after: you may find these even stronger part of its identity, such as the hidden backstreets form a stronger part of the network and sight of it than the boulevards and big squares, which are actually leaning on them and couldn't exist without them. If you cannot get rid of the temptation of your phone, rather look up some sites of profiles that take you back in time with old photos of the city, and check out how time shaped it: a great example for the Queen of Cities, Istanbul would be @hayalleme, where you can find photos taken from the same angle in older times and nowadays. But for me another fun way the get to know a city is to read a novel of a local and find the places it mentions: for example, Hungarian classical modern author Antal Szerb wrote a Budapest guide for Martians in 1935, which is still worth read, and also has this aspect of change in it: you read about how a writer looked at certain points of the city in order to show it to a complete stranger, and you wonder how he would look at the same places nowadays.

> ***Bir şehri tanımaya nasıl başlarsanız başlayın, orada ne kadar kalırsanız kalın en iyi şey, bir şehri asla tam anlamıyla tanıyamayacak olmanız.***
>
> ***However you start to get to know a city, the best thing is that you will never completely know any city, however long you stay in it.***

Ama bir şehri tanımaya nasıl başlarsanız başlayın, orada ne kadar kalırsanız kalın en iyi şey, bir şehri asla tam anlamıyla tanıyamayacak olmanız. Bu gerçeği aklınızda tutmanız yeni bir yerde kaybolmaya başladığınız o heyecan verici anda sizi rahatlatacak ve güvende hissettirecektir.

But, however you start to get to know a city, the best thing is that you will never completely know any city, however long you stay in it. Keep this in mind and it will comfort and reassure you at the exciting moment when you start getting lost in a new place.

DOĞU BATI ARASINDA İSLAM

ISLAM BETWEEN EAST AND WEST

ALİYA İZZETBEGOVİÇ

1

Acziyet ve güvensizlik hissinin bir neticesi olarak zuhur eden teslimiyet yeni bir güce, yeni bir güven sahasına dönüşmektedir. Allah'a ve O'nun planına inanmak, bize hiçbir şeyin telafi edemeyeceği ve yerine konulamayacağı bir güven hissi vermektedir.

As a result of one's recognition of his impotance and insecurity, submisson to God itself become a new potency and a new security. Belief in God and His providence offers a feeling of security which cannot be made up for with anything else.

2

Çocuklar kreşte anne-babasızdır, huzurevlerinde anne-babalar evlatsızdır. İkisi de medeniyetin "harikulade" ürünleridir ve her ütopyanın idealidir.

In a nursery, children are without parents; in homes for the aged, parents are without children. Both are the "marvellous" products of civilisation and ideals of each utopia.

3

Mükemmel ve günahsız olmak, insani değildir. Hata yapmak ve pişman olmak insana daha yakındır, daha insanidir.

It is not human to be perfect and therefore sinless. To sin and to be repent is to be human.

4

İyilik ve kötülük insanın içindedir. İnsan hiç bir dış etkenle, şartların değiştirilmesiyle, zoraki terbiye etme ile, yasa veya şiddet ile "ıslah" edilemez. Yalnızca davranışları değiştirilebilir.

All evil and good is in man. Human beings cannot be "improved" by any external factor, changing conditions, forced training, law, or violence. Only their behaviour can be changed.

5

Ahlâk, davranış değil, istektir. Böyle olmasaydı hadımın iffetli, mide hastasının ise itidal örneği sayılması icap ederdi. Fakat, açıktır ki, durum böyle değildir.

Morality is willingness, not behaviour. If this were not the case, the eunuch would have been regarded as chaste and the stomach patient as an example of sobriety. However, clearly it isn't the case.

6

Bilimin ilerlemesi, ne kadar büyük ve görkemli olursa olsun, ahlâkı ve dini fuzuli ve gereksiz kılamaz. Çünkü bilim insanlara nasıl yaşamaları gerektiğini öğretmez ve hiçbir değer yargısı üretmez.

The progress of science, no matter how spectacular, cannot render morality and religion unnecessary. Science does not teach people how to live, nor does it establish value standards.

7

Yalan bir cevap, sahte bir ilaç kadar tehlikelidir.

A false answer is as dangerous as a fake medicine.

DÜNYANIN EN "TUHAF" MÜZELERİ

THE WORLD'S "WEIRDEST" MUSEUMS

ÇİĞDEM TURA

Çirkin Sanatlar Müzesi

ABD

Çirkin Sanatlar Müzesi'nin hikâyesi, bir antika satıcısı olan Scott Wilson'un 1993'te çöpte bir tablo bulmasıyla başlar. Wilson, çerçevesini satıp tablonun kendisini atmayı planlar ancak arkadaşları, tabloyu değerlendirmesini önerir. Emeğe kıyılamayan bu ilk tabloyla birlikte müzenin temelleri atılmış olur. Çirkin Sanatlar Müzesi, başka hiçbir yerde takdir edilemeyecek kadar kötü "sanat eserlerini" dünya ile buluşturmayı hedefliyor. Boston'da yer alan müzede hem çöplerin arasında bulunan, hem ikinci el mağazalardan satın alınan hem de "başarısız" sanatçıların bağışladığı eserler sergileniyor. Bağışladığı eseri müzeye kabul edilecek kadar "kötü" değilse ve müze küratörü tarafından reddedilirse sanatçı, eserinin pek fena sayılmayacağı yönünde cesaretlendirilmiş oluyor. Eser, müzeye kabul edilirse de en azından bir müzede sergilenen eserinin olmasıyla böbürlenebiliyor...

600'un üzerinde çirkin sanat eserine sahip müzenin kötü portreleri içeren "Poor Traits" ve ünlülerin çirkin tablolarının sergilendiği "Doppelhangers" gibi koleksiyonları bulunuyor.

İnsan Hastalıkları Müzesi

Avustralya

New South Wales Üniversitesi (UNSW) kapsamında bulunan İnsan Hastalıkları Müzesi'nin sloganı, "Düşmanını Tanı!". Müzenin amacı, hastalıkların insan bedenine neler yapabildiğini gözler önüne sererek insanların yaşam biçimlerini, alışkanlıklarını ve beslenme düzenlerini gözden geçirmelerini sağlamak. Öğretici ama aynı zamanda korkutucu olan sergi kapsamında 2500'ün üzerinde hastalıklı gerçek insan dokusu örneği bulunuyor. Ziyaretçiler, görecekleri enfeksiyonlu organlara, obezite veya kanser gibi hastalıkların insan bedenine neler yapabileceğinin görüldüğü doku örneklerine ve tümörlü beyinlere karşı uyarılıyorlar.

Kırık Kalpler Müzesi

Hırvatistan ve ABD

Kırık Kalpler Müzesi, bir zamanlar sevgili olan ve dört yıllık ilişkileri sona erdikten sonra "eşya paylaşımı" konusunda ne yapacağını bilemeyen Olinka Vištica ve Dražen Grubišić'in imzasını taşıyor. "Bir müze olsa da, ilişkimizi sembolize eden eşyalar çöpe gitmese" diye öylesine ortaya atılan bir laf, ikilinin ayrılsa da beraber kalmasıyla ve gerçekten de müze kurarak "iş ortağına" dönüşmesiyle bambaşka bir boyut kazanmış. Koleksiyonları duyulmaya başladığından bu yana dünyanın dört bir yanındaki kırık kalpliler, eski aşklarından geriye kalan nesneleri hikâyeleriyle birlikte paylaşıp sergiyi sürekli geliştiriyorlar.

Museum Of Bad Arts (MOBA)

USD

The story of Museum Of Bad Arts began when Scott Wilson, an antiques dealer, found a painting in the trash in 1993. Wilson planned to sell the frame and discard the painting itself, but his friends suggested keeping the painting too. This was the very first 'bad art' of the collection - what now is the Museum Of Bad Arts. Museum Of Bad Arts aims to showcase "bad art pieces" that are too bad to be appreciated anywhere else. Works of "bad" artists found among the rubbish, bought from thrift stores and donated by artists themselves are being exhibited at the museum in Boston. If the work he artists donate are not "bad enough" to be accepted into the collection, the artist gets encouraged and tells himself that his work isn't considered that bad. And if his work is accepted by MOBA, he can brag that they have a piece displayed at a museum.

The museum, which has over 600 bad works of art, has collections such as "Poor Traits" containing bad portraits and "Doppelhangers" where bad paintings of celebrities are displayed.

Museum of Human Disease

Australia

The motto of the Museum of Human Disease by the University of New South Wales (UNSW) is "Know Your Enemy!" The aim of the museum is to reveal what diseases can do to the human body and to enable people to review their lifestyles, habits, and diets. Within the scope of the instructive but at the same time scary exhibition, there are more than 2500 examples of real diseased human tissues. Visitors are warned of the infected organs, tissue samples showing what diseases such as obesity or cancer can do to the human body, and tumorous brains they are about to see.

Museum of Broken Relationships

Croatia and USA

The Museum of Broken Relationships bears the signature of Olinka Vištica and Dražen Grubišić, who were once lovers and didn't know what to do with "sharing items" after their four-year relationship ended. The idea, "If there was a museum, the items that symbolise our relationship wouldn't be wasted," has gained a completely different dimension with the fact that the two stayed together even if they broke up and turned into "business partners" by establishing a museum. Since their collections started to be heard, broken-hearted people around the world have been constantly improving the exhibition by sharing the remaining objects of their old love with their stories.

Şeytan Müzesi

Litvanya

Litvanyalı sanatçı Antanas Žmuidzinavičius'un birkaç parçadan oluşan özel koleksiyonu, günümüzde 3000'in üzerinde parçaya ev sahipliği yapan bir müzeye dönüşmüş durumda. Yeryüzündeki tüm şeytanları üç katlı bir binaya sığdıran müzede; ahşap, seramik, taş veya kâğıttan yaratılmış şeytan formları, şeytanı simgeleyen maskeler ve resmeden tablolar yer alıyor. Dünyanın dört bir yanındaki "satanik" nesnelerin bir araya geldiği müze, farklı kültürlerin ve mitlerin şeytanı nasıl gördüğünü aktarması açısından önem taşıyor. Sadece Litvanya'da şeytana ilişkin 5000 efsane ve şeytanın adıyla bağlantılı 400 yer adı bulunuyor. Litvancada binden fazla kelimeyle adlandırılan şeytanın insan ve sanatla ilişkisini keşfetmek için eşsiz bir müze.

Uluslararası Muz Müzesi

ABD

Muza "adanmış" Uluslararası Muz Müzesi'nde muz ile ilgili 25.000'in üzerinde nesne bulunuyor! 1999 yılında, "tek bir meyveye adanmış en kapsamlı müze" rekoru ile Guinness Dünya Rekoru'nu kıran müze, kurucusu Ken Bannister'in muz şeklini gülümsemeye benzetmesi ve bu müzenin insanları gülümseteceğine inanmasıyla ortaya çıkmıştır. Bannister, aynı zamanda "Uluslararası Muz Kulübü'nü" kurmuş ve kulübe, muz ile ilişkili objeleri müzeye bağışlayanları kabul etmeye ve koleksiyonu genişletmeye başlamıştır.

Dondurma Müzesi

ABD

Çocukların ve yetişkinlerin pembe bir dünyaya adım atıp eğlenebildiği Dondurma Müzesi, aslında dondurma tarihi gibi konularda bilgi edinebileceğiniz bir müze değil. Aksine, müze tanımına kesinlikle uymuyor. Daha ziyade sosyal medya etkisiyle ortaya çıkan "selfie müzesi" tanımına birebir uyan bir mekân. "Selfie müzesi" terimi, Instagram'da paylaşılmak üzere tasarlanan ve göze hitap eden mekânlar ve deneyimler sunan müzeler anlamına geliyor. Bu müzeler için "experience" (deneyim) ve "museum" (müze) kelimelerinden oluşan "experium" portmanteau kelimesi de kullanılıyor. Dondurma müzesi, mevsimlere ve dönemsel kutlamalara göre farklı temalara göre şekillendiriliyor ve Instagram'da beğeni garantisi sunuyor.

Žmuidzinavičius Museum (Devil's Museum)

Lithuania

The private collection of the Lithuanian artist Antanas inmuidzinavičius, consisting of several pieces about the devil, has turned into a museum that houses over 3000 pieces of "devilish art pieces". In the museum which fits all forms of demons in the world into a three-story building, there are devils created from wood, ceramic, stone or paper, masks symbolizing the devil and paintings depicting the devil. The museum, where "satanic" objects from all over the world come together, is important in terms of conveying how different cultures and myths see the devil. In Lithuania alone, there are 5000 legends about the devil, more than a thousand words in Lithuanian describing him and 400 place names are associated with the devil's name. A unique museum for exploring the devil's relationship with man and art.

International Banana Museum

USA

There are over 25,000 banana-related objects in the International Banana Museum "dedicated" to bananas! The museum, which was listed in Guinness World Record in 1999 as the "largest collection devoted to any one fruit," emerged when its founder Ken Bannister likened the shape of a banana to a smile and believed that this museum would make people smile. Bannister also founded the "International Banana Club" and started accepting those who donated banana-related objects to the museum and expanding the collection.

Museum of Ice Cream

USA

The Museum of Ice Cream, where children and adults can step into a pink world and have fun, is not actually a museum where you can learn about ice cream history. On the contrary, it doesn't fit the definition of a museum. Rather, it is a place that fits the definition of "selfie museum," which emerged with the influence of social media. The term "Selfie museum" means museums that are designed to be shared on Instagram and offer appealing venues and experiences. For these museums, the word "experium" portmanteau is also used, consisting of the words, "experience" and "museum." The Museum of Ice Cream is shaped according to different themes according to the seasons and periodic celebrations and offers a guarantee of likes on Instagram.

ŞEYDA NUR UĞUR

Fotoğrafın İzi

Traces of the Photo

5N1K

İNSAN ZİHNİNDE ZAMANSIZ AİLE FOTOĞRAFLARI ALBÜMÜ:

TREE OF LIFE

TIMELESS FAMILY PHOTO ALBUM IN HUMAN'S MIND: TREE OF LIFE

ALİ OTURAKLI

KİM YÖNETTİ?

İzler izlemez beni çarpan işler içinde, çarptığım duvarın izlerini kendi kendime konuşurken en çok hissettiğim filmlerin yönetmeni Terrence Malick. Yaşanabilecek en büyük acının kaynağını ta Big Bang'ten alıp dinazorlara hatta kayaçların oluşumuna kadar götürüp son derece başarılı görüntülerle sorgulayan Terence Malick.

"Her şey ben yaşarken oldu, bunu / bilsin insanlar / ben yaşarken koptu tufan / ben yaşarken yeni baştan yaratıldı kâinat / her şeyi gördüm içim rahat / gök yarıldı, çamura can verildi" işte kendi kendime konuşurken kendime sorduğum ilk soruyla son cümlem arasındaki süreci bu dizelerin kronolojik çizgisinde aktarabilirim. Yönetmen de *Tree Of Life* filminde bu çizgiden ilerliyor. Peki ya tüm bu iç konuşmalar olurken dış dünya ne alemdedir? Godardien bir etkiden bahsedilse de, tüm karakterlerin iç konuşmalarının aktığı anlarda sinematografisini konuşturarak bu soruya cevap veren Malick, hem görsel hem de işitsel yolla yedinci sanatta duygu aktarımını kendine has bir biçimde başaran ender yönetmenlerden olduğunu ispatlıyor. Avrupa'da daha çok *Thin Red Line* filmiyle tanınan Amerikalı Süryani yönetmen, *Tree Of Life* filmiyle kendi izleyicisini net şekilde belirliyor.

WHO DIRECTED IT?

Terrence Malick is the director of the films that I feel the most when I talk to myself about the traces of the walls I hit, among the films hit me as soon as I watch. Terence Malick takes the source of the greatest pain that can be experienced from the Big Bang to the formation of dinosaurs and even the rock formation and questioned it with extremely successful images.

As I speak to myself, I can convey the process between the first question I asked myself and the last sentence in the chronological line of these lines, "Everything happened when I was alive / let people know that / the flood broke out when I was alive / the universe was recreated when I was alive / I saw everything I have peace of mind / the sky was split, the mud was revived." The director also follows this line in *The Tree of Life*. But what about the outside world when all these inner conversations take place? Even though a Godardien effect is mentioned, Malick, who answered this question by making his cinematography speak at the moments when the inner speech of all the characters flows, proves that he is one of the rare directors who managed to convey emotions in the seventh art in his own way, both visually and audibly. The American Syriac director, better known in Europe for his film, *Thin Red Line*, clearly determines his audience with the film, *The Tree of Life*.

NE YÖNETTİ?

2011'de önce Altın Palmiye kazandığı Cannes'da, sonra sinemaseverleri net biçimde ikiye bölen, baştan sona Terrence Malick filmi olduğunu belli eden *Tree Of Life (Hayat Ağacı)* filminin başrollerini Brad Pitt, Sean Penn ile Jessica Chastein paylaşıyor. Çekimlerine başlanıldığında sadece 20 sayfalık bir senaryo olduğu iddia edilen filmin konusu hakkında; 1950'li yıllarda, Orta Batılı bir aileyi merkezine alan film ailenin en büyük oğlu Jack'in, çocukluk masumiyetinin kaybolmasından başlayarak buruk bir yetişkinlik evresine geçişini anlatıyor, bilgisi verilmiş. Film aslında Zerkalo'yu da hatırlatabilen, çocukluk an'ları üzerinden anlatılan evlat-kardeş acısı. Bu acının üzerinden ise sevgi konusunu kainat kadar büyüten Malick, buna bağlı olarak doğa (anne), erdem (baba) ve Tanrı konularını izleyicinin duygularını açığa çıkararak işliyor.

WHAT DID HE DIRECT?

Brad Pitt, Sean Penn, and Jessica Chastein star in the film, *The Tree of Life*, which firstly won the Palme d'Or in 2011, then clearly divided the film lovers into two, making it clear from the beginning to the end it is a Terrence Malick film. About the film, which is claimed to be a 20-page script when shooting, it is said; focusing on a Midwestern family in the 1950s, the film tells the family's eldest son Jack's transition from the loss of childhood innocence to a bitter adult stage. The film actually reminds Zerkalo, it is child-brother pain told through childhood moments. Through this pain, Malick, who raised the subject of love as much as the universe, dealt with the subjects of nature (mother), virtue (father), and God by revealing the feelings of the audience.

NASIL YÖNETTİ?

4 kez Oscar adayı olan görüntü yönetmeni Emmanuel Lubezki, başka bir Brad Pitt filmi olan *Benjamin Button'ın Tuhaf Hikâyesi*'ndeki kostüm çalışmasıyla Oscar adaylığı bulunan Jacqueline West ve yaptığı film müzikleriyle 3 ayrı filmle *(The Curious Case Of Benjamın Button, The Queen ve The King's Speech)* Oscar adaylığına sahip Alexandre Desplat filmin yapım ekibinde yer almış. Bu üç ismin ve aynı zamanda filmin prodüktörlerinden Brad Pitt'in bu projeyi çok önemsemesi Malick'in filmdeki en büyük başarısı denilebilir. Bence, Lubezki'nin başrolde olduğu bu filmde görüntü yönetmeni doğadaki gerçeği arayışını yine tabiatın en saf duruşuyla aktarıyor. Kamera; sabit olmayan ve farklı açılardan kayarcasına ilerlerken, filmdeki duyguların ilerleyişi ile paralel şekilde hareket ediyor.

Babama küstahlık yapmamam için bana yardım et. Köpekleri dövüştürmemem için bana yardım et. Sahip olduğum her şey için şükretmemde bana yardım et.

Help me not to sass my dad. Help me not to get dogs in fights. Help me to be thankful for everything I've got.

HOW DID HE DIRECT IT?

Four-time Oscar nominee, cinematographer Emmanuel Lubezki, Oscar nominee for her costume work in another Brad Pitt film, *The Curious Case of Benjamin Button* Jacqueline West, and Oscar nominee for 3 separate films (The Curious Case of Benjamin Button, The Queen, and The King's Speech) Alexandre Desplat, took part in the production of the film. The fact that these three names, as well as one of the producers of the film, Brad Pitt, paid great attention to this project can be said to be Malick's greatest success in the film. In my opinion, in the film starring Lubezki, the cinematographer conveys his search for the truth in nature again with the purest stance of nature. Camera; While moving unstable and sliding from different angles, it moves in parallel with the progression of emotions in the film.

NEDEN YÖNETTİ?

"Rahibeler bize hayatta iki yol olduğunu öğretti. Ya doğanın yolu ya da inayet yolu. Hangi yolu izleyeceğinize siz karar verirsiniz. İnayet, istediği gibi hareket etmeye çalışmaz. Hafife alınmayı, unutulmayı, sevilmemeyi kabullenir. Hor görülmeye ve yaralanmaya razı gelir. Doğaysa sadece istediği gibi hareket eder (Tanrım, bu nimetleri bize bahşet ki...) diğerlerine de kendi istediğini yaptırır, (...sevgi dolu yolunda hizmet edebilelim...) onların üzerinde hakimiyet kurmayı sever (...bu çocukları koru)"

Terrence Malick, en iyi kadroyla en iyi görüntüleri toplayıp en iyi müzikler, en iyi oyuncular, en iyi kurgu ve en iyi kostümlerle 30 yıl çekmek istediği filmi bu iki yol (doğa-erdem) üzerinden anlatmak için yönetmiş.

Doğa sadece istediği gibi hareket eder. Diğerlerine de kendi istediğini yaptırır. Onların üzerinde hakimiyet kurmayı sever. Kendi bildiğini okur. Tüm dünya onun etrafında ışık saçarken mutsuz olmak için nedenler arar. Sevgiyse her şeye gülümser. İnayet yolunu seven hiç kimsenin sonu kötü olmaz diye öğrettiler. Ne olursa olsun sana karşı dürüst olacağım.

Nature only wants to please itself. Get others to please it too. Likes to lord it over them. To have its own way. It finds reasons to be unhappy when all the world is shining around it. And love is smiling through all things. Grace doesn't try to please itself. Accepts being slighted, forgotten, disliked. Accepts insults and injuries. I'll be honest with you no matter what.

WHY DID HE DIRECT IT?

"The nuns taught us there are two ways through life, the way of Nature and the way of Grace. You have to choose which one you'll follow. Grace doesn't try to please itself. Accepts being slighted, forgotten, disliked. Accepts insults and injuries. Nature only wants to please itself. Get others to please it too. Likes to lord it over them. To have its own way. It finds reasons to be unhappy when all the world is shining around it. And love is smiling through all things."

Terrence Malick collected the best images with the best staff and directed the film, which he wanted to shoot for 30 years with the best music, best actors, best editing, and best costumes, through these two ways (nature-virtue).

NE ZAMAN YÖNETTİ?

Bir bebeğin yüzerek kapıdan çıktığı sahne için yüzme havuzunun içinde baş aşağı duran bir oda inşa edilen filmin çekimleri 2008 yılında gerçekleştirilmiş. Kurgu kısmının uzunca bir zaman aldığı söylenen film 2011'de vizyondaydı.

Malick bu filmi, en derinden çekilen acının sorduruğu soruları, Big Bang'ten başlatıp yıllar önce kaybettiği abisini yine aynı şekilde sorular sorarak hisseden kardeşin şu an'ında yönetiyor. Malick filmini, aslında günümüzde yaşayan ve bir gökdelende çalışan adamın; çocukluğu, çocukluğundaki ailesi ve o ailenin acılarını barından "zihnindeki aile albümü"nün dönüm noktası olan "zamansızlık"ta çekmiş.

WHEN DID HE DIRECT IT?

The film, where an upside-down room was built in the swimming pool for the scene where a baby swims out of the door, was shot in 2008. The film, which is said to have taken a long time for the post-production process, was in theatres in 2011.

Malick directed this film in the present moment of the brother, who started the Big Bang and felt his brother, whom he lost years ago, by asking questions in the same way. Malick shot his film in 'timelessness,' which is the turning point of the 'family album in mind' of the man who actually lives today and works in a skyscraper, which contains his childhood, his childhood family, and the pain of that family.

Bu dünyada başarılı olmak istiyorsanız acımasız olacaksınız. İyi olursanız insanlar sizi istismar eder.

It takes fierce will to get ahead in this world. If you're good, people take advantage of you.

NEREDE YÖNETTİ?

Filmin, büyük çoğunluğu Teksas'a bağlı Austin'den 65 km uzaklıkta bulunan Smithville'de çekilmiş. Deneyimli prodüksiyon tasarımcısı Jack Fisk, özellikle bu mekânı seçtiklerini, hem eski hem sade hem de söz konusu yerleşim biriminin genel renklerinin filme uygun olduğunu söylemiş.

Tüm film izleyicinin zamanla anlayacağı biçimde "zamansızlık"ta çeken yönetmen final sahnesiyle de zamanın ardından evrenin oluşumuyla başladığı filminin mekânını da yok ediyor.

Dünyanın hiçbir yerinde belanın sizi bulamayacağı bir sığınak yoktur.

Nowhere in the world is there a shelter where trouble cannot find you.

Terrence Malick

WHERE DID HE DIRECT IT?

The majority of the film was shot in Smithville, 65 km from Austin, Texas. Experienced production designer Jack Fisk said that they especially chose this location and that both the old and plain colours and the general colours of the settlement in question were suitable for the film.

The director, who draws in "timelessness" in a way that the audience will understand in time, also destroys the space of his film, which he started with the formation of the universe after time with the final scene.

İSTANBUL'DAKİ İTALYA

Taksim Cumhuriyet Anıtı

ITALY IN İSTANBUL
TAKSIM SQUARE
REPUBLIC
MONUMENT

SEDAT BORNOVALI

Resmi bir tanım olmasa da Taksim Meydanı'nın İstanbul'un merkezi olduğu hemen herkesçe kabul görmüş bir uzlaşmadır.

Burada meydanın merkezinde değil ama insan hareketinin en yoğun olduğu kısmının merkezinde Cumhuriyet Anıtı bulunur.

Cumhuriyetin daha ilk yıllarında bile kendini en açık şekilde gösteren Türk İtalyan dostluğu ülkemiz açısından son derece önemli bu anıtta da görkemli bir yansıma buluyor.

Yapıt iki İtalyan sanatçının iş birliğiyle gerçekleştirilmiştir. Bunlardan bir tanesi geç Osmanlı ve özellikle erken Cumhuriyet döneminde İstanbul ve Ankara başta olmak üzere birçok kentimizde yapıları yer alan Mimar Giulio Mongeri'dir (1873-1953). Mongeri banka, kilise, iş hanı, konut gibi çok farklı işlevlerde yapılar tasarlamış ancak Cumhuriyet anıtı kariyerinde çok farklı bir yer tutuyor. Ona ait olduğu her geçen tarafından bilinmese de muhtemelen, mimarın en tanınan eseri.

Although it is not an official definition, it is accepted by almost everyone that Taksim Square is the centre of İstanbul.

Here, the Republic Monument is located not in the centre of the square, but in the centre of the crowd.

The Turkish-Italian friendship, which manifested itself most clearly even in the first years of the Republic, finds a magnificent reflection in this extremely important monument for our country. The work was produced in collaboration with two Italian artists. One of them is Architect Giulio Mongeri (1873-1953), who had buildings in many cities in Turkey, especially İstanbul and Ankara, in the late Ottoman and especially early Republic period. Mongeri designed buildings with very different functions such as banks, churches, commercial buildings, and residences, but the Republic Monument occupies a different place in his career. It is probably the architect's most recognizable work, although this isn't known by every person passing there.

Burada dönemin üslubunu yansıtan, geçmeli taşlarla iki renkli kemer açıklığı gibi unsurlarla, Klasik Osmanlı'yı çağrıştıran Birinci Ulusal Mimarlık Akımı çizgilerini taşıyan ve dışında da sivri kemerlerle yine tarihsel değinmeler yapan simgesel bir kapı ana kütleyi oluşturuyor. Çevresinde ise Taksim meydanının asıl işlevine uygun şekilde su oyunları için planlanmış bir düzenleme var. Ancak su ile ilgili kısımlar tamamlanmamış ve hayata geçirilememiş.

Anıttaki heykeller ise İtalya'nın o dönemde çok tanınan isimlerinden biri olan Pietro Canonica'ya (1869-1959) ait. Canonica 90 yılı bulan ömrüne sanatçılık ve devlet adamlığını da sığdırmış çok yönlü bir kişilik. Kendisine dönemin Cumhurbaşkanı tarafından yaşam boyu senatör olarak görev verilmiş. Roma'da ünlü Villa Borghese parkında sanatçıya hediye edilen ev bugün içinde Mustafa Kemal Atatürk ve İsmet İnönü heykellerinin de bulunduğu bir müze durumunda.

Canonica bu anıttan hemen önce İzmir'de ve Ankara'da günümüze değin meydanlarda Mustafa Kemal Atatürk heykellerini teslim etmiş, ülkemizi tanıyan ve seven bir heykeltıraştı. Taksim Anıtı heykellerinin sanatının zirvesi olmasını arzu ettiğini dile getirmişti. Verilen siparişe uygun olarak oluşturduğu bronz kompozisyonlarda anıtın kalbini oluşturan kemerden Mustafa Kemal önderliğinde iki tarafa doğru yönelen figür grupları gözlemlenebiliyor. Mustafa Kemal bunlardan birinde askeri kıyafetle Kurtuluş Savaşında, diğerinde ise sivil kıyafetle yeni kurduğu Cumhuriyet ortamında betimlenmiş.

Here, a symbolic door that reflects the style of the period, bearing the lines of the First National Architecture Movement that reminds the Classical Ottoman with elements such as two-colour arch opening with interlocking stones and also making historical references with pointed arches outside, constitutes the main mass. There is an arrangement planned for water games under the main function of Taksim Square. However, it hasn't been completed and could not be implemented.

The statues in the monument belong to Pietro Canonica (1869-1959), one of Italy's well-known names at that time. Canonica was a versatile person who was an artist and statesman during his 90-year life. He was given a life-long mandate as a senator by the then President. The house, which was gifted to the artist in the famous Villa Borghese Park in Rome, is today a museum with statues of Mustafa Kemal Atatürk and İsmet İnönü.

Canonica was a sculptor who delivered the statues of Mustafa Kemal Atatürk on squares in İzmir and Ankara just before this monument, and who knew and loved our country. He wanted the Taksim Monument sculptures to be the peak of his art. In the bronze compositions he created, it is possible to observe the figure groups that turn towards both sides under the leadership of Mustafa Kemal from the arch forming the heart of the monument. Mustafa Kemal was depicted in one of them in the War of Independence in military clothing, and in the other, in civilian clothing, in the environment of the newly established Republic.

Anıttaki heykeller ise İtalya'nın o dönemde çok tanınan isimlerinden biri olan Pietro Canonica'ya (1869-1959) ait.

The statues in the monument belong to Pietro Canonica (1869-1959), one of Italy's well-known names at that time.

Ammonit Fosil

Yapının tüm malzemesi yani doğal taşları da İtalya'dan getirilmiştir. Yine pembe renkli ancak çok daha dayanıklı bir taş olan granitten yapılması planlanırken uygulama İtalya'nın Trentino bölgesi kökenli "rosso di Verona" (Verona kırmızısı) taşı kullanılarak yapılmış. Mimar Sinan'ın bazı eserlerinde de yalnızca iç mekânlarla sınırlı rastladığımız bu taş ammonit adı verilen fosilleri barındırmasıyla da tanınıyor.

Malzeme atmosfer koşullarına çok dayanıklı olmadığı için burada dış mekânda kullanım sonucu yıpranınca salyangoza benzeyen fosiller son zamanlarda daha net görünmeye başladı. Bu durum bir yandan restorasyon gerektiriyor ama bir yandan da renkli görüntülere sahne oluyor. Haznelerde kullanılan beyaz taşlar "bianco perlino" (inci beyazı) adı verilen ve yine aynı çevreden gelen bir fosilli kireç taşı. Yeşil kaplamalar ise Canonica'nın doğum yerinden hiç uzak olmayan, Torino yakınlarındaki Susa'dan çıkan "verde Alpi" ismiyle anılan serpantinit. Dokusu yılan derisini andırdığı için böyle bir isim verilmiş.

All the materials of the building, namely natural stones, were also brought from Italy. While it was planned to be made of granite, which is also a pink-colored but much more durable stone, the application was made using "rosso di Verona" (Verona red) stone originating from the Trentino region in Italy. This stone, which we encounter only in interior spaces in some of Mimar Sinan's works, is also known for containing fossils called ammonites. Since the material is not very resistant to atmospheric conditions, snail-like fossils have recently begun to appear more clearly when worn out as a result of outdoor use. This situation requires restoration on the one hand, but on the other hand, it causes colourful images. The white stones used in the reservoirs are fossil limestone called "bianco perlino" (pearl white) and comes from the same area. The green coatings are serpentinite known as "verde Alpi" originating from Susa near Turin, close to Canonica's birthplace. This name is given to it because it resembles snakeskin.

MAĞRİP'TEN DÜNYAYA:

DHAFER YOUSSEF

FROM MAGHRIB TO THE WORLD: DHAFER YOUSSEF

ŞAHKURT EMİRDAĞLI

1

Dhaffer Youssef. Böyle söyleyince daha havalı belki. Ama adı doğrudan Zafer Yusuf aslında. Çok uzaktan değil, buradan biri. Tunuslu. Cazcı, evet. Vecd hâlinde çoğu zaman. Müezzin bir dedenin dizinin dibinde kulağına dolan eşsiz Kur'an sesleri ile sabah kahvesi eşliğinde başlayarak gün boyu radyo dinleyen annesinin mırıldandığı şarkılar... Bu iki ana damardan beslenerek büyümüş bir çocuk. Bir müzisyen için en haklı varoluş gerekçesi. Mezun olduğu ilk müzik okulları olarak hatırlar bu kısımları zaten. Her şeyden izole küçücük hayatından dünyaya açılan bu pencereler, camideki olağan akustik sayesinde tanıdığı sesini, hayatının yegâne sırrı hâline getirecektir. Şu sözleriyle birlikte elbette: *"Eğer caz müzisyeniyseniz, bu kaderinizde yazılıdır; eğitim almanız gerekmez, zaten onunla doğmuşsunuzdur"*

Dhaffer Youssef. It may be cooler to say in that way. But in Turkish, it is Zafer Yusuf. Not from afar. Tunisian. A jazz musician, yes. Most of the time he is in a state of rapture. With the unique Qur'an sounds that were heard right next to a muezzin grandfather, the songs her mother mumbled, starting with her morning coffee and listening to the radio all day long... A child who grew up fed by these two main vessels. The most justified reason for existence for a musician. He remembers these parts as the first music schools he graduated from. These windows, opening to the world from his tiny life isolated from everything, made the voice he knew thanks to the usual acoustics in the mosque, the only secret of his life. With these words, of course: *"If you are a jazz musician, it's your destiny and that's it; you don't need training, you were already born with it."*

2

1967 Tunus doğumlu. 7 kardeşiyle birlikte yokluk içinde yaşadığı ama çok öğrendiği bir hayat. Tunus'un kıyı şeridinde Mehdiye ve Munastır şehirleri arasında bulunan Teburca adlı küçük bir kasabada cami ile ev arasında geçen hayatı, ilerleyen yıllarda ilahi bir yakarış gibi icra edeceği müziğinin anahtarıydı aslında. Ömrünün bütün kapıları çocukluk yıllarına ait bu anahtarla açılacaktı zaten.

He was born in 1967 in Tunisia. He lived in poverty with his 7 siblings but learned a lot. The life between mosque and house in a small town called Téboulba, located on the coastline of Tunisia between the cities of Mahdia and Monastir, was actually the key to his music that he would perform like a divine supplication in the coming years.

3

Tunus havalarından Arap lirizmine, Akdeniz esintisinden Kavvali geleneğine, Sufi rüzgârlarından Hint müziğine kadar geniş bir aralıkta gezinen zengin bir karışımın hâkim olduğu o müzikal kimlik kartı. *İstanbul* olarak özetliyor bu kartı kısaca. İki yakanın ortasında, iki yakaya da ait ve ikisinin de dışında aslında. Sesiyle ulaşabildiği her iklimin yerlisi, sesinin ulaşamadığı yerlere sürgün. Özgün vokaline eşlik eden udunu paranteze alarak, avaz ve enstrüman bağlamında söylediklerini kayıt altına alalım o hâlde: *"Vokalim yeni sesler keşfetmemi sağlayan bir enstrüman. Ud, vokalimin bir uzantısı. Aynı zamanda vokalim de udumun bir uzantısı. Vokalin sınırsız bir kapasiteye sahip olduğuna çok eminim. Tıpkı diğer enstrümanlar gibi onun üzerine de çalışmanız lazım."*

That musical identity card, dominated by a rich mix ranging from Tunisian style to Arabic lyricism, from the Mediterranean breeze to the Qawwali tradition, from Sufi winds to Indian music. He summarizes it as *İstanbul*. It is in the middle of both sides, it belongs to both sides and is actually outside of both. He is a native of every climate he can reach with his voice, exile to places his voice cannot reach. Then let's record what he said in the context of a cry and instrument by bracketing the oud accompanying his original voice: *"My voice is an instrument through which I sing and discover new sounds. The oud is an extension of my voice and vice versa. I am convinced that the capacity of the voice is limitless; you need to work it as with any other instrument."*

4

Müzik ona uzun bir teselli. Başı ağrıdığında bile tedavi olarak şarkı söylemeyi tercih eden bir adam. İlacı, yoldaşı ve kaderiyle "birlikte" müzik. Tunus'ta kalsaydı ve hatta hiç Viyana'ya gitmeseydi bile, kendi ritmini bulup melodilerini gökyüzünde uçurmaya ve avazını bir yakarış olarak hakikate hasretmeye devam edecekti mutlaka. Bunun bir yolunu bulacaktı. Kendi yolunu tarif ederken "aldığım yol, nerede doğduğumdan daha önemli" demesi, bu sebeple kıymetli. Müziği bir dua etme şekli olarak görüp, seslerin mucizesiyle en yukarıya doğru tırmanarak nihayetinde Allah'a ulaşmaya çabası.

Music is a long consolation for him. He prefers to sing as a cure even when he has a headache. Music "with" his medicine, companion, and destiny. If he had stayed in Tunisia, and he had never been to Vienna, he would surely continue to find his own rhythm, fly his melodies in the sky and long for the truth as a prayer. He would find a way for that. So, it is precious that he says "the path I take is more important than where I was born" while describing his own path. Seeing music as a way of praying is an effort to reach God ultimately by climbing upwards with the miracle of the voices.

5

Varmak istediği makam Muhammed Omran ile Miles Davis arasında bir yer. Doğu ile Batı arasında bir elçi değil ama, debisi yüksek bir ırmak, coşkun ve taşkın bir ırmak. Elçi değil evet, ulak belki. Tunus'taki yoksul evlerini saran melodilerden bugüne değin; müezzin dedesinin dizinin dibinde, yaşadığı köyün ilahi korolarında, annesinin mutfağında, dost düğünlerinde, tek başına evde ya da Cemal Reşit Rey'de, hep aynı melodinin peşinde, hep aynı şarkıyı söylemekle meşgul. Elektronik altyapılar üzerine uduyla işlediği o nakış ve aşkın bir hâlin son perdesine tutunarak sesiyle yükseldiği makam.

The position he wants to reach is somewhere between Muhammed Omran and Miles Davis. He is not an ambassador between East and West, but a river with a high flow, an exuberant and overflowing river. No, he isn't an ambassador, but, maybe a messenger. From the melodies surrounding their poor house in Tunisia till today, next to his muezzin grandfather, in the divine choirs of the village where he lived, in his mother's kitchen, at his friend's wedding, at home alone or Cemal Reşit Rey, he has always been busy singing the same song, always chasing the same melody. The embroidery he made with his oud on an electronic basis and the the position where he rose clinging to the final curtain of a transcendent state rises with his voice...

6

Zafer Yusuf önce memleketi Tunus, ardından notaların beşiği Viyana'da devam ettirdiği müzikal arayışlarını, her zaman uzun bir sınırsızlığın içinde tutmayı tercih etti. Şarkılarını, avazını ve udunu, müziğin o büyük göğündeki yıldızlarla birlikte düşündü daima. İçinde bulunduğu kolektif işlerin ve diğer müzisyen arkadaşlarıyla birlikte imza attığı ortak projelerin bu büyük toplamın içinde bir karşılığı vardı elbette. Aslında Doğu ile Batı arasında bir köprü değil, bu köprüde yolunu arayan bir müzisyen olmayı istemesinin anlamı büyük. Yaptığı müziğin yelpazesindeki türler arasında bir hiyerarşinin değil, serbest bir etkileşimin hükmü mevcut.

Zafer Yusuf always preferred to keep his musical pursuits, which he continued in his hometown Tunisia and then in Vienna, the cradle of notes, in a long limitlessness. He always thought of his songs, his lungs, and oud, with the stars in that great sky of music. Of course, the collective works he was involved in and the joint projects he signed with his fellow musicians had a counterpart in this great sum. In fact, it is not a bridge between East and West, but it makes a lot of sense to want to be a musician looking for his way on this bridge. There is no hierarchy but a free interaction between the genres in the spectrum of his music.

7

Gittikçe daha da zenginleşen müzikal anlayışı, bugün toplamda ortaya çıkan Zafer Yusuf imgesinin temelleri olarak kabul edilebilir. Bir ziyafetin tam ortasında kalarak o hâlde; Malak albümünden; Tarannoum, Iman, A Kind of Love ve Derballah. Electiric Sufi albümünden; Yabay. Digital Prophecy albümünden; Dawn Prayer ve Holy Lie. Divine Shadows albümünden; Un Soupir Eternel. Glow albümünden; Mon Parfum ve Babylon. Abu Nawas Rhapsody albümünden; Khamsa The Khamriyat of Abu Nuwas. Birds Requiem albümünden; Blending Souls ve Khira Indicium Divinum Elegy adlı şarkılarını dinlemeden göçmeyelim bu diyarlardan.

His musical understanding, which is getting richer and richer, can be regarded as the basis of the image of Zafer Yusuf, which has emerged in total today. Let's not leave these lands without listening to his songs; Tarannoum, Iman, A Kind of Love, and Derballah from the album Malak, Yabay from Electric Sufi, Dawn Prayer and Holy Lie from Digital Prophecy, Un Soupir Eternel from Divine Shadows, Mon Parfum and Babylon from Glow, Khamsa The Khamriyat of Abu Nuwas from Abu Nawas Rhapsody, Blending Souls and Khira Indicium Divinum Elegy from Birds Requiem by staying in the middle of a feast.

"Camide Kur'an okumak ve kubbede çınlayan ekoyu duymak tarif edilemez bir mutluluktu. Duyduğum bu seslere âşık oldum. Bu, Allah'tan kaynaklandığına inandığım çok güçlü bir istekti. "

"Reading the Quran in the mosque and hearing my voice resonating in the mosque's dome were great pleasures. I fell in love with these sounds I heard. This was a very strong desire that I believe came from God."

EN ESKİ KAHRAMAN: SU

Z. HİLAL KARATAŞ

THE OLDEST HERO: WATER

Tarih boyunca sahip olduğumuz en değerli kaynak su. Arınmanın kutsallığın sembolü su. Çok eski zamanlardan beri suyun onun için hayati öneme sahip olduğunu bilen insanoğlu, suya kutsal bir değer atfetmiştir. Çeşitli din ve inanışlarda bunu yansımasını rahatlıkla görürüz. Mitolojiyle giriş yapacak olursak ilk dikkat çekenin Grekler olduğunu görürüz. Akarsu ve denizleri tanrılaştırırlar. Hatta İliade'de okyanusun, tanrıların babası olarak ifade edilir. Homer, eski toplumlarda ırmaklara canlı at atıldığından, koyun kurban edildiğinden bahseder. Ayrıca Eski Yunan'da tarlaları sulamak için düzenledikleri törenlerde yapılan karışımlar, suyu temizleyici bir işlevde kullandıklarını da gösterir.

Hindular ise, kutsal saydıkları Ganj Nehri'nin günahlarını temizlediğine inanırlar. Hinduizm'in dini kaynaklarında yer alan, "Ey su, sen her şeyin ve her varlığın kaynağısın. ", "Su, ölümsüzlük iksiridir.", "Her iyiliğin prensibidir." gibi ifadeler suya atfettikleri değeri bize gösterir.

Sümerlilerde derinliklerin, bilginin ve ölümsüzlüğün ilahı olduğuna inanılan Enki ise su tanrısıdır. Benzer şekilde Babil ve Akad mitolojisinde EA adını alır.

Ateşe tapan Mecûsîlerde de suyun yeri kutsaldır. İnanışlarına göre Zerdüşt'ün tohumu Kansava Gölü'nde meleklerin gözetiminde saklanır. Buna ek olarak Zerdüşt'ten sonra en çok öneme sahip olan Anahita, su ilahesidir.

Orta Asya'ya baktığımızda da suyun kutsallığını koruduğu görülmektedir. Çin kaynaklarına göre, Gök Tanrı'ya kurban verme töreni, kutsal sayılan bir ırmağın kenarında yapılırdı. Göktürk Kitabeleri'nde ise benzer şekilde Kimekler'de su tanrısının bulunduğunu ve Ertiş Irmağı'nın kutsal sayıldığını görmekteyiz. Birûnî ise

The most valuable source we have had throughout history is water. The symbol of holiness and purification is water. Knowing that water is of vital importance to him since ancient times, human beings attributed a sacred value to water. We can easily see this reflection in various religions and beliefs. If we start with mythology, we will see that the Greeks are the first to attract attention. They divinised rivers and seas. Even in Iliad, the ocean is expressed as the father of the gods. Homer mentions that in ancient societies live horses were thrown into rivers and sheep were sacrificed. Also, the mixtures made in the ceremonies they organised to irrigate the fields in Ancient Greece show that they used the water for a cleaning function.

Hindus, on the other hand, believe that the Ganges River, which they regard as sacred, clears their sins. Sayings in the sacred sources of Hinduism like, "O Water, you are the source of our lives. Flowers," "Water is the elixir of immortality," "Water is the principle of all good," show us the value they attribute to water.

Enki believed to be the god of depths, knowledge, and immortality in the Sumerians is the god of water. Similarly, it is named EA in Babylonian and Akkadian mythology.

Water is also sacred for Zoroastrians who worship fire. According to their beliefs, Zarathustra's seed is kept in the Lake of Kansava under the supervision of angels. Besides, Anahita, the most important one after Zarathustra, is the water goddess.

When we look at Central Asia, it is seen that water preserves its sacredness. According to Chinese sources, the sacrifice to Tengri (sky god) was held at the bank of a sacred river. Similarly, in the Gokturk Scripts, we see that the water god is found in the Yemek

> ***Çin kaynaklarına göre, Gök Tanrı'ya kurban verme töreni, kutsal sayılan bir ırmağın kenarında yapılırdı.***
>
> ***According to Chinese sources, the sacrifice to Tengri (sky god) was held at the bank of a sacred river.***

Kimekler'in, Ertiş Irmağı'nı tanrı saydıklarını ve ölen kişileri yakıp küllerini bu ırmağa döktüklerini anlatır. Bu "su kültü" izlerini günümüze de sirayet ettiğini de görmekteyiz. Örneğin Anadolu'nun bazı yerlerinde şifalı olarak kabul edilen sulara girildiğinde çocuk sahibi olamayanların tedavi olduğuna inanılıyor. Farklı yörelerde bulunan balıklı göllerdeki balıkların ise evliya veya asker olduklarına, savaş zamanı ortadan kaybolduklarına inanılmaktadır.

İlahi dinlerden Yahudiliğe gelindiğindeyse su, inananlar için kurtuluş, düşmanları için de felaket anlamı taşır. İsrailoğullarının Kızıldeniz'i geçip kurtulması, Firavun 'un ordusunun ise suyun derinliklerine gömülmesi buna örnektir. Musa'yı Nil'den kurtaran Firavun'un kızı ona "sudan kurtulan" anlamına gelen Moseh ismini vermiştir. Bir kehanete göre "âb-ı hayat" ın Kudüs'ten çıkacağına inanırlar.

Hristiyanlarda ise Yunanca "suya batırmak" anlamına gelen vaftiz uygulaması bu dinin olmazsa olmazıdır. Vaftiz edilmeyenler dine girmemiş sayılır.

Ayrıca vaftiz suyunun Hz. İsa'dan geldiğine inanırlar. Dikkat çeken bir diğer unsur da Yeni Ahit'te sudan yaşayan bir varlık olarak bahsedilmesidir.

İslamiyet'e gelindiğindeyse su maddi, manevi arınmadır. Abdest, ibadete hazırlıkta önemli yer tutar. Kâbe'nin yanındaki Zemzem suyu kutsal ve şifalı kabul edilir. Müslümanlar ahirette Hz. Muhammed'e Kevser isimli bir nehir bahşedileceği ve kıyamet günü ümmetinin oraya geleceğine inanır. Kur'an'da geçen "Bizim diri ve canlı olan her şeyi sudan yaratıp meydana getirdiğimizi görüp anlamıyorlar mı?" ifadesi aslında suyun her şey demek olduğunu bize gösterir.

Fuzûlî'nin Hz.Muhammed'i övmek için yazdığı "Su Kasidesi"nden bir beyitle yazıyı bitirelim.

Umduğum oldur ki rûz-ı haşr mahrûm olmayam / Çeşm-i vaslun vire men teşne-i dîdâra su

and the Irtysh River was considered sacred. Al-Biruni told that the Yemek regarded the Irtysh River as a god and cremated the deceased and scattered their ashes into this river. We also see that these "water cult" traces have survived to the present day. For example, in some parts of Anatolia, it is believed that those who cannot have children are treated when they enter waters that are considered to be healing. It is believed that the fish in the lakes in different regions were saints or soldiers and disappeared during the war.

As for Judaism, one of the divine religions, water means salvation for believers and disaster for their enemies. An example is the Israelites' passing through the Red Sea and the Pharaoh's army being buried deep in the water. The daughter of Pharaoh, who saved Moses from the Nile, gave him the name Moshe, which means "saved from the water." According to a prophecy, they believe that "the Fountain of Youth" will come out of Jerusalem.

For Christians, the practice of baptism, which means "to immerse in water" in Greek, is an indispensable part of this religion. Those who aren't baptised are considered to have not entered the religion. Also, they believe that the baptism water comes from the Prophet Jesus. Another noteworthy element is that water is mentioned in the New Testament as a living being.

When it comes to Islam, water is material and spiritual purification. Ablution plays an important role in preparation for praying. The Zamzam water next to the Kaaba is considered sacred and healing. Muslims believe that in the hereafter the Prophet Muhammad will be granted Pond of Abundance and his ummah will come there on the Day of Judgment. The verse in Quran, "Did the unbelievers not realize that We made every living being out of water?" shows us water means everything.

Let's finish the article with a couplet from the "Water Eulogy" written by Fuzuli to praise the Prophet Muhammad.

I hope your meeting fountain will give water to me who is thirsty for your beautiful face / And won't deprive me on the Day of Judgement

RIJKSMUSEUM

ŞAHESER İMPARATORLUĞU: MASTERPIECE EMPIRE: RUJKSMUSEUM

ELİF ÖZOĞUL

Aklımda Hollanda gezisi hayaliyle kahvemi yudumlarken, bir yandan müzeler şehri Amsterdam'daki Rijksmuseum'u ekranımın başında gezmeye karar veriyorum. Rijksmuseum, şehirdeki Museumplein'da bulunan Hollanda ulusal müzesi. Rembrandt'tan Van Gogh'a dünyanın önemli ressamlarının eserlerine, tarihi koleksiyonlara ve ülkenin en büyük sanat tarihi kütüphanesi olan Cuypers'e sahip bu müzeyi gezmeden önce, bana rehberlik etmesi ve gezi sırasında eserler hakkında detaylı bilgi sahibi olmak için Rijksmuseum uygulamasını telefonuma indiriyorum.

Şu Anda Buradasınız: Rijksmuseum Sanal Turu[1]

Müzenin içine girmeden önce Museumstraat'ta bulunan bahçesinde durup Rönesans etkileriyle birlikte gotik bir mimariye sahip bu muhteşem binayı uzun uzun inceliyorum[2] ve biraz araştırma yapıyorum. Şehir yöneticilerinin koleksiyonlarının sergilenmesi amacıyla Lahey'de kurulan müze, 1808'de Louis Bonaparte'ın emriyle Amsterdam'a taşınmış. Bugünkü bina 1885'te inşa edilmiş ve yıllar geçtikçe biriken eşsiz eserler ile bizlere ulaşmış. Burası içinde onlarca galeriyi ve yüzyılları barındıran devasa bir müze, keşfetmek uzun ve heyecanlı olacak.

While sipping my coffee with the dream of a trip to the Netherlands in my mind, I decide to visit the Rijksmuseum in the museum city of Amsterdam in front of my screen. The Rijksmuseum is the Dutch national museum located in the Museumplein. Before visiting this museum, which has the works of important painters, from Rembrandt to Van Gogh, historical collections, and Cuypers, the largest art history library in the country, I download the Rijksmuseum application to my phone to guide me and to have detailed information about the works during the trip.

You Are Here Now: Rijksmuseum Virtual Tour

Before entering the museum, I stop at the garden of the Museumstraat and examine this magnificent building , which has a gothic architecture with Renaissance influences and do some research. The museum, which was established in The Hague to exhibit the collections of city administrators, was moved to Amsterdam in 1808 by the order of Louis Bonaparte. Today's building was constructed in 1885 and reached us with unique works accumulated over the years. This is a huge museum that houses dozens of galleries and centuries, and it will be long and exciting to explore.

[1] https://artsandculture.google.com/partner/rijksmuseum
[2] https://360stories.com/amsterdam/story/rijksmuseum

Patrona Halil, Jean Baptiste Vanmour

Giriş, B1 ve Birinci Kat: Yüzyıllar Arasında Yolculuk

Müzeden içeri giriş yapıyorum. Heykellerle dolu giriş katta bir sürü odalara ayrılmış özel koleksiyonlara sahip galeriler olduğunu keşfediyorum. Sitenin beni başlattığı yerin sol koridorundan giriyorum. 17. yy'a uzanan Avrupa'nın ve ABD'nin gemi modellerinin ve silahların yer aldığı sergiyi, bu kadar kıymetli eserin bir arada olmasına inanamadığım dekoratif sanatlar bölümünü ve oradan 1100-1600 yıllarındaki Orta Çağ Avrupa ve Hıristiyan sanatını kapsayan galeriye geçiyorum. Burası Avrupa tarihini bize ilk bakışta yansıtabilen eserlerle dolu. Alt kata inmek için B1 bölümüne tıklıyorum. Philips Kanadı denilen alanda yer alan Asya Sanatları Bölümü'nde ışınlanır gibi kendimi buluyorum. Bilgilendirme tabelasından Budist veya savaş imgeleriyle işlenmiş Çin, Japonya ve Kore eserlerinin yer aldığını okuyorum. Burada, tarihte Hollanda'nın ticaret yoluyla elde ettiği eserler sergileniyor. Koleksiyonda Japon shoji'lerinden, Vietnam tabaklarına, Kore el işçiliğinden Asya takılarına kadar değerli eserleri geziyorum. Birkaç bölümden oluşan galerinin neredeyse her köşesinde Buda heykelleri ve Asya tanrıları karşılıyor.

Birinci kata geçtiğimde ise 18. yüzyıl beni kucaklıyor. Her bölümün başında, eserlerin içinde geçtiği dönemi anlatan bilgilendirme yazıları var, tarihin dokusunu hissederek gezme imkânı veriyor. Ayrıca bu bölümde Van Gogh'un ritmik fırça darbeleriyle ünlenen otoportresi de bulunuyor. Ancak ben bu katta en çok dikkatimi çeken bölümü anlatmak istiyorum: Jean Baptiste Vanmour bölümü. 17. yüzyılda görevlendirme ile İstanbul'a gelen ve ölene kadar burada yaşayan Vanmour, Osmanlı İmparatorluğu'nun törenlerini ve Lale Devri'ni ustalıkla resmetmiş ve bu sayede dönemin tek tanığı olarak günümüze ulaşmış. Odadaki her bir tabloda Osmanlı'yı yoğun kırmızı ve mavi tonlarıyla tasvir ettiği görülüyor. Sağdaki duvarda

> ***17. yüzyılda İstanbul'a gelen Vanmour, Osmanlı İmparatorluğu'nun törenlerini ve Lale Devri'ni büyük bir ustalıkla resmetmiş.***
>
> ***Vanmour, who came to İstanbul in the 17th century, painted the ceremonies in the Ottoman Empire and the Tulip Era skilfully.***

Entrance, B1 and First Floor: A Journey Through the Centuries

I enter the museum. I discover that there are galleries with private collections divided into many rooms on the ground floor full of sculptures. I enter from the left corridor where the site started me. I move on to the exhibition of European and US ship models and weapons dating back to the 17th century, the decorative arts section, which I cannot believe that such valuable works are together, and from there to the gallery covering Medieval European and Christian art from 1100-1600. This place is full of works that can reflect the history of Europe at first glance. I click on the B1 section to go downstairs. I find myself teleporting in the Asian Art Department in the area called the Philips Wing. I read from the information sign that there are Chinese, Japanese, and Korean works embroidered with Buddhist or war images. Here, the artifacts that the Netherlands has acquired through trade in history are on display. In the collection, I visit valuable works from Japanese shoji to Vietnamese plates, Korean handicrafts to Asian jewellery. Buddha statues and Asian gods meet in almost every corner of the gallery, which consists of several sections.

When I go to the first floor, the 18th century embraces me. At the beginning of each section, informative articles describe the period from which the works are, allowing to travel by feeling the texture of history. Also in this section is Van Gogh's self-portrait, famous for his rhythmic brushstrokes. However, I would like to tell the part that draws my attention the most on this floor is Jean Baptiste Vanmour section. Vanmour, who came to İstanbul with assignment in the 17th century and lived here until his death, skilfully painted the ceremonies of the Ottoman Empire and the Tulip Era, thus his works have reached the present day as the only

Osmanlı saray eşrafından 31 kişinin ufak portreleri yer alıyor. Dikkatimi III. Ahmed'in elçi kabulünü anlatan resmin yanındaki "Patrona Halil" resmi çekiyor. Lale Devri'nin sona ermesinin ve bir padişahı tahttan indirmenin resmi bu: Patrona Halil isyanının. Resimde, Patrona Halil elindeki kılıcı zaferle göğe uzatıyor; sırtında kırmızı kaftan, ayaklarında kırmızı pabuçlarla gözlerindeki gurur açıkça okunuyor. Patrona Halil'in hemen arkasında isyanda ölenlerin cesetleri taşınıyor; ressam burayı yumuşak yansıtmış, çünkü isyan bitti ve artık... Resmin solunda taş bir sütunda Vanmour'un şık imzasını görüyorum ve uygulamadaki bilgiden ressamın Calkoen koleksiyonundaki tek imzalı tablosu olduğunu öğreniyorum.

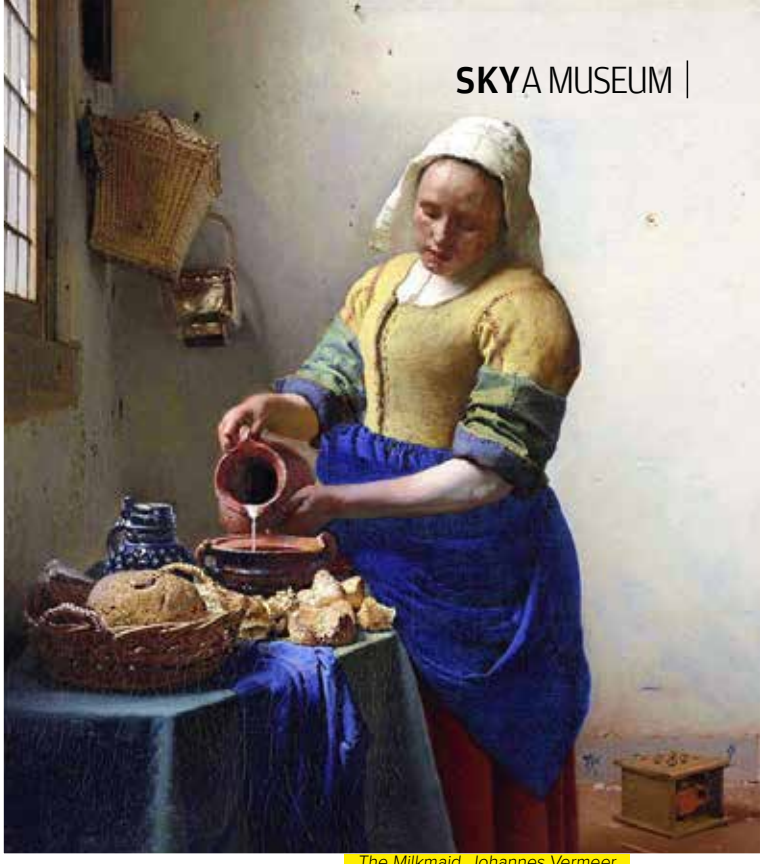
İkinci Bölüm: Merhaba Stendhal Sendromu!

Nihayet büyük bir merakla olmak istediğim yerdeyim: 2. Kat! Beni ilk olarak sergi salonunun içine atsa da, camekânlı bölüme tıklayıp Great Hall'e ulaşıyorum. Burası; Hollandalı ünlü sanatçıların tasvirlerinin vitray camlara işlenmiş pencereleri, işlemeli mozaiklerle kaplı görkemli tavanı ve duvar resimleri ile insanı sarmalayan ihtişamlı bir salon. Bu görkemi bir süre seyrediyorum. Salonda bulunan küçük kapılardan binanın diğer galerine de gidilebiliyor ancak ben daha fazla dayanamayıp büyük camlı kapıya tıklayarak ustaların yer aldığı Onur Galerisi'ne geçiyorum. Geniş koridorun her iki tarafında da bölmelere ayrılmış şekilde tablolar sergileniyor. Ortasından ışık alan kubbeler şeklinde inşa edilmiş tavanın işlemeleri muhteşem, her bir bölümün üzerindeki tavana ulaşan duvarlar ressamların tasvirleriyle bezenmiş. Sol bölümden başlıyorum, burada 17. yüzyılın müthiş portrecisi Frans Halls'un resimlerini inceliyorum, her bir portrede durarak müzenin mobil uygulamasından kısa bilgiler ediniyorum. Sonra, tam karşısındaki bölmede Johannes Cornelisz Verspronck portrelerine uğruyorum. Sonunda işte onu gördüm: Johannes Vermeer'in "The Milkmaid" tablosu. Hollanda'nın Altın Çağı'nın gündelik hayatı işte karşımda. Bir hizmetçi, merkezde o dönemin kutsal renkleriyle süt döküyor. Süt çömleğe akıyor ve geri kalan her şey durmuş. Işık tek bir açıdan ustalıkla odanın içine süzmüş, masada ekmekler de bizim gibi sütün dökülmesini bekliyor. O dönemin şaşasını düşününce buradaki "sıradan"ın gösterisi oldukça önemli.

witness of the period. In each painting in the room, it is seen that he depicted the Ottoman in intense red and blue tones. On the wall to the right are small portraits of 31 Ottoman court notables. My attention is drawn to the painting of "Patrona Halil" next to the painting of Ahmed III's acceptance of an ambassador. This is the painting of ending the Tulip Era and deposing a sultan; Patrona Halil rebellion. In the painting, Patrona Halil is holding the sword in his hand triumphantly to the sky with a red robe on his back and red shoes on his feet, the pride in his eyes is clear. The corpses of those killed in the riot are carried right behind Patrona Halil; the painter reflected this place softly because the rebellion is over and now... I see Vanmour's stylish signature on a stone column to the left of the painting and learn from the information in the application that it is the only signed painting in the Calkoen collection.

Part Two: Hello Stendhal Syndrome!

Finally, I am where I want to be with great curiosity: 2nd floor! Although takes me into the exhibition hall first, I click on the showcase section and reach the Great Hall. This is a magnificent hall that embraces people with the stained-glass windows of the depictions of famous Dutch artists, the magnificent ceiling covered with embroidered mosaics and murals. I watch this splendour for a while. You can go to the other gallery of the building through the small doors in the hall, but I cannot wait any longer and I click on the big glass door and go to the Gallery of Honour, where the masters are located. Paintings are exhibited in partitions on both sides of the wide corridor. The ceiling, built in the form of domes receiving light in the middle, is magnificent, and the walls reaching the ceiling above each section are decorated with painter's depictions. I start from the left side, here I examine the paintings of the great portraitist of the 17th century, Frans Halls, stop at each portrait and get brief information from the museum's mobile app. Then, in the opposite section, I stop by Johannes Cornelisz Verspronck portraits. Finally, I saw it, Johannes Vermeer's painting "The Milkmaid." Here is the everyday life of the Dutch Golden Age. A kitchen maid in the centre, in the sacred colours of that era. The milk is flowing into the pot and everything else is stopped. The light has filtered into the room from a single angle

The Milkmaid, Johannes Vermeer

Hollanda sanatının zirvedeki sanat eserlerini durup durup seyrediyorum. Sonunda, koridorun başından beri bana göz kırpan "The Night Watch" karşımda. Işığın ressamı Rembrandt van Rijn'in "Gece Devriyesi" tablosu. Gerçekten görkemli. Şehrin yöneticileri, milis kuvvetlerinin resmini sipariş etmiş Rembrandt'a, o ise alışılanın aksine, düşsel bir resim yaratmaktansa onları farklı perspektiflere yerleştirdiği ve bazı milisler diğerleri kadar resimde gözükmediği için ressam ilk defa reddedilmiş ve kariyerinin çöküşü olmuş. Milisleri bilemiyorum ancak bizler için devrim niteliğinde bir eser. Ressam, farklı yöne bakan kişiler, havada çarpışan mızraklar ve ışık detaylarıyla resmi hareketli kılmış. İnsanlar birazdan tablodan çıkacakmış gibi duruyor. Koyu arka plan üzerinde gittikçe açılan tonlarla ışık geçişleri çok gerçekçi. Resmin benim için en ilginç detayı, resmin en çok ışık alan kişisi ve beyaz giyimli ufak kız.

Üstümdeki hayranlık bulutuyla diğer galerileri gezmeye devam ediyorum. Bu katta Hollanda ustalarına ayrılmış birçok bölme daha var. Müzenin en üst katını ise çağdaş sanat eserleri oluşturuyor. Ancak bu büyük müzedeki eserlerin hepsini tek bir sayıda anlatmak mümkün değil. Binlerce esere ev sahipliği yapan bu müzeyi sindirmek için belki birçok kez daha gezeceğim. Siz de gezdiğinizde anlayacaksınız ki sanal imkânlarla da olsa burada olmak insanı başka duygularla kuşatıyor.

The Night Watch, Rembrandt van Rijn

skilfully, and the bread on the table is waiting for the milk to pour out as we do. Considering the fascination of that period, the show of the "ordinary" here is quite important

I stop and watch the top pieces of Dutch art. Finally, "The Night Watch" is in front of me, winking at me from the very beginning of the corridor. "The Night Watch" painting by Rembrandt van Rijn, the painter of light. It is truly magnificent. Administrators of the city ordered Rembrandt a painting of the militia. The painter was rejected for the first time and the collapse of his career began because he placed them in different perspectives rather than creating an imaginary picture contrary to the usual, and some militias did not appear in the picture as much as others. I don't know about militia but it is a revolutionary work for us. The painter made the painting lively, with people looking in different directions, spears colliding in the air, and light details. It looks like people will be out of the painting soon. Light transitions are very realistic, with shades getting lighter on a dark background. The most interesting detail of the painting for me is the person who gets the most light and the little girl dressed in white.

I continue to visit other galleries with a cloud of admiration above me. There are many other sections on this floor reserved for Dutch masters. The top floor of the museum consists of contemporary works of art. However, it is not possible to describe all the works in this great museum in a single article. Perhaps I will visit this museum, which is home to thousands of works, many more times to interiorise it. When you visit, you will understand that being here, even with virtual possibilities, surrounds you with other emotions.

TARİHİN AKIŞINI DURDURAN ŞEHİR: TOKAT

THE CITY THAT STOPS HISTORY: TOKAT

ÇAĞLAR ÇAĞATAY

Birçok medeniyete ev sahipliği yapan Tokat, hem tarih meraklılarının hem de doğaseverlerin görmesi gereken şehirlerden. Tokat'ta keşfedeceğiniz o kadar çok yer var ki. Kent, kümelenmiş bir tarih havzası âdeta. Müze, kale, han, tarihi bir sürü bina... Taşhan, Tokat Müzesi, kalesi, Mevlevihanesi, saat kulesi Tokat'ın gezilebilecek yerlerden sadece birkaçı.

Tokat'ta ilk durağımız Behzat semtinde yer alan ve şehrin her yerinden görülebilen Tokat Saat Kulesi. II. Abdülhamid'in tahttaki 25. yılı için 1902 yılında inşa ettirilmiş. Kesme taştan yapılan kulenin yüksekliği 33 metre. Her yarım saat ve saat başlarında iki dakika ara ile çalıyor ve şehrin her yerinden duyuluyor.

Tokat, which has hosted many civilizations, is one of the cities that should be seen by both history buffs and nature lovers. There are so many things you could discover in Tokat. The city is like a clustered historical basin. The museum, castle, inn, many historical buildings... Taşhan, Tokat Museum, castle, Mevlevi lodge, and clock tower are among the places you can visit in Tokat.

Our first stop in Tokat is Tokat Clock Tower located in the Behzat neighbourhood and visible from all over the city. It was built in 1902 for the 25th year of Abdulhamid II on the throne. The height of the tower made of cut stone is 33 metres. It rings every half an hour with two minutes breaks and is heard all over the city.

Tokat Kalesi, Roma döneminde yol güvenliği için kurulmuş ve 500 yıl Bizans'ın elinde kalmış. Çeşitli medeniyetler tarafından fethedilen kale, dik ve sarp kayalar üzerine kurulu ve doğal bir hisar durumunda. Kaledeki zindan ise birçok ünlü ismin tutsak yeri olmuş. Kalede çok eski çağlardan kalma kaya mezarı da var. Kentin manzarası için ziyarete değer. Ayrıca Roma İmparatoru Jül Sezar'ın Pontus Kralı 2. Pharnake'ye karşı zafer kazanarak dünyaca ünlü ''Veni, Vidi, Vici - Geldim, gördüm, yendim" sözünü söylediği Zile Kalesi'ni de rotanıza mutlaka ekleyin.

Tokat Castle was established in the Roman period for road safety and belonged to Byzantium for 500 years. Conquered by various civilizations, the castle is built on steep and is a natural fortress. The dungeon in the castle was the prison for many famous names. There is also a very ancient rock tomb in the castle. It is worth visiting for the view of the city. Also, be sure to add Zile Castle to your route, where the Roman Emperor, Julius Caesar said the world-famous "Veni, Vidi, Vici–I came; I saw; I conquered" by gaining a victory against Pharnaces II of Pontus.

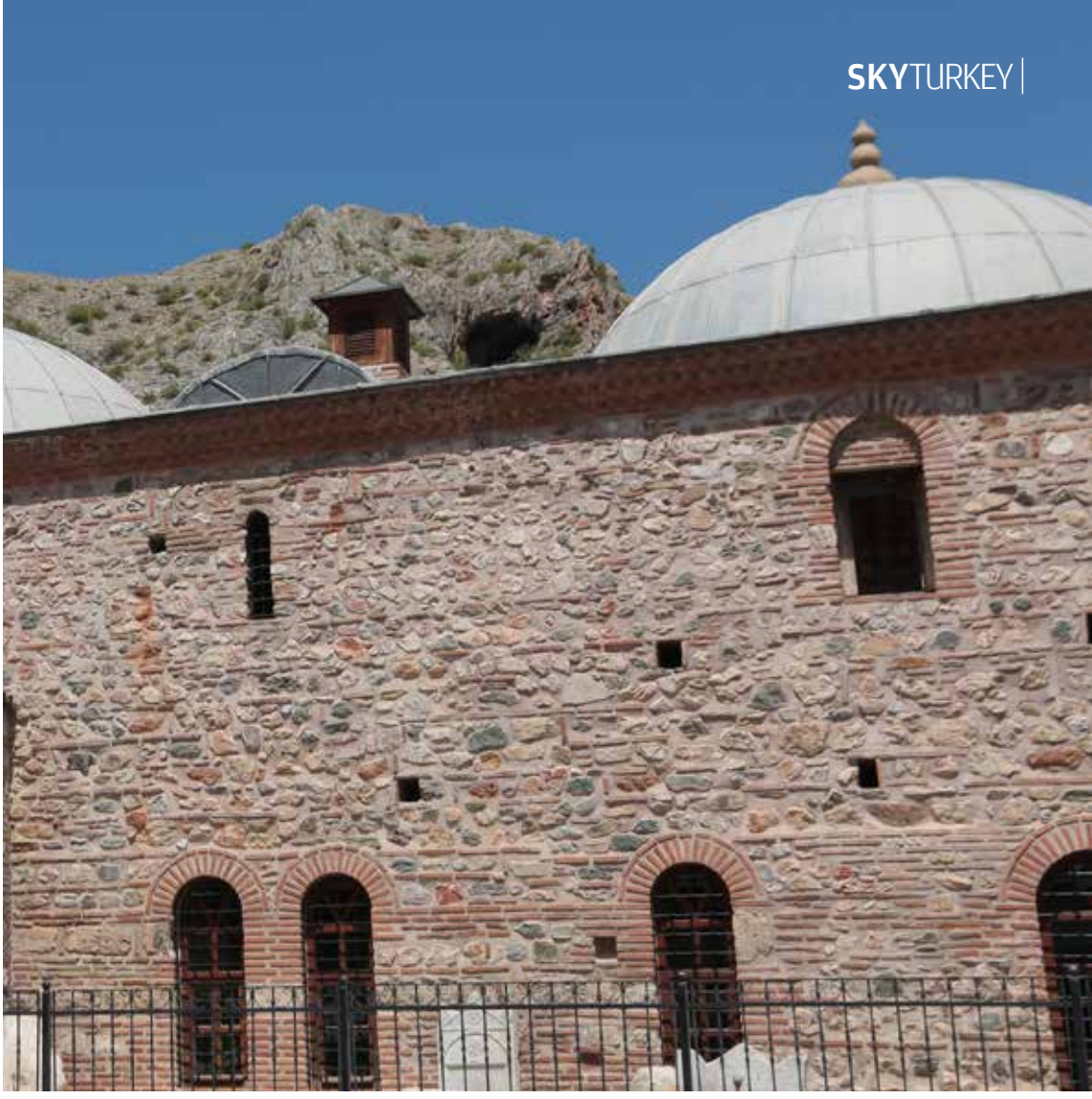
Tarihi Sulusokak'ta Bir An

Kentin köklü tarihini yakından görebileceğiniz bir yer olan Sulusokak, insanı dokuz asır öncesine götürüyor. Eski ticaret merkezini oluşturan Sulusokak ve onunla bütünleşmiş konutların bulunduğu Halit Sokak, çeşitli medeniyetlerin izlerini taşıyor. Safranbolu evlerine benzeyen Tokat evleri, çeşitli dönemlere ait cami, han, hamam, medrese, türbe, bedesten ve çeşme gibi daha birçok tarihi eserleri ile sizi zaman yolculuğuna çıkarıyor.

A Moment on Historical Sulu Street

Sulu Street, a place where you can see the long-established history of the city closely, takes you nine centuries back. Sulu Street, which forms the old trade centre, and Halit Street, where the houses integrated with it are located, bear the traces of various civilisations. Tokat houses, which are similar to Safranbolu houses, take you on a time journey with many historical artifacts such as mosques, inns, baths, madrasahs, tombs, bazaars, and

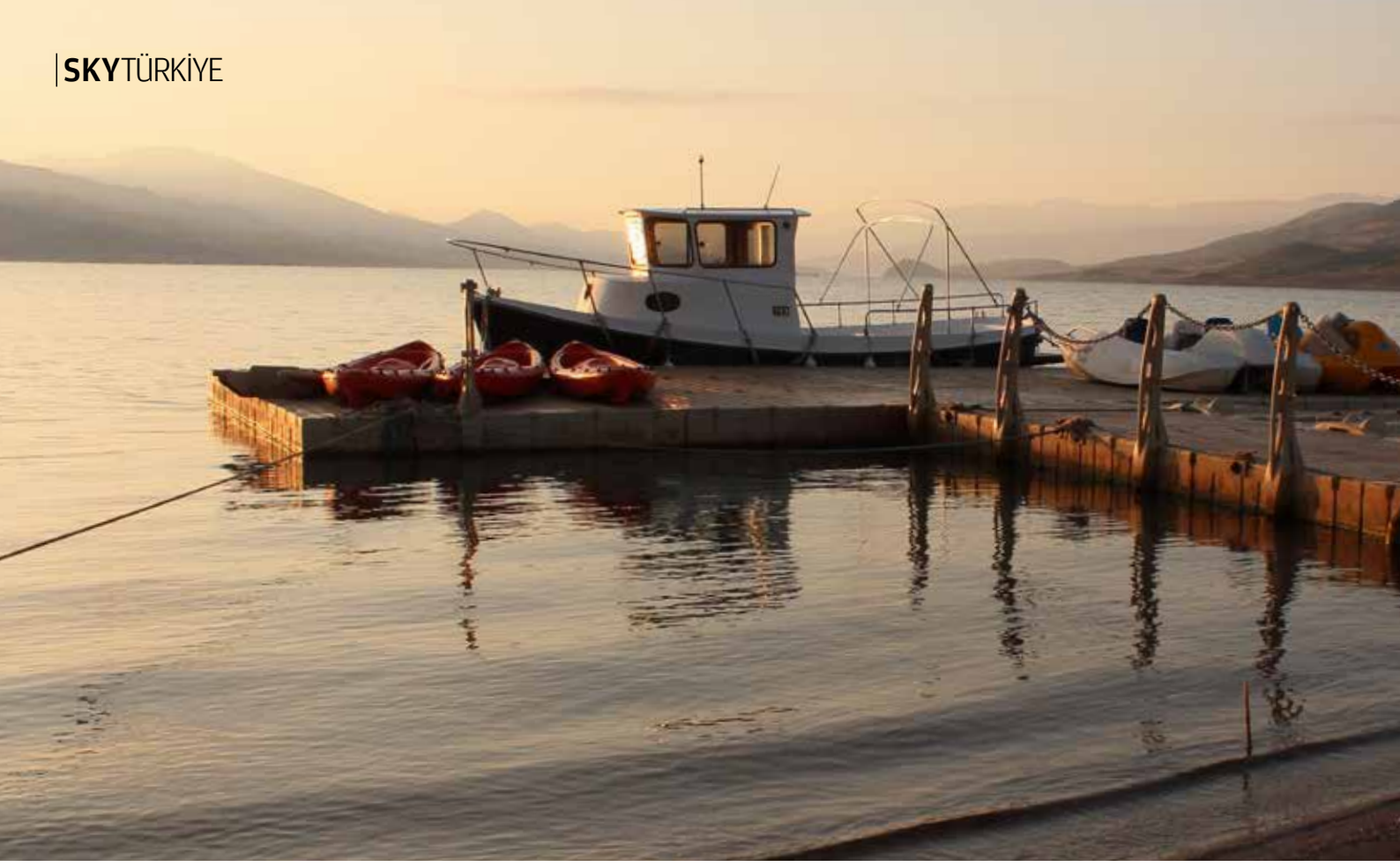

Bu yerde, Sulusokak Çarşısı, Tokat Kültür Evi, Yağıbasan Medresesi, Arastalı Bedesten, Deveciler Hanı ve Yazmacılar Hanı gibi birçok yapı bulunuyor.

Sulusokak'taki Tokat Müzesi ilk olarak 1926'da Anadolu Selçuklu Dönemi'ne ait bir tıp medresesi olan Gökmedrese binasında faaliyet göstermiş. Ancak zaman geçip eser sayısı arttıkça Tokat Müzesi, 2012'de Arastalı Bedesten'e taşınmış. Gaziosmanpaşa Bulvarı üzerinde yer alan Latifoğlu Konağı ise 18. yüzyıl Osmanlı sivil mimarisinin en güzel örneklerinden biri. Konak, süslemeleri ile kesinlikle gezilecek yerler listesinde olmayı hak ediyor. Müzede, yöre halkının kullandığı eşyaları ve kıyafetleri yakından görebilirsiniz. Kent merkezinin ana alışveriş caddesi olan Tokat Çarşısı, sıra sıra dükkânları ile herkes tarafından tercih ediliyor. Kentte Osmanlı'dan kalma en güzel hanlardan biri olan Taşhan'da da 400 yılı aşkın bir süredir esnaf ve zanaatkârlar var. İki katlı, dikdörtgen planlı ve geniş avlulu olan handa keyifli zamanlar geçirebilirsiniz.

fountains belonging to various periods. There are many buildings in this place such as Sulu Street Bazaar, Tokat Culture House, Yağıbasan Madrasah, Arastalı Bedesten, Deveciler Inn and Yazmacı Inn.

The Tokat Museum on Sulu Street was first established in 1926 in the Gökmedrese building, a medical madrasah belonging to the Anatolian Seljuk period. However, as time passed and the number of works increased, Tokat Museum moved to Arastalı Bedesten in 2012. Latifoğlu Mansion, located on Gaziosmanpaşa Boulevard, is one of the best examples of 18th century Ottoman civil architecture. The mansion definitely deserves to be on the list of places to visit with its decorations. In the museum, you can see the goods and clothes used by the local people closely. Tokat Bazaar, the main shopping street of the city centre, is preferred by everyone with its rows of shops. In Taşhan, one of the most beautiful Ottoman inns in the city, there have been tradesmen and craftsmen for over 400 years. You can spend pleasant times in the inn, which has a two-storey, rectangular plan and a large courtyard.

Mimari yapısıyla dikkati çeken ve “Anadolu'nun en estetik Mevlevihanesi” olarak nitelendirilen Mevlevihane Vakıf Müzesi ziyaretçilerin yoğun ilgisiyle karşılaşıyor. Mevlevihane, 17. yüzyılda yaptırılmış. 2005’de restore edilen bina müze olarak açılmış.

108 Kuş Türü Kaz Gölü’nde

Kente 39 kilometre uzaklıkta olan Kaz Gölü, göçmen kuşların göç yolları üzerinde. 108 farklı kuş türü bu bölgede konaklıyor. Yemyeşil sazlıklarda iki gözlem kulesi bulunuyor ve birçok kuş gözlemcisi burayı tercih ediyor. Yürüyüş platformu ise sizlere harika kareler yakalama fırsatı tanıyor. Şehrin en etkileyici destinasyonlarından biri de Yeşilırmak üzerine kurulu Almus Baraj Gölü. Piknik ve su sporları yapabileceğiniz harika noktalardan biri. Bu bölgede ayrıca kamp da yapabilirsiniz.

Ballıca Mağarası'nda Gizemli Yolculuk

Pazar ilçesinin Ballıca Köyü’nde bulunan ve dünyanın en büyükleri arasında olan Ballıca Mağarası görülmesi gereken doğa harikalarından. Beş kat ve sekiz salondan oluşan mağarada, bazı kısımların oluşumu ise hâlâ devam ediyor. Yaklaşık 3,4 milyon yıl önce oluşan mağara, 680 metre uzunluğa ve 95 metre yüksekliğe sahip. Ziyaretçilerine tam bir görsel şölen sunan mağara sarkıt ve dikitlerinin ışıklandırması ile âdeta sizi büyülüyor.

The Mevlevihane Foundation Museum, which attracts attention with its architectural structure and is described as “the most aesthetic Mevlevihane in Anatolia,” attracts great attention. Mevlevihane was built in the 17th century. The building, which was restored in 2005, was opened as a museum.

108 Bird Species at Kaz Lake

Kaz Lake, 39 kilometres from the city, is on the migration routes of migratory birds. 108 different bird species accommodate in this region. There are two observation towers in the lush reeds and many bird watchers prefer this place. The walking platform allows you to capture wonderful shots. One of the most impressive destinations of the city is the Almus Dam Lake, built on the Yeşilırmak River. It is one of the great spots where you can have a picnic and do water sports. You can also camp in this area.

A Mysterious Journey in Ballıca Cave

Ballıca Cave, which is located in Ballıca Village in the district of Pazar and is one of the largest caves in the world, is a must-see natural wonder. In the cave, which consists of five floors and eight halls, the formation in some parts still continues. The cave, which was formed about 3.4 million years ago, has a length of 680 metres and a height of 95 metres. Offering a complete visual feast to its visitors, the cave fascinates you with the lighting of the stalactites and stalagmites.

Şehrin en etkileyici destinasyonlarından biri de Yeşilırmak üzerine kurulu Almus Baraj Gölü.

One of the most impressive destinations of the city is the Almus Dam Lake, built on the Yeşilırmak River.

FANTASTİK KENTLER 4
FANTASTIC CITIES

BİNBİR

ARDA AREL

Binbir'de tam dokuz yüz doksan dokuz gece kaldım. Öleceğimi bilsem daha da kalırdım. Fakat bininci gece Binbir'de ölümün olmadığını anladım.

Şehir, başı bulutların üstündeyken ayaklarıyla coğrafyanın en yüce dağı olan Tupar'a sımsıkı tutunmuş. Yekpare bir kule gibi göğe yükseliyor. Her katında onlarca sokak var. Her sokakta da onlarca ev... Küçük pencerelerinden göğe dokunabiliyor, bulutları hissedebiliyorsunuz. Öylesine yüksektesiniz ama manzaranız yok. Çünkü en güneşli günde bile Binbir'de tek görebileceğiniz bembeyaz bir sis tabakası. Her daim bulutların içindesiniz diye kendinizi masalsı bir atmosferde sanmayın. Değilsiniz, o bir avcı.

Binbir'in başı hep dumanlı. Bu sebepten, bir süre sonra unutuyorsunuz. Dışarıda bir dünya var, başka insanlar ve başka hayatlar. Şehri sarıp sarmalayan sis, bir tür yalnızlık efsunu. İnsanın bedenini canlı tutarken yavaş yavaş ruhuyla besleniyor. Kimi ruhta bir hafta sürüyor bu beslenme, kimi ruhta yıllar. Nihayetinde ruhunu bu efsuna kaptıran kişi ölümsüzlüğün de tadına bakıyor. O vakit ruh bedenden ayrılıp sise karışıyor ve yerini diğer ölümsüz ruhlar arasında alıp Binbir'i tavaf ederek sonsuzluk dansına başlıyor. Derler ki Tupar'ın etekleri o ruhların artık iş görmez bedenlerinden arta kalanlarla çevrili.

Kimine göre bu bir delilik. Bir cüce tüccar, asırlardır ailemle Binbir'deyiz, diyor. "Sis ile sarhoş olmak isteyen varsın olsun, benim ruhum da bedenim de kıymetli."

Onun gibi düşünenlerin çoğu Binbir'in yerlisi kule şehrin merkezinde sisten uzakta yaşıyorlar. Sisin etkisi ne kadar güçlü olursa olsun iç mahalleye uzanamıyor.

Birisi ölümsüzlüğün tadına bakmak için gelmediyse Binbir'e bilin ki değerli taşlar için gelmiştir. Tupar yaratılışta ciğerlerini soluyabildiğine kıymetli taş ve madenlerle doldurmuş. Onları çıkartmaksa iş bilenin mahareti. İşte Binbir'in yerin yedi kat altına inip yüce dağa sımsıkı tutunmuş ayakları böyle inşa edilmiş.

I stayed nine hundred and ninety-nine nights in Onethousandandone. If I knew I was going to die, I would stay longer. But on the thousandth night, I realised that there was no death in Onethousandandone.

With its head on the clouds, the city clings to Tupar, the highest mountain in the region, with its abutments. It rises into the sky like a monolithic tower. There are dozens of streets on each floor. And dozens of houses on every street... You can touch the sky and feel the clouds from its small windows. You are so high but you have no view. Because even on the sunniest day, all you can see in Onethousandandone is a white layer of fog. Do not think of yourself in a fabulous atmosphere just because you are always in the clouds. You are not, it is a hunter.

Onethousandandone's top is always smoky. For this reason, you forget after a while. There's a world out there, other people and other lives. The fog that envelops the city is a kind of loneliness. While keeping the human body alive, it is slowly getting fed by its soul. This lasts for a week for some souls and years for others. Ultimately, the person who loses his soul to this spell also tastes immortality. At that time, the soul leaves the body and mixes with the mist and takes its place among the other immortal souls, and begins the eternity dance by circumambulating Onethousandandone. They say that the foot of Tupar is surrounded by the leftovers of those souls' no longer functional bodies.

For some, this is insane. "We've been in Onethousandandone with my family for centuries," says a dwarf merchant. "Those who want to get drunk with fog, can; both my soul and body are precious."

Most of those who think like him from Onethousandandone, live in the centre of the tower city away from the fog. No matter how strong the effect of the fog is, it cannot reach the inner neighbourhood.

If someone didn't come to Onethousandandone to experience immortality, it means they came for the precious stones. In creation, Tupar filled his lungs with as many precious stones and metals as he could breathe. To extract them is up to the ability of the

> *Birisi ölümsüzlüğün tadına bakmak için gelmediyse Binbir'e bilin ki değerli taşlar için gelmiştir.*
>
> *If someone didn't come to Onethousandandone to experience immortality, it means they came for the precious stones.*

Geçmişte bir gezgin bana şöyle demişti: "Şehirleri şehir yapan yüksek duvarlar, taş kaldırımlar yahut kerpiç evler değildir. O duvarların içine bir hayat sığdıran, o kaldırımlarda yürüyen ve yine o evlerde yaşayıp şehrin havasını soluyan kimselerdir. Şehirlerin hafızası yoktur, o hafıza bizatihi onlardır." Düşününce, gerek şehri tavaf eden bin bir ruh gerekse gövdesinde yatan bin bir kıymetli taşla süslü bu şehri, şehir yapan da yine içinde yaşayanlar.

Onlar olmasa ne şehrin anlatacak bir hikâyesi olur ne de söylenecek bir ismi.

skilled person. This is how Onethousandandone's abutments went down seven floors below the ground and clung to the supreme mountain.

A traveller told me in the past: "It is not the high walls, stone pavements or mud-brick houses that make cities. They are the people who put life inside those walls, walk on those side-walks and live in those houses and breathe the air of the city. Cities have no memories, they are the memory themselves." When you think about it, this city, decorated with a thousand and one souls circumambulating the city and a thousand and one precious stones lying on its body, is also the inhabitants that make it a city.

Without them, the city wouldn't have a story to tell or a name to say.

İllüstrasyon: Elif Nur Kılıç

SÖYLEŞİ: RIDVAN TULUM

BÜNYAMİN K.:

RESİM YAPMAK, ŞİİR YAZMANIN İPUCUDUR

BÜNYAMİN K. : PAINTING IS A CLUE TO WRITING POETRY

Ressam ve şair Bünyamin K. ile bir durumu ya da olayı sanatçının bu iki sanat türünden hangisiyle ifade edebileceğine dair duyduğu kararsızlığı, resim ve şiirin birbirini etkileyip etkilemediğini konuştuk.

We talked to the painter and poet Bünyamin K. about his indecision about which of these two types of art the artist can express a situation or an event, and whether painting and poetry affect each other.

İsmet Özel, sanat dalları arasında şiiri seçmesinin nedenlerinden birini maliyetsiz bir tür olmasına bağlar ve biliyorsunuz ki buna bir de ek yapar; "resim yapmak boya ve türlü maliyetler gerektirir" diye. Şair ve ressam Bünyamin K. bu iki sanat türünü de icra ediyor. Neden ve nasıl oldu bu?

Resim yeteneğimi fark ettiğimde henüz ilkokul öğrencisiydim. Yaşıtlarıma göre daha iyi resim çizdiğimi hissettikçe çizimleri de çoğaltmaya başlamıştım. Resim yapmayı o zamanlardan sonra hep sürdürdüm. Bu benim iyi bir farklılığımdı ve ilgi de görüyordu. Seksenlerde ve öncesinde de yoksulluklar her eve tebelleşti. Ki İsmet Özel'in değindiği gibi maliyetli bir iştir resim. Alet işler el övünür sözü sanatın birçok dalında da doğruluğunu göstermektedir. Kâğıdınız Avrupa'nın en iyi kâğıtçılarından gelmelidir. Yüzde yüz pamuk olmalıdır.

İyi kağıt çok para...

Evet, bir tabaka suluboya kâğıdına ödeyeceğiniz parayla otuz civarında ekmek alırsınız. Bir fırçaya ödeyeceğiniz para ise bunun 5-6 katıdır. Bir boya takımını yarım asgari ücret maaşıyla alırsınız ve bu malzemeler çabuk biter. Ve kem aletle kemalat olmaz düsturu hep geçerlidir. Şiir için ise bir kurşun kalem bir cep defteri, yüz gram çay veya yürüyecek yollar yeterlidir. Resimde doğal yeteneğim vardı ve bunun üstünde durdum. Şiirde ise çok net etkilenmeler yaşadım. Mesela babam şiir yazardı. Yirmili yaşlardan kalma günlüklerini okurduk. Deri kaplı şiir defterleri ele avuca sığacak türdendi ve yazdığı her şiirin yazılma serüvenini bütün ayrıntılarıyla görürdüm. Halk şiiri tarzında yazar ve çoğu zaman da besteler ve söylerdi. Güçlü bir sesi vardı. 14 yaşımda bir defter yaptım kendime. Uğraşımı fark edince babam dikimine ve ciltlenmesine el attı. Şık bir defter önümde duruyordu artık. Kitaplığımızda epeyce şiir kitapları vardı ve kitap okumanın dışında yapacak pek bir iş yoktu. O yıllardan bu güne aralıksız şiir de resim de hayatımda yer aldı. Nedenini her türlü sebebe bağlamak mümkün.

İsmet Özel attributes one of the reasons why he chooses poetry among art branches that it is a cost-free genre and as you know he also added; "painting requires paint and various costs." Poet and painter Bünyamin K. performs both of these art types. Why and how did this happen?

I was just a primary school student when I realized my talent for painting. The more I felt that I was painting better than my peers, the more drew. I continued to paint after that time. This was a good difference for me and it was getting attention. In the eighties and before, poverty was a challenge for every home. As İsmet Özel mentioned, painting is costly. The saying, "instrument works, hands pride" shows its accuracy in many branches of art. Your paper should come from Europe's best papermakers. It should be one hundred percent cotton.

Quality paper is expensive...

Yes, for the money you pay for a sheet of watercolour paper, you get around thirty loaves of bread. The money you will pay for a brush is 5-6 times that. You get a set of paint for half the minimum wage and these materials run out quickly. And the principle of no virtue with an inadequate tool always applies. For poetry, a pencil, a pocketbook, a hundred grams of tea, or walking paths are enough. I had a natural talent for painting and I emphasised that. However, I had very clear effects on poetry. For example, my father used to write poems. We used to read diaries from the ages of twenties. The leather-covered poetry notebooks were the kind to fit in the palm, and I would see the writing adventure of every poem he wrote in all its details. He wrote in the style of folk poetry and often composed and sang. He had a strong voice. I made a notebook when I was 14 years old. When he noticed my pursuit, my father helped me to sew and bind it. I had a stylish notebook now. There were quite a few poetry books in our library, and there was not much to do other than reading books. Still, both poetry and painting have been in my life. We can count many reasons for that.

> ***Bir tabaka suluboya kâğıdına ödeyeceğiniz parayla otuz civarında ekmek alırsınız.***
>
> ***For the money you pay for a sheet of watercolour paper, you get around thirty loaves of bread.***

Ama bu nedenlerin içinde biri en önemlisidir hep...

En önemli neden, kendince anlatabilme heyecanı. Kendi söyleme şeklin yahut kendi renk anlayışın, leke ve çizgilerinin bir üsluba ulaşması sonra evrilip başka yollar bulması. Mükemmel bir oyun.

Yine bu iki sanat dalıyla alakalı olarak; bir şeyin resmini yapmak ve bir şeyin şiirini yazmak arasında kaldığınız oluyor mu? Bir buluşu, bir hissi, bir olayı ifade ederken ne ile ifade edeceğinize dair bir kararsızlık yaşıyor musunuz?

Bir konuda yazmak için bir iki dize oluşuyor çoğu zaman. Sonra o dizelerden yola çıkarak her kelimesine ikna olana kadar defterim cebimdedir ve bu hakikaten her hamlesinde ürpererek hareket ettiğin bir şahane oyuna benzemektedir. Resimde de aynı yolu kaybetmeden atak yapıyorum çoğu zaman. Çünkü o da şiir gibi portatif, her havaya uygun bir eylem. Her an ve her yerde yapabilmek mümkün. Suluboyayı seçmemin en önemli sebebi budur. Bazen şiir çalışırken aralar verip aynı hislerle resim yapıyorum. Sonra şiire dönüyorum. Bu tür resimlerde soyutlamalar da yer alıyor. Bazen de çalışmakta olduğum resmin bir yerinde şiir için ipuçları buluyorum.

“Sanatta hiçbir şey, hatta hareket bile tesadüf değildir.” diyor Edgar Degas, bu konudaki yorumunuzu merak ediyorum, hem resim de hem de şiirde...

Tesadüf kelimesi ilginç bir kelime. Degas’ın söylemek istediğine kulak verirsek hayatta hiçbir şey tesadüf değildir. Ayrı bir anlamla söyleyecek olursam, özellikle resimde varmak istediğin somut görüntülerin hatta duyguların dışına sürüklendiğin oluyor. Bitirdikten sonra “yapmak istediğim bu değildi” diyebiliyorsun. Nereye geldim ben demek gibi bir şey bu. Sanırım bu müzikte de kısmen böyle. Diğer sanat dallarında ve özellikle şiirde söylemek istediğini söylersin ve bunu tam olarak kelimelerle işlemen mümkün.

But one of these reasons is always the most important...

The most important reason is the excitement to explain in your way. The way you say it or your understanding of colour, the spots and lines reach a style and then evolve and find other ways. It is a perfect game.

Again, about these two branches of art, do you ever get caught between painting something and writing a poem about it? Do you have any doubts about how to express an invention, a feeling, an event?

Mostly, one or two lines emerge for writing on a topic. Then, starting from those lines, my notebook is in my pocket until I am convinced of every word, and it looks like a marvelous game in which you shiver with every move. I usually attack without losing the same path in painting. Because it, like poetry, is a portable action suitable for all weather. It is possible to do it anytime and anywhere. This is the main reason I chose watercolour. Sometimes I take breaks while working on poetry and paint with the same feelings. Then I turn to poetry. There are also abstractions in such paintings. Sometimes I find clues for poetry somewhere in the picture I work on.

“In art, nothing must resemble an accident, not even movement,” said Edgar Degas, I wonder your comment on this subject, both in painting and poetry...

The word accident is an interesting word. If we listen to what Degas wants to say, nothing in life is by accident. To put it with a different meaning, you are dragged beyond the concrete images, even the emotions you want to reach, even the emotions especially in the painting. After finishing you can say “this wasn’t what I wanted to do.” It's like saying, where did I come? I think it's partly the same in this music. You say what you want to say in other branches of art, and especially in poetry, and it is possible to process it exactly with words.

Bir eser üretmek için uygun bir mekân tanımınız ya da isteğiniz oluyor mu, sanatçının mekânla kurduğu ilişki bakımından, "hep bir aynılık" istiyor musunuz, yoksa farklı mekânlarda gerekli araçların yanınızda olması yeterli mi?

Resim çalışmak için birçok olumsuz sayılabilecek ortamlar da bana uygun olabiliyor. Şiir için kendinle olmazsan şiir peşinde sürünüp duruyor. Kalabalıklarda ve çeşitli meşgalede şiir yazma sürecini sürdürebiliyorum. Bulunduğum ortamda kesik kesik şiire döndürebiliyor beni şol peri. Şiir için haydi bir şiire başlayayım deyip kolları sıvamak mümkün değil. En azından benim yazma biçimim için böyle bir giriş olamaz. Tamamen kendisi kelime kelime gelip yanıma ilişiyor. Resimde ise çalışma isteğini beklemek zorundayım. Birinin istediği bir konuda resim yapmayı saymazsak, resim çalışmak da ilham beklemeyi gerektiriyor. İlham yahut heyecan. Bu yoksa günlerce haftalarca fırçayı elime alamam. Bazen, yapmak istediğim resim bellidir ama "çalışma vaktim nereden çıkıp gelecekse bir gelse de başlasam" dediğim oluyor. Bu diğer işlere benzemiyor. Yapmak istiyorsun ama o çalışma anını sana belki de göklerden bahşetmeleri gerekiyor. Beklemeden yaptığımda vakit ve malzeme boşa gidiyor. Şimdi başlayabilirim dedirten bir şey var. Belki saatlerce, günlerce çalıştıracak bir esinti. Bu esinti aynı vakitlerde belki 20 dakikada bitirilmiş bir resmi de ayrı bir parantez içinde bahşedebiliyor ve o yirmi dakika, günlerce çalışarak yaptığım resimden daha üstün bir resmi ortaya koymama sebep olabiliyor. O kısacık sürede ortaya çıkan eserde yıllar sonra baktığımda da bilmediğim enfes bir nefesle görüntüden fazlasının üflemiş olduğunu sanıyorum.

Farklı şehirlerde sergileriniz oldu. Türkiye'deki sanat galerilerini, sergileri ve etkilerini nasıl değerlendiriyorsunuz, görünen ve görünmeyen sorunlardan söz etmenizi istesek...

Çizdim, boyadım, bitirdim demekle yetinmeye alıştım. Elli yaşımdayım. Suluboya alanında iyi ustalardan biriyim.

Do you have a suitable space definition or desire to produce a work, do you want "uniformity" in terms of the relationship the artist establishes with space or is it enough to have the necessary tools with you in different spaces?

Many negative environments for painting can also be suitable for me. If you aren't with yourself for poetry, the poem keeps crawling after you. I can continue the process of writing poetry in crowds doing various things. Sudden inspiration can turn me into poetry slowly in the environment I am in. For poetry, it isn't possible to start by saying let's start a poem. At least there can be no such start for my writing style. It all comes to me word by word. In painting, I have to wait for the wish to work. Apart from painting on a subject someone wants, painting also requires awaiting inspiration. Inspiration or excitement. Otherwise, I can't pick up a brush for days and weeks. Sometimes, the picture I want to paint is certain, but I always say, "I am looking forward to starting when my time to work comes." This is not like other jobs. You want to do it, but maybe they should grant you that working moment. When I do it without waiting, time and material are wasted. There is something that makes me say I can start now. It may be a breeze that will keep you running for hours, days. At the same time, this breeze can also bestow a picture that was finished in 20 minutes, in a separate parenthesis, and that twenty minutes can cause me to present a picture that is superior to the painting I have made by working for days. When I look at the work that emerged in that short period, I think there is more than an image with an exquisite breath that I do not know.

You had exhibitions in different cities. How do you assess the impact of exhibitions and art galleries in Turkey, what are the visible and invisible problems?

I got used to being content with saying that I drew, painted, finished. I am fifty. I am one of the best masters in the field of watercolour. There is no need for humility in this regard.

> ***Bazen şiir çalışırken aralar verip aynı hislerle resim yapıyorum. Sonra şiire dönüyorum.***
>
> ***Sometimes I take breaks while working on poetry and paint with the same feelings. Then I turn to poetry.***

Bu hususta tevazu gerekmez. Otuz yıldır en çok yaptığım işlerden biri suluboya fırçası kullanmak. Su içmek kadar çok kullandım diyebilirim. Sanat anlamında geldiğim yer, ulaşmak istediğim yer değil. Yaptığım çalışmalar kıymet bulmadı. Açtığım sergilerin neredeyse tamamı küçük çaplı kaldı. Bu anlamda dikkate değer bir iki sergim odu. Sanat hayatım boyunca daim olsun diyebileceğim birkaç kişiden biridir Mehmet Lütfi Şen. Onun küratörlüğünde ilgi gören, kıymet verilen bir sergim oldu. Bulunduğum çevrede sanatın hiçbir öğesine inanılmıyor. Belediyelerin basit sergi salonlarında bile resimlerimi sergilemek için belediye memurlarının insafını kapılarda çok beklediğim, geri çevrildiğim oldu. 6 yıldır Üsküdar'da yaşıyorum. Herkesin ulaşabileceği bir yerde atölyem var. Burada Belediye salonlarında sergi açmak için hatırı sayılır kişiler de yardımcı oldu fakat bir türlü nasip olmadı. Mesela Nevmekan'da sergi açmak için kimleri tanımam gerekiyor bilmiyorum. Kendi belirledikleri ressamlara yer veriyorlar ve ben o listede yer alamıyorum. Üsküdar'da kaç tane ressam var ve kaç tane resim atölyesinde emek veren var? Üsküdar'da açamayacağım sergiyi nerede açabilirim?

Atölyemde çalışıyorum. Birikiyor çalışmalar. Kıymet verilmediğinde fenerin fitili köreliyor. Buna dikkat etmeliyim. Özel galerilerin prestijli olanlarına bir dünya görüşüm olması onları bağlıyor. Siyasetle hiçbir alakam yoktur ama her şekilde kategorize ediliyorsun. O çarşılarda, o büyük sanat galerilerinde yer bulmak için de sanırım bitirim olmak hatta yılışık olmak gerekiyor.

"Anlatılan ne varsa hepsi eksik kalacak" dizesini alıp burada sormuş bulunsam size, bize ne söylersiniz? Anlatılmak istenen şeyin tam olarak düşünüldüğü gibi anlatılamaması ya da bir şeylerin hep eksik kaldığına dair bir his midir sanatçıyı motive eden?

Söylenecek sözü iyice ölçüp biçerek söylemiştir aslında. Kelimeleri, sesleri yahut

Using a watercolour brush is one of the things I've done the most for thirty years. I can say that I used it as much as drinking water. The place I come from in terms of art is not the place I want to reach. My work was not appreciated. Almost all of the exhibitions I opened remained small. In this sense, I had a few remarkable exhibitions. Mehmet Lütfi Şen is one of the few people that I would like him to continue throughout my art life. I had an exhibition that drew attention and was valued under his curation. No element of art is believed in my environment. There were times when I expected the mercy of the municipal officials at the gates to exhibit my paintings even in the simple exhibition halls of the municipalities, and I was rejected. I have been living in Üsküdar for 6 years. I have a workshop where everyone can reach. Here, respected people helped to hold an exhibition in the city halls, but it didn't happen. For example, I don't know who I need to know to open an exhibition in Nevmekan. They include painters of their choosing and I cannot be included on that list. How many painters are there in Üsküdar and how many people work in painting workshops? Where can I open an exhibition that I cannot open in Üsküdar?

I work in my workshop. My works are accumulating. The wick of the lantern dulls when it isn't valued. I have to be careful with this. From time to time, my worldview affects the exhibition of my works in private and prestigious galleries. I have nothing to do with politics, but you are categorized in every way. To find a place in those bazaars and those big art galleries, I guess it is necessary to be larrikin or even pert.

What would you say to us if I asked you the line, "Whatever is told will be incomplete?" Is it the feeling that what is meant to be told cannot be told exactly as it is thought, or that something is always missing something that motivates the artist?

He said the word to be said by considering. He has used words, sounds, or paint,

boyayı, fırçayı bildiğince kullanmıştır da. Gel gör ki sözün, sesin bittiği yer, görüntünün bittiği yer yok gibi. İnsanoğlu hayatı boyunca söyleyeceklerini söylemek için yaşar. Bitti dediğinde düşünme de bitmiştir hayatı da. Bu anlamdan baktığımızda eser ölünceye kadar bitmemiş oluyor. Öldüğünde ise bitmemiş sesler, anlatımlarla göçüp gitmiş oluyorsun. Bitirdiğine ikna olup çerçevelediğin ve sergilediğin resim için "bu gördüğünüzün devamı var, olmalı" dememek mümkün mü? Bundan fazlasını söyleyeceğim diye düşünürsün. İlerlemekte olan zamanın ana parçalarındandır yaptığın yapacağın ne varsa.

Bu yolu tamamladım dediğinde ise aslında tamamlamış olmuyorsun. Aksine yolu değiştirmiş oluyorsun.

Arthur Rimbaud 21 yaşında şiiri bıraktığında, bu yolu bitirdim der. Oysa başka yola sapmıştı. Yol önemini kaybetmişti.

Son olarak, o şiirin ya resmin illaki yazılması, yapılması gerekiyor mu?

Sait Faik Abasıyanık mıydı, yazmazsam ölürüm diyen?

Hafızam beni yanıltmıyorsa oydu.

Ölmesen de çarpılırsın belki. Rimbaud çarpılmıştı bence. Müthiş bir hırsa bürünmüştü. Fena bir kumar gibi yaşamıştı geriye kalan hayatını. Bence yazmadığı için erkenden ölmüştü. İnsanüstü bir hırsla yöneldiği işte, bedeninin kaldıramayacağı şekilde iz sürmüş ve yürümekten ölmüştü. Ölüm sebebi durmaksızın yürümekti. Şiir ve resim, özellikle de resim nefeslenme yeridir benim için. Orada dinlenirim. Şiir ise ağrı kesici ilaç, panzehir.

Şiiri yazıp bitirmek iyidir ama yazma uğraşı tatsız ağrılar verebiliyor. Yazdığım şiirleri uzun süre görmemek istediğim oluyor. Resim öyle değil, taze bir çay içmek gibidir her anı. Resimde sadece istediğini yapamamış olmak sancı verir. Tekrar denerken de çay acımış olabilir.

and brushes as much as he can. However, it's like there is no place where the word ends and the sound ends. Man lives to say what he has to say all his life. When he says, it's over, thinking is over and his life is over. When we look at it from this meaning, the work isn't finished until it dies. When you die, you are gone with unfinished voices and expressions. Is it possible to say, "what you see has a continuation, it should have" for a painting that you were convinced that you completed, framed, and exhibited? You think I'm going to say more than that. Whatever you have to do is one of the main parts of time in progress.

When you say that you have completed this road, you aren't done. On the contrary, you change it.

When Arthur Rimbaud quit poetry at the age of 21, he said, he was done with that road. However, he had gone another road. The road had lost its importance.

Finally, does that poem or picture necessarily have to be written, done?

Was it Sait Faik Abasıyanık, who said I would die if I didn't write?

If my memory doesn't fail me, he was.

Maybe you will be struck even if you don't die. I think Rimbaud was struck. He had great ambition. He lived the rest of his life like a bad gamble. I think he died early because he didn't write. He was headed with superhuman ambition, traced in a way that his body couldn't bear, and died of walking. The cause of his death was walking non-stop. Poetry and painting, especially painting, is a breathing place for me. I rest there. Poetry is a pain killer, antidote. Writing and finishing the poem is fine, but writing can be painful.

Sometimes I don't want to see the poems I wrote for a long time. Painting isn't like that, it is like drinking fresh tea every moment. Not being able to do just what you want in the painting is painful. The tea may have been rancid when you tried it again.

> ***O büyük sanat galerilerinde yer bulmak için sanırım bitirim olmak, hatta yılışık olmak gerekiyor.***
>
> ***To find a place in and those big art galleries, I guess it is necessary to be larrikin or even pert.***

BİR KÜLTÜR BAŞKENTİ: KÂŞÂN

THE CULTURAL CAPITAL: KASHAN

YUSUF SAMİ KAMADAN

İran'ın diğer tarihi şehirlerinin gölgesinde kalmış bir nokta hüviyetinde olan Kâşân her ne kadar bu sebep dolayısıyla ülkeye gelen ziyaretçiler tarafından es geçilmekte olan bir şehir olsa da aslında İran'ın diğer tarihi şehirlerinden aşağı kalmadığını sahip olduğu zengin tarihi eserleriyle gözler önüne serer. Şehrin isminin nereden geldiği konusundaki meşhur Pers imparatoru Kays'a kadar uzanan rivayet ile şehir içerisinde bulunan Safevi hükümdarı Şah Abbas'ın mezarı şehrin bu özelliğini vurgular mahiyettedir. Erken dönemde İslam topraklarına katılan Kâşân, bu tarihten itibaren de canlılık kazanan bir şehir olur. Kâşân, özellikle Büyük Selçuklu Devleti döneminde ticari kimi ürünlerin üretim ve alışverişinin yapıldığı önemli bir yer hâline gelir. Buraya özgü olan kâşî taşı öyle bir şöhret kazanır ki şehrin isminin nereden geldiği konusundaki söylentilerden biri de bu taşın varlığına bağlanır.

Kashan, which is a point that has been overshadowed by other historical cities of Iran, is a city that has been overlooked by the visitors who come to the country for this reason, however it reveals that it can compete with other historical cities in Iran with its rich historical artifacts. The tomb of the Safavid ruler Abbas the Great, which is located in the city, and a rumour dating back to the era of famous Persian emperor Kays about where the name of the city came from highlight this feature of the city. Kashan, which joined the Islamic lands in the early period, has gained vitality since this date. Kashan became an important place where some commercial goods were produced and exchanged, especially during the Seljuk Empire. The kashi tiles, unique to this place, gained such a reputation that one of the rumors about where the city's name came from was attributed to the existence of it.

Kâşân, özellikle Büyük Selçuklu Devleti döneminde ticari kimi ürünlerin üretim ve alışverişinin yapıldığı önemli bir yer hâline gelir.

Kashan became an important place where some commercial goods were produced and exchanged, especially during the Seljuk Empire.

İran'ın diğer şehirlerinin kaderi gibi Moğol saldırıları 13. yüzyılda burada da yıkım meydana getirir. Fakat İlhanlılar zamanında tekrar canlanan şehir, Safeviler zamanında öylesine parlak bir dönem kazanır ki edebiyattan, mimariye kadar adeta bir dönemin kültür başşehri hâline gelir. Şehir ve çevresi üstelik İslam öncesi dönemden de zengin bir birikime sahiptir. Kâşân her ne kadar tarihinde çeşitli depremler dolayısıyla yıkımlara maruz kalmış olsa da günümüzde Selçuklular, Safeviler ve Kaçarlar dönemine ait eserlerle hâlâ görülmeye layık bir şehirdir. İslam şehirlerinin klasik yapısı bir yere kadar aynı formu barındırmakla birlikte aslında farklılık içerisindeki zenginliğe girince anlaşılır. Kâşân'ın mesela tarihi kapalı çarşısı İran'daki benzerlerine kıyasla en iyilerinden biri olarak tam da böyledir. Yüzyıllardır şehrin ticari merkezi olma özelliğini günümüzde de muhafaza eden kapalı çarşı, içerisindeki kervansaraylar, medreseler,

Like the fate of other Iranian cities, Mongolian attacks caused destruction here in the 13th century. However, the city, which was revived in the time of the Ilkhanids, entered such a brilliant time during the Safavid period that it became the cultural capital of an era from literature to architecture. The city and its surroundings also had a richer accumulation than the pre-Islamic period. Although Kashan was exposed to destructions due to various earthquakes in its history, it is still a city worthy of seeing with the works belonging to the Seljuk, Safavid and Qajar periods. Although the classical structure of Islamic cities has the same form to some extent, you understand the difference when you enter. For example, Kashan's historical grand bazaar is one of the best examples compared to its counterparts in Iran. The grand bazaar, which has been the commercial centre of the city for centuries, will undoubtedly offer you the opportunity to

Kaçarlar dönemine ait olan Ulucamii ise simetrik tarzıyla göz doldurur mahiyettedir.

The Agha Bozorg Mosque, which belongs to the Qajar period, is impressive with its symmetrical style.

camiler ve hamamlarla burada sizlere şüphesiz güzel bir temaşa imkânı sunacaktır.

Sıklıkla bir satıcısıyla karşılaşabileceğiniz Kâşân'a özgü lezzetli bisküvilerden edinmeniz, şüphesiz bu gezintiyi çok daha keyifli hâle getirecektir. Kaçarlar dönemine ait olan Ulucamii ise simetrik tarzıyla göz doldurur mahiyettedir. Farklı birimlerden meydana gelen ve külliye formunda olan caminin iç avlusunda verilen klasik İslami eğitim faaliyetleri, âdeta caminin inşa edildiği zamana, 1800'lü yıllara alır götürür sizleri. Şehirde özellikle yer alan ve aynı şekilde 19. yüzyıldan gelen geleneksel evler ise gerçekten de Kâşân'ın incileri gibidirler. Varlıklı ticaret ve idare adamları tarafından inşa ettirilen bu evlerin her ne kadar bazıları günümüze kadar ulaşamamış olsa da restore edilip de ziyarete açılanların varlığı şehrin ulaştığı zenginliği net bir şekilde ortaya koyar. Tabatabai'nin konağı harika taş işçiliğiyle ziyaretçilerini büyülerken, döneminin meşhur halı tüccarı olan Burucerdi'nin konağı cam işçiliğiyle adeta gözleri kamaştırır. Amerilerin Konağı ile Abbasiyan Konağı da benzer özelliklere sahiptirler. Özellikle şehrin tarihi dar sokaklarında gezerken dikkatli olursanız evlerin kapısındaki çift tokmaklarla karşılaşacaksınızdır. Başka İslam şehirlerinde de örnekleriyle karşılaşılabilen kapıdaki bu tokmaklar, dışarıdan vuranın içeridekilere kapıdakinin kadın mı erkek mi olduğunu haber veren bir vazife görürler. Bu zarif gelenek o kapılardaki işçilik zerafetiyle adeta yarışır vaziyettedir.

Kâşân'a kadar gelmişken Unesco Dünya Miras Listesi içerisinde yer alan Bağ-ı Fin kesinlikle görmek gerekli. Safevi dönemi eseri olarak Şah Abbas tarafından yaptırılan bahçe, İran'da Dünya Miras Listesi'ne alınan 9 bahçeden birini meydana getirir. Klasik Pers bahçe formunda olan Bağ-ı Fin'in geleneksel olarak cenneti temsil ettiği bilinirken, dört kısma ayrılmış olmasının da Zerdüştlük'teki dört unsuru sembolize ettiğine inanılır. Bütün bu detaylarla birlikte Kâşân'daki keyifli seyahate burada soluklanarak nihayet vermek herhâlde en keyiflisi olacaktır.

see a nice image here with its caravanserais, madrasas, mosques and baths.

Having delicious biscuits unique to Kashan, which is sold by sellers you can often come across with, will make this trip much more enjoyable. The Agha Bozorg Mosque, which belongs to the Qajar period, is impressive with its symmetrical style. The classical Islamic education activities given in the inner courtyard of the mosque, which consists of different units and in the form of a complex, will take you to the 1800s, when the mosque was built. Traditional houses from the 19th century, which are especially located in the city, are indeed like the pearls of Kashan. Although some of these houses, which had been built by wealthy businessmen and administrants, didn't survive, the existence of those who were restored and opened to visitors clearly reveal the wealth that city reached. While Tabatabai House fascinates visitors with its magnificent stonework, Borujerdi House, the house of famous carpet merchant of the time, dazzles with its glass work. Āmeri House and Abbāsi House also have similar characteristics. If you are careful while walking around the historical narrow streets of the city, you will see two knockers on the doors of the houses. These knockers on the doors, which can be seen in other Islamic cities, inform the inside who hit from the outside whether it is a man or a woman. This elegant tradition competes with the craftsmanship elegance of those doors.

It is absolutely necessary to see Bagh-e Fin (Fin Garden), which is included on the UNESCO World Heritage List when you come to Kashan. Built by Abbas the Great as a Safavid period work, the garden is one of the nine gardens in Iran included on the World Heritage List. It is known that Bagh-e Fin, which is in the classical Persian garden form, traditionally represents heaven, also believed that its division into four parts symbolizes the four elements of Zoroastrianism. With all these details, it will probably be the best part to have a rest here and finalise the pleasant trip in Kashan.

KOKU OLMAYINCA HİÇBİR ŞEY OLMUYORDU

THERE WAS NOTHING WITHOUT THE FRAGRANCE

ALİ MERT ALAN

Anka Kuş - Betwixt and Between Extrait

Avusturalya'da yaşayan Ali Erkekli'nin kurduğu *Anka Kuş*, hem adı hem konsepti hem de ilgi çekici parfümleriyle yükselen bir marka. Erkekli'nin imzasını taşıyan *Betwixt and Between Extrait*, açılışındaki sert havasıyla insanı hipnotize eden bir yapıya sahip. Sonrasında kokunun sihirli ruhuna güller ve deri de ekleniyor. Bazı güzellikleri tarif etmek zordur ya bu parfüm de biraz öyle. Güzel ama her beğeniye hitap eden kokulardan değil. Kesinlikle denemeden almayın.

Anka Kuş, founded by Ali Erkekli who lives in Australia, is a rising brand with its name, concept, and interesting perfumes. Betwixt and Between Extrait, bearing the signature of Erkekli has a structure that hypnotizes people with its harsh atmosphere at the opening. Later, roses and leather are added to the magic spirit of the scent. Some beauties are difficult to describe, and this perfume is a little bit like that. It is nice but not one of the scents appealing to all tastes. Don't buy it without trying.

Goldfield & Banks Australia - Wood Infusion

Bu ayın ikinci Avusturalyalı konuğu, Sidney çıkışlı parfüm evi *Goldfield & Banks*. Tasarladıkları parfümler de ülkelerine ait değerlerden izler taşıyor. *Wood Infusion*'da, Avusturalya'nın en büyük kum adası olarak bilinen Fraser Adası'ndan ilham alınarak tasarlanmış. Parfümün adına baktığınızda odunsu bir kokuyla karşılaşacağınızı düşünebilirsiniz ama durum pek de öyle göründüğü gibi değil. *Wood Infusion*'ın açılışında tatlı rahiyalar sizi karşılıyor. Portakal, lavanta ve irisin önderliğinde odunsu notaların kendisini geriden hissettirdiği insanın içini açan, kullandığınızda kadifemsi bir hissiyat yaratan bir parfüm.

The second Australian guest of this month is perfume house *Goldfield & Banks* from Sydney. The perfumes they design also bear traces of their country's values. *Wood Infusion* is designed being inspired by Fraser Island, known as Australia's largest sand island. When you look at the name of the perfume, you might think you will encounter a woody scent, but that's not the case. Sweet delights welcome you at the opening of *Wood Infusion*. It is a perfume that creates a velvety feel when you use it, and you feel the woody notes behind, under the leadership of orange, lavender, and iris.

Etat Libre d'Orange - Exit the King

Etat Libre d'Orange tabulardan ve sıradanlıktan uzak bir marka. Markanın kurucusu Etienne de Swardt parfümler söz konusu olduğunda sınırlarda gezinmeyi ve beklenmedik senaryoları seven biri. *Etat Libre d'Orange*'ın ortaya koyduğu işler hep akıl dolu ve zekice oldu. Hal böyleyken parfüm meraklılarına Fransız parfüm evinin klişelerden uzak çizgisini takdir etmek kalıyor. Kendi yolundan ilerleyen markanın yeni çıkan parfümü *Exit the King* meraklılarına saflık ve temizlik hissiyatı sunuyor. Güllü bir sabun gibi kokan parfüm temiz bir havaya sahip olmasına rağmen oldukça güçlü. Gül ve sabun denilince aklınıza gelen alışılmış kokuyu unutun. Çünkü markanın yaratıcı ruhu bu parfümde de vücut bulmuş ve size daha fazlasını vaat ediyor.

Etat Libre d'Orange is a brand far from taboos and mediocrity. The founder of the brand, Etienne de Swardt, is someone who likes to navigate borders and unexpected scenarios when it comes to perfumes. *Etat Libre d'Orange*'s work has always been smart and clever. And yet, it remains for perfume enthusiasts to appreciate the French perfume house's line away from clichés. The brand's newly released perfume *Exit the King* offers a sense of purity and cleanliness to its enthusiasts. Smelling like a rose soap, the perfume is very strong despite having fresh air. Forget the usual scent that comes to mind when talking about rose and soap. Because the creative spirit of the brand is also embodied in this perfume and it promises you more.

Masque Milano - Russian Tea

Masque Milano'ya ait parfümler Türkiye pazarına yeni girdi ve kısa sürede parfüm meraklılarının yoğun ilgisine mazhar oldu. İtalyan parfüm evinin en çok dikkatimi çeken kokusu ise çay, baharat, tütsü ve derinin başrolde olduğu Russian Tea. Parfümü sıktığınızda öncelikle deri, biber ve çay üçlüsü sizi selamlıyor kısa bir süre sonra da naneyi hissediyorsunuz ve o buruk havayı biraz da olsa dağıtıyor. Russian Tea kirli ve dumansı karakteriyle serin havalara yakışan bir koku. Çay temalı parfümlerden hoşlanıyorsanız karanlık ama huzur verici bir havası olan *Russian Tea*'yi denemelisiniz.

Perfumes of Masque Milano have just penetrated the Turkish market and quickly attracted the attention of perfume enthusiasts. The most striking fragrance of the Italian perfume house is Russian Tea with tea, spices, incense, and leather. When you spray the perfume, the trio of leather, pepper, and tea greets you first, and after a short while, you feel the mint and it disperses that bitter air. Russian Tea is a scent that suits cool weather with its dirty and smoky character. If you like tea-themed perfumes, you should try *Russian Tea,* which has a dark but peaceful atmosphere.

YAMAHA TMAX 20'NCİ YIL TASARIMI SADECE 560 ADET ÜRETİLDİ

Özgürlüğüne düşkün karizmatik şehirli insanın hayatına 2001 yılında giren TMAX, dünyanın en başarılı Sport Scooter'ı olarak 20'nci yaşını kutluyor. Yamaha TMAX'in son yirmi yıla damga vuran olağanüstü başarısını ödüllendirdi ve TMAX 20'nci yıl özel modelini tüm dünyayla birlikte Türkiye'de tanıttı. Ayrı ayrı numaralandırılmış olarak yalnızca 560 adet üretilen TMAX 20'nci Yıl Modeli, ona bir sanat eseri gibi değer verip özenle gelecek nesillere aktaracak sahiplerini arıyor.

Onu yolda görenler dönüp bir daha bakacak.

Performansı ve tasarımıyla scooterların her zaman en karizmatiği ve tecrübelisi sayılan TMAX, amacı sadece işe ya da okula hızlı ulaşmak olmayan, özellikle spor motosikletin heyecan verici hızlanma ve yüksek hız dengesine, eğlenceli ve konforlu sürüş deneyimine hayran olan kullanıcılara hitap eden bir scooter.

Yenilikçi ve heyecan verici yüksek performanslı maxi scooter TMAX, daha önce böyle bir ürünle hiç karşılaşmamış olan canlı Avrupa pazarına 2001 yılında sunuldu. Motosiklet performansını scooter konforu ve rahatlığıyla birleştiren bu benzersiz karışım, uzun ve orta mesafeli seyahatleri her zamankinden daha hızlı, daha kolay ve daha eğlenceli bir hâle getirdi. TMAX, geçen 20 yılda şehirli kullanıcının ihtiyaçlarını ve isteklerini karşılamak için sürekli gelişti. Dünya üzerinde sadece 560 tane olan TMAX 20'nci Yıl Modeli onu özel ve tek yapan çeşitli yeniliklerle bezendi. En önemli özelliklerinden birisi, her scooter'a kendisine özgü "el işçiliği" sunan dövme karbon gövde. Tek tip dokuma desenli geleneksel karbon fiberden farklı olarak TMAX 20'nci Yıl Modelinde kullanılan dövme karbon fiber bileşenler, 560 ünitenin her birini benzersiz kılan kendi yüzey kaplamasına sahip.

Kendine özgü bumerang gövde panellerinin yanı sıra ön çamurluk ve ısı korumasına sahip susturucu, TMAX 20'nci Yıl Modeli daha dinamik bir görünüm ve ayrıcalıklı hissini veren bu güçlü ve hafif karbon malzemeden üretildi. Bumerang ve çamurluktaki sarı vurgular, orijinal modelin parlak sarı renk düzenini hatırlatıyor. Birinci sınıf malzemelerden üretilmiş özel ısıtmalı selede, bumerang gövde panellerindeki ve ön çamurluktaki vurgulara uyum sağlayan sarı dikişler bulunuyor. Isıtmalı elcikler de standarttır ve bu ikonik sport scooter'ın teknik özelliklerini geliştiren özel tutamaklarla donatılmıştır.

Özel logo ve 560 Tmax'ten birinin sizde olduğunu kanıtlayan amblem...

TMAX 20'nci yıl modeli logosu, scooter'ın ayrıcalıklı duruşunu yansıtıyor. Ayrıca her TMAX 20'nci Yıl Modeli, yalnızca 560 adet üretilen özel Scooter'dan biri olduğunu vurgulaması için üretim numarasını belirten bir ambleme sahip. Sadece sizde olduğunu ve ne kadar ayrıcalıklı olduğunuzu bu amblem kanıtlayacak. Üretim numarası, dövme karbon gövdenin benzersiz "el işçiliği" ile birlikte her bir modele kendi özel kimliğini kazandırıyor. Dinamik görünümünü vurgulayan ve seçkin dövme karbon gövdeyi mükemmel şekilde tamamlayan özel Tech Graphite rengiyle kaplı TMAX 20. Yıl Modelinin kontrast bronz renkli jantları premium duruşunu güçlendiriyor.

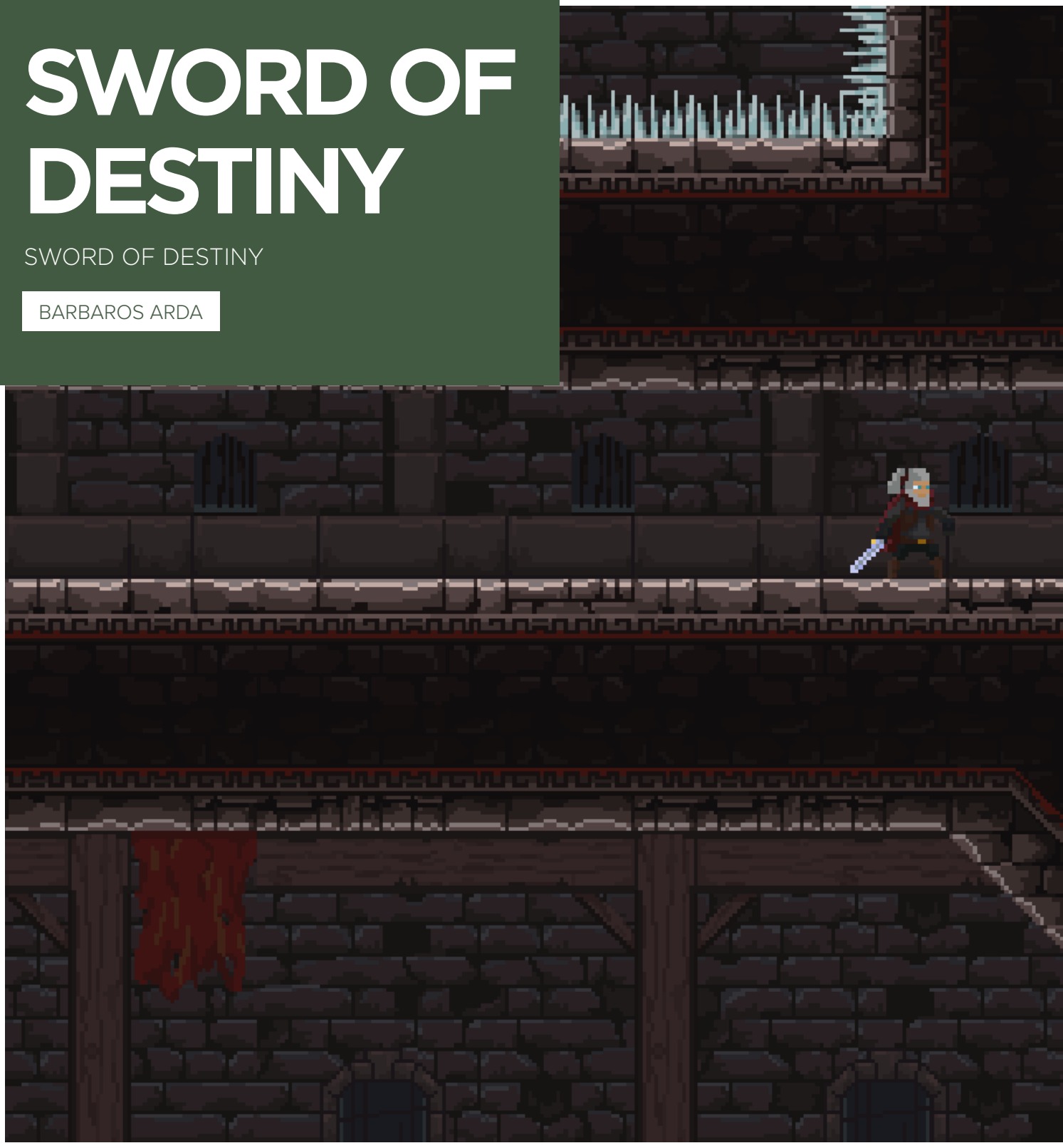
TMAX'in doğuşundan gençliğine uzanan 20 yıllık serüveni...

Geçen 20 yılda yerinde saymayan, çağa ve müşteri beklentilerine cevap vermek için sürekli yenilenen TMAX hep mükemmeli aradı. 160 km/s'ye (100 mil/s) ulaşabilen 500 cc 2 silindirli bir motora sahip 1. nesil TMAX, ilk gerçek Sport Scooter'dı. 2004 ve 2007 yılları arasında 2. nesil TMAX'ın sınıfında lider olan performansı, daha güçlü bir yakıt enjeksiyonlu motorun piyasaya sunulmasıyla bir sonraki seviyeye taşınırken, yeni amortisörler ve çift ön disk freni ve ABS seçeneğiyle yol tutuş kalitesi artırıldı. 2008'de 3. nesil TMAX yepyeni bir gövdeyle piyasaya sürüldü ve yol tutuş performansı tamamen yeni bir hafif alüminyum döküm şasi ile geliştirildi. Amortisör borusu çapı 2 mm artırılarak 43 mm'ye yükseltildi ve 15 inçlik yeni bir ön jant üretildi. 2012 yılında, yeni gövde tasarımının yanı sıra kayışlı şanzımana sahip daha büyük kapasiteli 530 cc motor ile donatılmış 4. nesil TMAX piyasaya sunuldu. 5. nesil TMAX, 2015 yılında piyasaya sürüldü ve en önemli yeni özellikleri, bu ikonik Sport Scooter'ın sınıfının en yüksek teknik özelliklere sahip modeli olduğunu vurgulayan motosiklet tipi Upside Down (USD) amortisörleri ve radyal monte fren kaliperleriydi. 2017 yılında 6. nesil TMAX, dinamik yeni bir görünümle piyasaya sürüldü ve farklı sürüş koşullarında daha fazla kontrol sunan bir dizi gelişmiş elektronik sürücü yardımı özellikleriyle donatıldı. Sınıfının lideri teknik özelliklerine Yamaha Çip Kontrollü Gaz Kelebeği (YCC-T) ve Çekiş Kontrol Sistemi (TCS) eklendi. TMAX, D-MODE değiştirilebilir güç modlarının bulunduğu daha yüksek teknik özelliklere sahip SX versiyonunda sunulurken DX ise hız sabitleyici, ısıtmalı sele, ısıtmalı elcikler ve elektrikli ayarlanabilir ön cam ile donatıldı. 2020 yılı, şimdiye kadarki en dinamik ve en güçlü TMAX'ın piyasaya sürülmesine tanıklık etti. Daha büyük kapasiteli 560 cc motorla birleştirilmiş daha agresif yeni gövdesi tüm TMAX deneyimini yeni bir boyuta taşıdı ve tüm zamanların en yüksek performanslı scooter'ı olarak duruşunu güçlendirdi.

SWORD OF DESTINY

SWORD OF DESTINY

BARBAROS ARDA

Bugün Steam platformu üzerinden 2 lira 10 kuruşa çok keyifli 1 saat satın aldım. Bu bir saatin ismi *Sword of Destiny.* Oyun, keşfet kuyruğunda gezerken karşıma çıktı. Ve oyunun piksel art dünyası, çizgileri görür görmez çok hoşuma gitti. Sanırım bendeki o eski *Terraria* nostaljisini ortaya çıkardı. Satın almaya niyetlendiğimdeyse fiyatının sadece 2 lira 10 kuruş gibi komik bir rakam olduğunu gördüm. Ardından bu indie oyunun geliştiricisinin Türk olduğunu fark ettim.

Talha Emre Gülap, 22 yaşında yeni mezun bir bilgisayar mühendisi. *Sword of Destiny* ise ilk oyun denemesi. Oyunun büyük bir iddiası yok. Ama geliştirici nadir yakalanan ve piksel oyunlarda yakalaması kolay olmayan bir oynanış zevkini yakalamış. İnternette Gülap'ın verdiği bir röportajı okudum. Oyunun 1 saate bitecek bir oyun olduğunu söyledi ki öyle de oldu. Fakat fazlasıyla keyifli bir saatti. Oyunda bulmacalar, çözülmesi gereken gizemler, labirentler falan yok.

Today I bought a very enjoyable hour for 2 liras 10 kurus on Steam. This one hour is called *Sword of Destiny.* I came across the game while wandering in the Discovery Queue. And I loved the pixel art world of the game as soon as I saw the lines. I think it brought out that old Terraria nostalgia in me. When I intended to buy it, I saw that the price was just a funny figure like 2 liras 10 kurus. Then I realised that the developer of this indie game is Turkish.

Talha Emre Gülap is a 22-year-old newly graduated computer engineer. *Sword of Destiny* is his first game trial. It is not an assertive game. But the developer has caught a gameplay taste that is rare and not easy to catch in pixel games. I read an interview given by Gülap on the internet. He said that the game would end in an hour, which is what happened. But it was an extremely enjoyable hour. There are no puzzles, mysteries or labyrinths to be solved in the game.

Bu platform oyununda en basit mantıkla ölmeden ilerlemen gerekiyor. Türlü saldırı teknikleri olması keyifli: Örneğin, sınırlı sayıda ateş topu fırlatabiliyor, kılıçla savaşabiliyor, tekme atabiliyor, yumruk savurabiliyorsun. Bunlar güzel ama bir noktada tekme ve yumruk ne işe yarıyor ki demedim değil. Çünkü tekme ve yumrukla yaptığım her şeyi ya da daha fazlasını ben kılıçla yapabiliyorum. Belki de ben keşfedemedim diyeceğim ama sanmıyorum. Çünkü oyun o kadar kompleks değil. Yani bir şeyi keşfedemeyecek kadar karmaşık değil.

Konusu bile öyle; "Masumları akılsız iskeletlere çeviren ve dünyayı ele geçirmeye çalışan kötü Kral'ın hain planlarını bozmak ve dünyada barış ve adaleti yeniden sağlamak için savaş!"

Platform boyunca mini iskeletler ile savaşıyorsun. Genelde iki kılıç darbesine ölüyorlar. Ve saldırı yapmaları gecikmeli. Ama tüm rakipleri böyle zayıf sanmayın. Mesela aralara serpiştirilmiş mini boslar iskeletlere göre iddialı. Yine de 10-20 dakikaya onların da öngörülebilir mekanikleri çözülüyor.

Fakat bir final bosu var ki evlerden ırak. Tam bölüm sonu canavarı. O işte baya uğraştırdı, spoiler olmasın. Ama nihayetinde devrildi ve oyun bitti.

In this platform game, you have to progress without dying with the simplest logic. It is pleasant to have various attack techniques: For example, you can throw a limited number of fireballs, fight with a sword, kick, and punch. These are fine, but at one point I thought, what do a kick and a punch do? Because, I can do everything I do with a kick and a punch, or more with the sword. I would like to say "maybe I couldn't discover" but I don't think so. Because the game is not that complex. So, it's not too complex to discover anything.

Even the subject is; "Fight to disrupt the treacherous plans of the evil King who turns the innocent into mindless skeletons and seeks to take over the world and restore peace and justice in the world!"

You fight mini skeletons along with the platform. Usually, they die with two blows of the sword. And their attack is delayed. But don't think all rivals are that weak. For example, mini-bosses scattered in between are assertive compared to skeletons. Still, their predictable mechanics are resolved in 10-20 minutes.

But there is a final boss, which is very difficult. A complete level-end boss. It took a lot of work, no spoilers. But finally, I beat it and finished the game.

Ek olarak oyunun çok güzel düşünülmüş bir check point sistemi var. Oyunda sandıkları ve varilleri patlatarak yahut öldürdüğün yaratıklardan topladığın altınlarla tekrar dirilebiliyorsun. Yani sağı solu kurcalayım bir şey kaçırmayayım diyen altın biriktiriyor ve yine o altınlar sayesinde öldüğünde dirilebiliyor. Böylece bölümü en baştan tekrar etmemiş oluyor. Üstelik emeği de böylece boşa gitmiyor.

Tatlı müzikler, keyifli mekanikler, kahveni ya da çayını al oyunu başla bitir. *Sword of Destiny* bu kadar. Talha Emre Gülap, oyunu geliştireceğini ve yeni bölümler eklemek istediğini söylüyor. Umarım dilediğini gerçekleştirir zira ben oyunun devamını çıkarırsa satın almak isterim.

Ha son olarak, oyunun main karakteri bildiğin Grealt. Evet, Witcher olan Geralt. Tabii onun piksel hâli... Ama nihayetinde o. Genç arkadaşımız, oyunun ismini Google Translate'te aranırken kulağa hoş geldiği için *Sword of Destiny* koydum diyor verdiği röportajda ama sanki birazcık *The Witcher: Sword of Destiny* esintisi var. Her neyse, demem o ki totalde yakaladığı oynanış gayet keyifliyken, bence bu esintiye ihtiyaç bile yok.

Also, the game has a very well-thought-out checkpoint system. In the game, you can be resurrected by exploding chests and barrels or with the gold you collect from the creatures you killed. In other words, those, who think they shouldn't miss anything and collect golds, can be revived when they die thanks to those golds. So, they don't repeat the section from the beginning. Moreover, their efforts aren't wasted in this way.

Sweet music, fun mechanics, get your coffee or tea, start and end the game. That's it for *Sword of Destiny*. Talha Emre Gülap says that he will develop the game and want to add new sections. I hope he will do what he wishes because if he releases the rest of the game, I would like to buy it.

Finally, the main character of the game is Grealt, as the one you know. Yes, Geralt the Witcher. Of course, his pixel version... But ultimately, he is. Our young friend said he named it *Sword of Destiny* because it sounded good while searching on Google Translate in the interview but it looks like having a little bit of *The Witcher: Sword of Destiny* breeze. Anyway, while the overall gameplay is quite enjoyable, I think it doesn't need it at all.

EDEBİYAT BUDUR!

Edebiyatın Otoritesi / J. Hillis Miller
Ketebe Yayınevi – 160 Sayfa

Edebiyat nedir? Bir metni edebi kılan özellikler nelerdir? Bir kitabın kapağını açtığımızda adım attığımız gerçekliğin somut dünyayla nasıl bir ilişkisi vardır? Ve hepsinden öte, edebiyatın miadı doldu mu? Edebi eserler çağının sonuna mı geldik? J. Hillis Miller *Edebiyatın Otoritesi*'nde edebiyatın en temel sorunlarını masaya yatırıyor.

THIS IS LITERATURE!

On Literature / J. Hillis Miller
Ketebe Yayınevi – 160 Pages

What is literature? What makes a text literary? What is the relation of the reality that we step on when we open the cover of a book with the concrete world? And above all, is literature outdated? Are we at the end of the literary age? J. Hillis Miller discusses the most fundamental problems of literature in *On Literature*.

İSTANBUL MUTFAĞI

İstanbul'un Geçmiş Günlerinde Yeme İçme / Sermet Muhtar Alus
Can Yayınları – 440 Sayfa

Sermet Muhtar Alus, yazdığı bini aşkın yazıyla okurlarına hep bir şehrin, genellikle de 19. yüzyıl sonlarıyla 20. yüzyıl başları arasındaki döneminin hayatını anlatmış bir yazar; Alus bu sefer *İstanbul'un Geçmiş Günlerinde Yeme İçme* isimli kitabıyla İstanbul mutfağını, halkın değişen ve aynı kalan damak tadını yazılarının merkezine taşıyor.

İSTANBUL CUISINE

İstanbul'un Geçmiş Günlerinde Yeme İçme / Sermet Muhtar Alus
Can Yayınları – 440 Pages

Sermet Muhtar Alus was a writer who always told his readers about the life of a city, usually between the late 19th and early 20th centuries, with over a thousand articles. This time, Alus brought the cuisine of İstanbul to the centre of his writings with his book titled *İstanbul'un Geçmiş Günlerinde Yeme İçme*.

DOPPLER GERİ DÖNDÜ!

Volvo Kamyonlar / Erlend Loe
Yapı Kredi Yayınları – 160 Sayfa

Norveçli yazar Erlend Loe'nun sıra dışı kahramanı Doppler, bu kez ülke sınırlarını aşıyor. Geyiği Bongo ve oğlu Gregus ile komşuda yepyeni arkadaşlar edinen Doppler, hayatı "doğal bir şekilde" akışına bırakmak ya da eski günlerdeki gibi sorumlu davranıp başarıdan başarıya koşmak arasında bir seçim yapmak zorunda kalıyor.

DOPPLER IS BACK!

Volvo Trucks / Erlend Loe
Yapı Kredi Yayınları – 160 Pages

Doppler, the extraordinary hero of the Norwegian writer Erlend Loe, crosses the country's borders this time. Doppler, who has made brand new friends with his moose Bongo and his son Gregus in the neighbour, is forced to choose between letting life go "naturally" or acting responsibly as in the old days and succeeding.

YAŞAMAK MI ÇİNCE Mİ?

On Sözcükte Çin / Yu Hua
Jaguar Kitap – 256 Sayfa

Yaşamak ve Kanını Satan Adam gibi romanlarıyla tanınan ve modern Çin edebiyatının en büyük yazarlarından biri olan Yu Hua, bu sefer bir kurmaca yazarı olarak değil, ülkesinin ve toplumunun yakın tarihine dikkat kesilen, Kültür Devrimi'nden bugüne kadarki sürede ne olup bittiğini aktaran bir aydın kimliğiyle karşımızda.

TO LIVE OR CHINESE?

China in Ten Words / Yu Hua
Jaguar Kitap – 256 Pages

Known for his novels such as *To Live* and *Chronicle of a Blood Merchant,* Yu Hua is one of the greatest writers of modern Chinese literature. This time, he is before us not as a fiction writer, but as an intellectual who pays attention to the recent history of his country and society and conveys what has happened since the Cultural Revolution.

DÜNYADA EĞİTİM Mİ?

Son Vagon / Angeles Donate
Kutu Yayınları – 232 Sayfa

Meksika Hükûmeti tarafından demiryolu işçilerinin çocukların gidebilmesi için kurulan vagon okullar; modernleşmeye bir köstek olarak görülür ve bir anda siyasi çıkarların odağı hâline gelir ve hikâye başlar. *Son Vagon*; sadece Meksika'nın değil, dünyanın her yerindeki eğitim sorununu sırtlayan, siyasi göndermeleri ve incelikli kurgusuyla sarsıcı bir roman.

EDUCATION IN THE WORLD?

El Ultimo Vagón / Angeles Donate
Kutu Yayınları – 232 Pages

The wagon schools, set up by the Mexican Government for the children of railroad workers, are seen as a hindrance to modernisation and suddenly become the focus of political interests and the story begins. *El Ultimo Vagón* is a shocking novel with its political references and subtle fiction, which bears the education problem not only of Mexico but all over the world.

SESSİZİN PAYINA DÜŞEN

Sessizin Payı / Nurdan Gürbilek
Metis Yayınları – 152 Sayfa

Bu kitapta edebiyat üzerinden iki sorunun cevabını arıyor Gürbilek. Birincisi: Sessizin el konulmuş payını geri alabilir mi yazı? İkincisi: Yazarlar konuşamayanlar adına da konuştuklarına inanmak ister. Ama yazının da bir sessizi vardır. Sessizin payına bu kez kendisi el koymadan var olabilir mi yazı?

THE SHARE OF THE SILENT ONE

Sessizin Payı / Nurdan Gürbilek
Metis Yayınları – 152 Pages

In this book, Gürbilek is looking for answers to two questions on literature. First; could writing take back the confiscated share of the silent one? Second; the authors want to believe that they speak on behalf of those who cannot speak. But the article also has a silent one. Could the writing exist without confiscating the share of the silent one this time?

HAZIRLAYAN: SEYMA GÜRSES

Ses insanların temel ihtiyaçlarını anlatmak için iletişimin temel kaynağı, ritim üzerine bir ahenkle inşa edilen müzik ise ruhların birbirine açılmasının en önemli yollarından biri. Her yeni çıkan albüm, her yeni şarkı, yeni tanışılan bir ses ve bir söz ruhumuzu anlatmamız ve anlamamız için bize yeni bir yol sunar. Beethoven'ın da dediği gibi; "Müzik, her bilgelik ve felsefeden daha yüksek esin verir."

Sound is the main source of communication; it enables us to tell our basic needs. Music that is built on a rhythm with harmony is one of the most important ways of connecting souls together. Each new album, each new song, each new sound and each new lyric, clears the way for us to tell and understand our spirits. As Beethoven once said: "Music is a higher revelation than all wisdom and philosophy."

MELİKE ŞAHİN'DEN "MERHEM"

Tutuşmuş Beraber, Deli Kan, Geri Ver gibi parçalarıyla tanıdığımız Melike Şahin, uzun zamandır merakla beklenen ilk solo albümü *Merhem*'i yayınladı. 10 şarkılık bu albümde Şahin; Mabel Matiz, Sabi Saltiel, Uri Brauner Kinrot, Can Güngör, Emre Malikler, Elif Dikeç ve Dijf Sanders gibi başarılı müzisyenlerle çalıştı.

"MERHEM" FROM MELİKE ŞAHİN

Melike Şahin, who we know with her songs such as *Tutuşmuş Beraber, Deli Kan,* and *Geri Ver,* released her first and long-awaited solo album, Merhem. In this 10-song album, she worked with successful musicians such as Mabel Matiz, Sabi Saltiel, Uri Brauner Kinrot, Can Güngör, Emre Malikler, Elif Dikeç, and Dijf Sanders.

BABYLON BERLİN DİZİSİNDEN BİR ŞARKI

Berlin çıkışlı Türk müzisyen Ferhat, ilk teklisi *Father State*'i çarpıcı bir video klip eşliğinde tüm dijital platformlarda müzikseverlerle buluşturdu. Klip, sevilen dizi *Babylon Berlin*'in hapishane setinde çekildi.

A SONG FROM OF THE BABYLON BERLİN

Turkish musician from Berlin Ferhat has released his first single *Father State* on all digital platforms with a stunning video clip. The clip was filmed on the prison set of the popular TV series, *Babylon Berlin.*

KARABUDAK'TAN AKILSIZ BAŞIN SÜRGÜNÜ

Yaratıcılarından olduğu Çilekeş ve Bubituzak gruplarının yanı sıra, Gaye Su Akyol, Korhan Futacı & Kara Orkestra ve Yasemin Mori gibi isimlerle yapmış olduğu albüm/sahne çalışmalarıyla tanınan Görkem Karabudak, beklenen solo projesinin ilk teklisi *Akılsız Başın Sürgünü*'nü yayınladı.

AKILSIZ BAŞIN SÜRGÜNÜ FROM KARABUDAK

Görkem Karabudak, known for his album/ stage works with musicians such as Gaye Su Akyol, Korhan Futacı & Kara Orchestra and Yasemin Mori, in addition to the Çilekeş and Bubituzak bands of which he was one of the creators, released his anticipated solo project, *Akılsız Başın Sürgünü.*

CAN OZAN'DAN "DÜŞMAN BENİM"

Canozan'ın rock albümünden ikinci ve iddialı parçası *Düşman Benim* yayınlandı. *Düşman Benim* gerçek hayattaki salt kötülüğü simgeleyen antagonist bir karakterin bakış açısını yansıtıyor.

"DÜŞMAN BENİM" FROM CAN OZAN

The second and ambitious piece of Canozan's rock album, *Düşman Benim,* was released. *Düşman Benim* reflects the point of view of an antagonist character who symbolises pure evil in real life.

MERT TUNÇMAKAS'TAN "ÖYLE DEĞİLDİR"

Mert Tunçmakas; sözü, müziği ve düzenlemesi kendisine ait olan alternatif müzik türündeki *Öyle Değildir* isimli yepyeni şarkısıyla dinleyiciyle buluştu. Şarkı kendi kendine konuşan birinin çelişkilerini anlatan, biraz alıngan bir havada geçse de umutlarını kaybetmediği bir dünyada geçiyor.

"ÖYLE DEĞİLDİR" FROM MERT TUNÇMAKAS

Mert Tunçmakas met with the audience with his brand-new song, *Öyle Değildir* in the genre of alternative music, whose lyrics, music, and arrangement belong to him. The song takes place in a world that expresses the contradictions of a self-speaking person, in a somewhat feisty mood, but never loses hope.

BARIŞ DEMİREL'DEN ALBÜM GELİYOR

Barış Demirel'in 7 Haziran'da yayınlanacak ilk solo albümü *Mutluluklar*'dan duyacağımız ilk parça olma özelliğini taşıyan *Sal Beni;* sanatçının imzası hâline gelmiş trompet soloları, güçlü vokali ve modern zamanların ruhuna uygun kafası karışık bir aşk hikâyesini anlattığı sözleriyle dikkat çekiyor.

NEW ALBUM FROM BARIŞ DEMİREL

Sal Beni, which is the first piece we will hear from Barış Demirel's first solo album, *Mutluluklar,* to be released on June 7; the artist's signature trumpet solos draw attention with his powerful voice and his words telling a confusing love story in accordance with the spirit of modern times.

MERT GİDER VE METEBİR'DEN...

Son zamanlarda yaptığı üretimlerle ismini duymaya başladığımız Mert Gider'in yeni teklisi *Aldırmam* tüm dijital platformlarda yayınlandı. Klibiyle de dikkat çeken şarkı, Mert Gider'in kendine has sözleri ve Mete Birgören'in (Metebir) düzenlemesini yaptığı elektronik altyapısıyla dinleyiciye yeni bir sound sunuyor.

FROM MERT GİDER AND METEBİR...

The new single, *Aldırmam* of Mert Gider whose name we have started to hear with the recent productions, has been published on all digital platforms. The song, which draws attention with its video clip, offers a new sound to the audience with its unique lyrics and electronic basis arranged by Mete Birgören (Metebir).

HAZIRLAYAN: GİZEM ERTÜRK

1) “Eli çantalı bir hırsız, eli silahlı bir hırsızdan daha çok çalar” repliği hangi filme aittir?

A) The Godfather

B) Serpico

C) Taxi Driver

D) Casino

1) Which film does the line, “A lawyer with his briefcase can steal more than a hundred men with guns,” belong to?

A) The Godfather

B) Serpico

C) Taxi Driver

D) Casino

2) 1994 yılında dünyanın ilk akıllı cep telefonu olarak IBM tarafından icat edilen telefonun adı nedir?

A) Paul

B) Simon

C) Galaxy

D) Word 1

2) What is the name of the phone invented by IBM as the world's first smart cell phone in 1994?

A) Paul

B) Simon

C) Galaxy

D) Word 1

3) En sevdiği atı senatör ilan eden Roma Hükümdarı kimdir?

A) Caligula

B) Neron

C) Jül Sezar

D) Claudius

3) Who is the Roman ruler who declared his favorite horse a senator?

A) Caligula

B) Neron

C) Jül Sezar

D) Claudius

4) 1962 Dünya Kupası’nda toplam kaç gol atılmıştır?

A) 112

B) 89

C) 65

D) 52

4) How many goals were scored in the 1962 World Cup?

A) 112

B) 89

C) 65

D) 52

5) Bilinen tarihe göre dünyanın ilk kütüphanesini hangi devlet kurmuştur?

A) Babiller

B) Roma İmparatorluğu

C) Hitiler

D) Asurlular

5) Which state established the world's first library according to known history?

A) Babylonia

B) The Roman Emperor

C) Hittites

D) Assyria

1)A 2)B 3)A 4)B 5)D

Güldüren 100

100 Mbps'ye Kadar
Akıllı Sınırsız Kablonet

+ Üst Paket
+ Altın Sinema Paketi
+ Kablo Bulut 25 Gb

İnternet'ten Başvurularınıza Özel İlk Ay Bedava

24 ay taahhüt sözünüze
İlk 12 ay
109,99 TL

12 ay taahhüt sözünüze
119,99 TL

Sonraki 12 ay
119,99 TL

Eğlence Dolu

25 Mbps'ye Kadar
Sınırsız Kablonet

+ Temel Paket
+ Vizioon Sinema Paketi
+ Kablo Bulut 25 Gb

İnternet'ten Başvurularınıza Özel İlk Ay Bedava

24 ay taahhüt sözünüze
İlk 12 ay
89,99 TL

12 ay taahhüt sözünüze
99,99 TL

Sonraki 12 ay
99,99 TL

Renklendir Hayatını

50 Mbps'ye Kadar
Akıllı Sınırsız Kablonet

+ Üst Paket
+ Vizioon Sinema Paketi
+ Kablo Bulut 25 Gb

İnternet'ten Başvurularınıza Özel İlk Ay Bedava

24 ay taahhüt sözünüze
İlk 12 ay
99,99 TL

12 ay taahhüt sözünüze
109,99 TL

Sonraki 12 ay
109,99 TL

Kablo TÜRKSAT

0 850 804 4444 turksatkablo.com.tr /turksatkablo

Altınbaş

444 LOVE (5683) | ALTINBAS.COM | altinbasjewelry